Licence No. 331 dated 15th October 1935.

Statement about ownership and other Particulars about newspaper (The Union Christian College Magazine) to be published in the first issue every year after last day of February.

FORM IV

(See Rule 8)

1. Place of Publication	Union Christian College, Alwaye, Kerala State
2. Periodicity of Publication	Once in a year—in March—April
3. Printer's Name	Shri C. T. Benjamin
Nationality	Indian
Address	Union Christian College
4. Publisher's Name	Shri C. T. Benjamin
Nationality	Indian
Address	Union Christian College
5. Editor's Name	Shri C. T. Benjamin
Nationality	Indian
Address	Union Christian College
6. Names and Addresses of the individuals who own the newspaper and partners or shareholders holding more than one per cent of the total Capital.	Dr. P. M. Mathai Shri T. B. Thomas Dr. A. K. Baby

I, C. T. Benjamin, hereby declare that the particulars given above are true to the best of my knowledge and belief.

10—3—1965.

(Sd.)
C. T. Benjamin

Printed and Published by C. T. Benjamin, M. A. at the C. M. S. Press, Kottayam.

THE UNION CHRISTIAN COLLEGE MAGAZINE

ALWAYE

MARCH 1966

MAGAZINE COMMITTEE

Dr. P. M. Mathai (Principal)
Prof. T. B. Thomas (Bursar)
Mr. P. K. Narayana Menon
,, G. D. Gabriel
,, P. D. Pylee Cl. 3. Botany
,, P. O. Mathew II. P. D. gr. 1 a.
,, G. Gopinatha Menon Cl. 3. Chemistry
Miss P. R. Radhamoni Cl. 3. Philosophy
Mr. C. T. Benjamin (Editor)

THE

UNION CHRISTIAN COLLEGE MAGAZINE

MARCH 1966

ALWAYE

CONTENTS

		Page
1.	Editorial	v
2.	A Sermon Preached in the College Chapel– David Jayakar Daniel	1
3.	Such Stuff as Dream—Susan Abrahan	4
4.	Corruption—What is it ?—Padmanabhan P. A., Class III Physics	9
5.	The Sea—Sarama Kurien, Final year Economics.	11
6.	Good-bye—Elsy K. P., Class III Economics	11
7.	Change in Foreign Policy—Mathews III B. A.	12
8.	Kerala—A Foreign Exchange Earner—Muralidharan C. P., Sr. P. D. C. Group III	14
9.	Fate—Did Reform Him—Baby M. George	16
10.	A Heap of Dry Leaves—C. S. Ramachandra Menon M. A.	18
11.	College Celebrities—K. Jacob	19
12.	The Philosophy of Scienc—K. Venugopal Lecturer in Philosophy	22
13.	Balatha—P. Balakrishnan	26
14.	On gravitation—P. J. Joseph Cl. III Physics	30
15.	The Unfortunate Graduate—K. Jacob	33
16.	A Tribute—K. Viswanathan Nair B. Sc. (old student)	35
17.	Three Weeks in Indore—Abraham Peter, Class III Chemistry	36
18.	Somerset Maugham—C. S. Ramachandra Menon	38
19.	Agony—A Balachandran, Class II Chemistry	39
20.	Rudiments of Relativity—Jacob George M. Sc., Final Class	42
21.	Report on the activities—	49
22.	College Day	63

1.	ഭഗ്നോദയം	3
2.	ജോൺ കീററ്സ്—സി. വേണുഗോപാൽ III Econs.	5
3.	ബലിമൃഗങ്ങൾ—വി. ബാലകൃഷ്ണൻ Group II Sr. P. D. C.	9
4.	മദ്യപാനവും മനോരോഗവും—തോമസ് പി. മാത്യു (Philo.)	17
5.	രാഗലോലം—ശ്രീദേവി വി. കെ. (പൂർവ്വവിദ്യാർത്ഥിനി)	21
6.	വൈകിവന്ന വെളിച്ചം—തോമസ് പി. വറുഗീസ് Cl. III Physics	22
7.	രാഗിണി—അബ്ദുൾ സമദ് Sr. Pre-Degree Economics	25
8.	അണുബോംബുപൊട്ടിക്കൽ—പി. ബാലകൃഷ്ണൻ	26
9.	സാഹിത്യപഠനം—എൻ. ആർ. പണിക്കർ എം. എ., പത്തിയൂർ	30
10.	വേലിയേററം—ആൻഡ്രൂസ് കുട്ടി എ. പി. ക്ലാസ്സ് III ഫിസിക്സ്	35
11.	വരനെ ആവശ്യമുണ്ട്—പി. എ. അലക്സാണ്ടർ II ബി. എ.	40
12.	തെണ്ടുപാട്ട്—കെ. വി. മണി എം. എ.	43
13.	മുന്തിരിച്ചാറിൽ കുറെ വേദനകൾ—ആർ. ശ്രീനിവാസഭട്ട് എം. എ.	44
14.	പോകുന്ന ഞാൻ—ശിപോള്ളി നാരായണൻ ക്ലാസ്സ് III എക്കണോമിക്സ്	48
15.	പരീക്ഷണശാലയിൽ—എൻ. കെ. ദേശം പൂർവ്വവിദ്യാർത്ഥി	49

HINDI SECTION

Editorial

The Late Lal Bahadur Sastri

Death has snatched from us a jewel in Indian politics, literally a Bharatha Ratna. If Sastriji had died six months earlier, India and the world would not have realised the immensity of the loss as much as they do now. Like Lincoln or Nelson he died at the height of his glory. And that makes it all the more poignant. During the last few months of his life he gave proof of unsuspected vistas of profound qualities in him, of an iron will coupled with resilient diplomacy and an enviable combination of soaring idealism and down to earth pragmatism. A Gandhian in the truest sense of the word he never sought the prime ministership. But the prime ministership sought him out. And ever since he took up office the country has been plagued by crisis after crisis—the language issue, the food problem, the Pakistan attack and above all the ever-present Chinese threat. But he faced them all with quiet determination and an uncanny sense of the general will of the people. Like Gandhiji he had a hold on the people that arose out of a sense of oneness with them. And the time of his departure was perhaps his finest hour. His going to Tashkent to forge some form of an understanding with Pakistan was the highest tribute to his desire for peace, even though he didn't evade a conflict if that was to be faced. Certainly the hard days and nights of protracted negotiations at Tashkent must have shortened his days on earth. But he has confirmed the words of Horatius of old :—

" To every man upon this earth
Death cometh soon or late ;
And how can man die better
Than facing fearful odds,
For the ashes of his fathers
And the temples of his gods ? "

Mrs. Indira Gandhi

It is on the young shoulders of Mrs. Indira Gandhi that the mantle of Sastriji has fallen. Some critics felt that she had created the least number of enemies in the Congress Parliamentary party. Even granting that, that was the main reason for her election, it is no mean a virtue, considering the fissiparous tendencies in the Congrees at present. But she is a genuine chip of the old block and has latent capacities of leadership and self-sacrifice that were seen in her illustrious father. The women of our country can be proud of one of their sex being called up on to guide the destinies of our nation. But the good wishers and sincere prayers of the whole nation will be with our present prime minister in her discharging the onerous duties that are committed to her.

Vice-chancellor Prof. Samuel Mathai

We are very happy that Prof. Samuel Mathai is appointed as our Vice-chancellor for three years more. If experience and efficiency are the criteria for extension of service, there is no doubt that Prof. Mathai richly deserved it. At this time when

changes are being brought into the courses, particularly the degree course, it would have been the height of unwisdom to dispense with the services of one who had engineered the changes so skilfully till now. We heartily congratulate Prof. Mathai on his re-appointment and we congratulate the University for being able to secure his services for another period.

The New Courses in the College

From the beginning of this academic year the college was able to start Post Graduate Courses in History, Mathematics and Botany. Together with Physics we have now four P. G. Courses in the College and a research wing in the dept. of Psychology. As the years pass by, we hope we will be able to start P. G. courses in more subjects.

The University is thinking of starting a sort of diversified courses at the pass level, as Special and General next year. It is true that in education changes should be made a minimum. But it is equally true that progress is impossible without some experiments being made. And our *Status quo* in education is far from satisfactory from many points. We hope that the changes in the pattern of education for us both at the College and the University levels will all be conducive to a healthier and richer academic life here.

Mr. Varghese Ittyerah & Mr. Abraham Philip

Mr. Varghese Ittyerah & Mr. Abraham Philip are both now on study leave from early this year. Mr. Varghese Ittyerah has registered himself as a research student of the Kerala University and Mr. Abraham Philip has joined the dept. of Chemistry in the University of North Carolina as a research scholar. We hope that these friends will have a useful period of research and we wish them the best in their work.

Dr. A. M. Chacko and family

Dr. A. M. Chacko rejoined the College as Professor and Head of the dept. of Chemistry after taking a doctorate in Chemistry from the University of N. Carolina. The Chackos were in the states for over two years and we are happy that they are back with us after a fruitful sojourn.

The Rev. Peter Fulljames

The Church Missionary Society has sent us Rev. Peter Fuljames who is a graduate in Physics of the University of Oxford. He has joined the College as lecturer in Physics and as chaplain of the C. S. I. congregation. The C. M. S. has been sending us fine men in the past as their contribution to this college which is a Union Christian endeavour, to help us as lecturers and chaplains. For the last few years they were not able to send us anybody as they could not find suitable men in spite of vigorous search. We are very thankful that a person like Mr. Fulljames could be sent now. We heartily wish him a happy and useful career in this place.

The Food Crisis

For the second time in two years Kerala has seen another crisis in the food situation. True, the food rations have not been reduced, if we reckon the total quantity of both rice and wheat; but rice which is our staple food has been drastically reduced from an already meagre level of 6 oz. per head. We in Kerala have to change our food habits. By and large our habits are changing also. But habits that have grown up

through the centuries cannot be set at nought and new habits formed overnight.

But more than the reduction of rice rations, the people of Kerala are insensed that there is such a discrimination between citizens of the same country. The people of Madras and those of Andhra are getting about double the rice ration of what we get. The argument offered in support is that they produce more rice than we do. According to this we should get less wheat since we are producing practically none of it. And also, this argument does not seem to hold, in the matter of doling out benefits in proportion to the foreign exchange earned by Kerala's produces.

Not merely in the matter of food, but in getting industrial, agricultural and educational benefits also there seems to be some imbalance in distribution among Kerala and the other states. The southern limit of India proper, seems to stop with Madras. VIPs come as far as Madras and then bid goodbye to India after an "all India" tour. There is one U G C scale for lecturers in "Indian Universities" and another (of course a reduced one) in Kerala. Part of the blame for this state of affairs is our own. Our Comunities and political parties are so much concerned with each other's faults that we have neither the proper perspective nor the needed sense of unity to demand others that we should be treated as Indians. If that happens other things will come out all right, if not immediately, at least a little later.

നിര്യാതനായ മേസ്ത്രി നാരായണൻ

ഇക്കഴിഞ്ഞ ജൂലൈമാസം മേസ്ത്രി നാരായണന്റെ പെട്ടെന്നുണ്ടായ നിര്യാണത്തിൽ ഞങ്ങൾ അതീവ ദുഃഖിക്കുന്നു. ഏകദേശം കാൽശതാബ്ദക്കാലം വളരെ വിശ്വസ്തതയോടുകൂടി കോളജിനെ സേവിച്ച ഒരു ജോലിക്കാരനായിരുന്നു നാരായണൻ, ഏതെങ്കിലും ജോലി ഏറെറടുത്താൽ യാതൊരു വിട്ടുവീഴ്ചയും കൂടാതെ ഏററവും ഭംഗിയായി ചെയ്തു തീർക്കുന്നതിനുള്ള നാരായണന്റെ കഴിവ് അനിതരസാധാരണമായിരുന്നു. ഏല്പിക്കുന്ന എല്ലാ ജോലികളും ഒഴികഴിവുകൾ കൂടാതെ ഏറെറടുക്കുകയും ചെയ്യുമായിരുന്നു. നാരായണന്റെ സന്തപ്തകുടുംബത്തോടുള്ള നിസ്സീമമായ സഹതാപം ഞങ്ങളിവിടെ രേഖപ്പെടുത്തിക്കൊള്ളുന്നു.

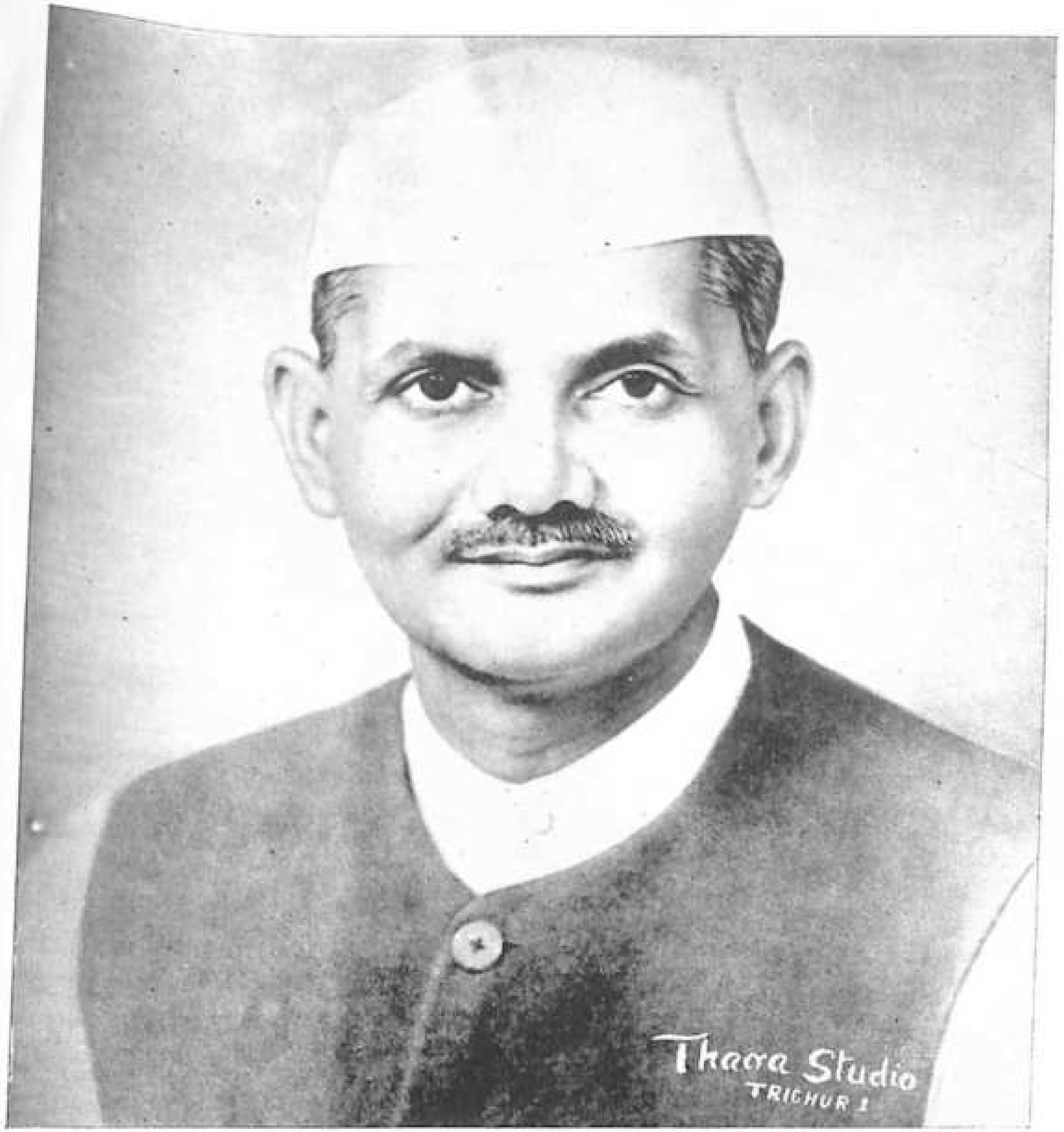

A Man who fought with all his strength to win a war and also peace for his country.

COLLEGE UNION COMMITTEE

INAUGURATION OF THE PRE-DEGREE FORUM

COLLEGE UNION COMMITTEE

Mr. V. K. Krishna Menon M. P., with the Principal and members of the College Union Committee.

Sitting Left to Right :—Mr. P. D. Paily, Dr. P. M. Mathai (Principal), Mr. V. Joseph, Mr. V. K. Krishna Menon M. P., Miss K. P. Elsy.

Standing :—Mr. T. C. Abraham, Mr. T. S. Moosa, Dr. A. K. Baby & Mr. M. V. Varghese.

INAUGURATION OF THE PRE-DEGREE FORUM

Sitting (Left to Right) :—Miss T. R. Rajalakshmi (Girls' rep.), Sri E. Narayanan Nambiar (President), Sri K. Ramunni Menon I. A. S. (District Collector, Ernakulam), Dr. P. M. Mathai (Principal) and Sri P. O. Mathew (Secretary).

Standing :—Lalji Oommen John (II P. D. I A), Prasad Punnoose (I P. D. II), Varghese George (I P. D. I), M. Johns (II P. D. III), M. D. Joy (I P. D. III) and T. N. Yatheendran (II P. D. I B).

A Sermon Preached in the College Chapel

By David Jayakar Daniel

Christianity offers for all believers an abundant life, a life which is whole, a life which is rich—an eternal life. There is something of music in that life. It possesses a certain rhythm and balance and works alternating with rest and recreation.

There is no area in human life which is alien to Jesus Christ. Having regard to all He said about "life," the mind of Jesus Christ about recreation seems to be that recreation should be truly recreative. It should recoup and revitalize the healthy energies of mind and body and thus should make for an all round fitness—physical, mental and spiritual. But what is crucial for a Christian is the question of motive. A Christian's desire for life is born out of a recognition that live people are the most effective agents in spreading the Kingdom of God. And this great purpose of sharing life will rightly colour all his thinking and all his practice in the matter of recreation. It will prompt him to be careful about bringing all his recreation and amusements within the circle of his life with God.

To waste recreation is to waste priceless opportunities of exploring life's unknown territories. The essence of recreation is a change of activity and rest is active as well as passive. A man doing strenuous physical labour during the day may rest himself by sitting down to read, whereas an assistant in an office may find rest in a strenuous game of football.

Of all the different forms of recreation and amusements, a Christian naturally has to rule out any that will work moral harm to those who take part in it. But still there is left a vastly wide field of choice.

A form of recreation that is very simple and cheap and which is indispensable for all normal people is the habit of reading. Provided we know what book to take, reading of a book will take us to a new and wonderful world. As we wander through this wonderful land, we are sure to gain a sense of values, proportion and perspective which will have a transfigurating effect or the cramped spaces of our own little lives. About the function of poetry Robert Lynd wrote, "It enables him to escape out of the make believe existence of everyday life, in which perhaps an employer seems more huge and immanent than God, and to explore reality. Where God and love and beauty and life and death are seen in truer proportions and where the desire of heart is at least brought within sight of a Goal."

What is true of literature is true of most sensible hobbies. They are open-doors into new worlds. They make a man a more complete man and therefore it may be justly claimed, a better Christian. Are not most of us blind and slow to these things? Perhaps we are where things of beauty and interest are too familiar and too accessible.

Outdoor games have very high recreational value. For a great majority of younger men and women, a moderate playing of games is a factor of considerable importance in life. It supplies a discipline of the body which is invaluable. It directly promotes physical and mental health and in the case of team games it has a real contribution to make to that fellowship which Christians desire to establish in this world. But it has to be kept in mind that the chief joy of a game is self-abandonment with which one plays a game. All else is forgotten in the attempt to arrive at the tape first or to get the ball into the net. And mastery in a game, even in a moderate scale, takes one, for a moment, to the top of one of the peaks of human living. In these one may taste something of the buoyancy, the gaiety, the keen-edged zest of human living. And a man who, untarnished by selfish ambition, learns to fit these experiences into life's larger whole, will find in them none other than Jesus Christ himself. He is to be found by those who look for Him as surely in the playing fields as in those places where men are deliberately gathered together in His name.

Next we may consider what forms a part of most people's recreation, namely amusements. It is good that we recognize that the desire for amusement, the wish to find something to minister to our faculty for laughter is a natural and healthy instinct. Where there is no healthy laughter there is diminution of life. And Christ had nothing to do with diminishing life. He came to bring more, not less life. Who can doubt that He and His circle of friends must have enjoyed many a laugh together? Christianity has to do with the whole area of human living without any exception That which is wrong it will destroy and redeem and the remainder it will irradiate, transmute and intensify. But people sometimes regard amusements as something alien to the kingdom of God, which is irreclaimable or at least as neutral. The attempt to push this instinct for amusement outside the Kingdom of God is the greatest mistake that religion has ever done. Of course, in a debased society, an individual has to break completely with activities, which although not necessarily wrong in themselves, have become for him and for his day hopelessly entangled with the evil. Yes, we may have to cut off the offending hand or pluck out the eye. But do we have any right frankly to abandon the fair tracts of God's world to the enemy? The superstition that the devil has all the best tunes is too timid for a Christian to accept. The earthly life of Jesus Christ with all its sanity, its freedom, its happy comradeship, its hatred of cant

and its limitless belief in the possibilities of human goodness give little encouragement for such a building of fences in the vain hope of shutting out sin and shutting in holiness.

Let us now take the case of the most common amusement of our day, namely, Cinema. For a good number of people leisure and a visit to a cinema show are synonymous terms. When motion picture was first invented many foretold that it would become a stupendously potent factor for good or evil. Now many feel that on the whole, evil predominates. There are thousands of good films, good in cultural sense, and Cinema is doing a first-class educational and instructional work by means of documentaries. But it must be owned that the debit side of the account is a serious one. The pictures are not immoral. In all cases virtue triumphs. The real trouble is in the scale of values presented, which are often grossly false and unreal.

In so far as things are wrong what is the remedy? The only way, in the long run, to diminish the poor stuff is for the public to demand what is better and to refuse to be taken in by high pressure advertisement of films which it does not really want to see. Our "film review circles" or "Cineforums" can instruct and guide people and also the producers to a great extent. They should do something to help cinema-goers to discover what they themselves want and to encourage them to stay away if they do not get it. "Cineforums" consisting of Christian people with a real concern for the establishment of the Kingdom of God on this earth can do very useful service in this direction. If the ordinary producers do not provide the public with the right kind of pictures it will not be out of place for church organizations to enter the field of production of good pictures. It seems that the turn of things may make such an attempt inevitable. It is good for us Christians to realise that our duty is to enter the world to the very depths and to transform it.

Short story

Such Stuff as Dreams

SUSAN ABRAHAM

The S. S. L. C. exms. were over and I was returning home from the Boarding school. Owing to some inconvenience my father or mother couldn't come. But as I had travelled in the same route many times before, I could easily go alone. There was some time more for the Fast Passenger from Trivandrum to come, so I settled down in the Bus station. Some people are quite bored or even irritated when they wait for a bus or train. but I am not. I watch the different types of people coming and going and try to imagine what sort of life they lead. I am also intrested in watching family groups, the resemblances in look and gesture of parents and children, brothers and sisters. So I had an interesting time.

Near the bus station, there was a fashionable bungalow with a very beautiful garden surrounding it. There were many trees like hamba and cashewnut in the compound. I had often noticed the house before when I used to wait there for bus and wondered who lived there.

" Ammachee......this achachen." " Don't, don't " the shrill voice of a girl rent the air.

I looked in the direction from which the girl's voice came and found a smart young girl of eleven or so being chased by a boy who must have been three or four years older than her and appeared to be her brother. He was armed with a D D T sprayer filled with some coloured liquid. Though he was bigger and stronger than the girl she was so quick and agile that he couldn't get near enough to spray her. Round about and round about they ran, giggling and panting, twisting and turning. The chase attracted the attention of all the people in the waiting shed. Some began to cheer the girl with an 'Ah' or showed their sympathy by an 'Oh!'. An elderly gentleman got so interested that he shouted out aloud, " Run in a circle little one, sabash ! " But unfortunately the attention of the onlookers made the girl so self-conscious that she broke down with a final cry of " Ayyo—Ammachee......... ." And the boy triumphantly squirted the coloured water on her ears, neck and hair. The mother came running out shouting,

" Leave her alone Thampi, Aren't you ashamed to tease the girl who is three years younger than you! I'll show you! Let Appachen come."

Just then my bus came and I rushed forward to try my luck to get a seat. After a scuffle I some how managed to sit down. After some time tickets were all issued and the hurry and bustle in the bus ended. The steady noise of the engine made me dreamy. The sight I saw at the bus station came to my mind. I began to recall the scene with both pleasure and envy, because I was a lonely child.

I woke from my dreams when the bus stopped at Kottayam. Then I looked at the passengers who were sitting near me and searched for a familiar face. I noticed that there was a vacant seat next to me. Then entered a girl of such breath-taking beauty that every body in the bus, irrespective of age or sex stared at her. Though she was so beautiful she had a modest, timid look. She had no airs. She was shown the seat next to me. At first I pretended not to notice her since I was rather shy. A few minutes later the bus gave a jolt following a sudden break. She fell face downwards into my lap. Although I felt like giggling I controlled myself. She burst out laughing and I couldn't help smiling. I was, however too shy to ask her any questions. But she was a bold girl, she introduced herself. Her name was Alice and I told her mine. Though I am by nature reserved she kept up the conversation. She became very interested when I told her I was a boarder. She thought that in the boarding we were treated like prisoners on a diet of rice gruel and pulses. I couldn't help laughing loudly. We discussed the S. S. L. C. questions for some time (she had also appeared for the S. S. L. C. exmn.) We exchanged our exm. numbers. She took down my address and promised to write me during the holidays. When the bus stopped at Muvattupuzha Alice bade me good-bye.

Days went by-during the holidays we exchanged a couple of letters. Alice wrote that she had applied to U. C. College but was not sure of admission in the hostel. I joined the college on the opening day itself, but Alice was absent. Later I found that her name was in the register. But she was marked absent for two days or so. I was very sad since we were unable to take the two seated room as planned before. During the week end she turned up at last. When I saw her I pretended to be angry with her for breaking the promise.

She snapped at me, " My dear girl, what do you know? My brother came last week from Bombay. Haven't I told you about him? He is a medical student."

" But you have not told me about him." I said.

We went for a walk in the evening. We noticed two children—a boy of about eight years and his sister who was about five or so. He was trying to make her bold enough to cross a long-bridge over a ditch. But the poor child was shivering with fear and looked helplessly at her elder brother. Then the boy took her by the hand and led her carefully over the bridge. When they had crossed the bridge he made fun of her again and again and began to imitate her frightened actions. But she stood like an innocent lamb. I looked at Alice, but her eyes avoided mine. I told her about the scene at the bus station—the elder brother chasing his sister with the D D T sprayer.

She smiled and said " Oh! Susan, then you should hear about my achachen's pranks "- she continued-" One after noon I was sleeping heavily. Ammachy and achachen called me several times for tea, but I didn't get up. After some time achachen entered the room and said—" Look here, Alice! your headmistress and some teachers have come. They are waiting for you in the drawing room." I sprang up and went straight to their presence. To my surprise I found everybody laughing boisterously. I couldn't understand the reason. Suddenly my eyes fell on the looking glass there. I had a long moustache

painted on my face! I some how escaped from there ....when I came to my room I saw achachen there smiling very sweetly."

After that we walked very fast as it was getting dark. I was sad at heart. Was I envious of Alice? No! what for? Alice was silent all the way back. Her face was gloomy and her large, dark eyes were liquid and shiny. Till bed time she was gloomy and I dared not ask her why.

Another day, when we were lunching together I filled a pappadam with green gram and mango pickle and put it away for a last delicious morsel. Then Alice said—

"That reminds me of Achachen. On a Christmas vacation several years ago he was at home. One day when we were at lunch I got a big pappadam and filled it with mango pickle, fried fish and other choice things in the hope of eating it in the end. I placed it in the middle of the table in a saucer. Then I went to fetch some water. When I hurried back to take my stuffed pappadam it had disappeared with the thief!"

One day my other roommate's brother visited her in the hostel and took her out for shopping and to see 'Sangam'. I watched the brother and sister walk along joyfully. As they disappeared I saw Alice standing with a sad far off look. Her eyes were glistening with tears. When I walked towards her she tried to smile but her eyes avoided mine.

"You are lucky, your brother is coming next week is n't he?"—I asked her.

"But he won't come here, Susan! He's too shy to face girls!"—She said with a sad smile.

One Sunday we went for an evening walk through the Harijan colony. I liked the simple but neat little huts of the poor basket makers and mat-weavers. Gourds and beans crept over the thatched roofs and peas, eggplants and lady's fingers around the huts, some of them bearing flowers, yellow, purple blue. Bees hovered from flower to flower.

"I will build a cabin there, of clay and wattles made
Nine bean-rows will I have there, a hive for the honey-bee
And live alone in the bee-loud glade."

I recited, almost unconsciously, and said-"wouldn't be nice to live like that?"

"Certainly" replied Alice, "but not alone! You know, we lived like that for a whole day some years ago, when Achachen was at home during a summer vacation. In a corner of the compound we erected a pretty little hut with some sticks, bamboos and coconut leaves. We stole food from the kitchen and had our lunch there. Some how, Ammachi didn't miss us during the day as she was busy. But when we failed to turn up for the evening baths, she started calling out—"Children, where are you? So late with your bath? Supper is ready. Be quick." We were sitting inside our hut in the cheerful light of a candle singing a hymn which runs something like this:—

It is evening and the lamps are lit
Let us wait for our Lord, the Bridegroom
Like the wise maidens
With lamps burning and loins girt.

So we couldn't hear Ammachi calling us. She started searching for us. Our servant boy who never liked Achachen acted as a spy and told Ammachi everything. We got a nice beating, both of us, but of course we laughed over it later and when Appachen came he scolded Ammachi."

We both laughed but Alice's mood seemed to change suddenly and sank into a thoughtful silence.

Days went on..............we got our study leave for annual examination. When all of us were reading hard for examination, I often noticed Alice leaning back on her chair with a sad far off look. She seemed to be growing more and more silent and depressed every day. Her amusing anecdotes and laughter and fun seemed to have dried up within her like a spring in drought. Alice had got a high first class in the S S L C examination, but she had an unhealthy fear of examinations. Even in the X'mas examination she cut one or two subjects. One day she fainted in the practical hall. She was a girl of moods and she did very well in the examination when she was in her good moods. Sometimes we were surprised to see her leaving the hall after half an hour. If she had read something she could have won some prizes. She was either too excited or depressed. She lost even her interest in talking about her Achachen! I noticed that she was often restless. The day before the chemistry practical she fainted again. Her parents were informed about it. Her mother came and took her home. When she bade me good-bye she forced a smile on her face and invited me to spend some days with her during the vacation. Though I was delighted I didn't give a definite reply. "I'll try to come"—I said, as I had to get my parents' permission.

A week later I reached home. I had a letter from Alice. I opened the letter eagerly not only because I hoped she would invite me once more to pay her a visit when her Achachen was at home. But the letter disappointed me since there was no reference in it to her previous invitation or to her brother. When I read the letter for a second time I was struck by its very careless style. There were unnecessary repetitions and vague allusions. She asked my forgiveness several times though I couldn't think of anything in which she had offended me. I was very much distressed and wrote a long letter asking her to explain everything in detail. But no reply came, though I anxiously waited for it through out the vacation.

The mystery of Alice's silence partly cleared up when I met two girls from her place at the students' conference. They told me Alice was under treatment somewhere in Madras or Bangalore. My heart beat faster and I wanted to know what the nature of her illness was. The girls exchanged meaningful glances appeared unwilling to tell me every thing.

'It won't be proper for us to spread rumours' one of them said.

"But as an intimate friend of Alice I have some right to know"—I insisted.

When I pressed them anxiously one of them, Gita, told me confidentially that she had heard Alice had fits of hysteria.

"Her brother must have taken her to his medical college hospital at Bombay?"—I ventured to ask.

"Which brother?'—She replied in great surprise—'Don't you know Alice is an only child?"

"Nonsense! she has told me so much about her Achachen who is a medical student, that though I haven't seen him, he seems to me as familiar as Alice herself."

"My God!" Gita exclaimed. "Do you think I am telling you a lie? I know Alice and her people from my childhood.

She's an only child and was brought up by her mother, her father being away in Malaya. There are some scandals about his long absencee, but I don't wish to go in to them."

I was so shocked that I feared I should faint. But just then the bell for vespers rang and we hastened to the chapel. I attended the prayers as if in a dream. The glimmer of the candle light, the haze of incense, the sad tunes of the Syriac hymns and chants made everything look unreal.

"We are such stuff as dreams are made on." I heard a voice across the centuries, "Our little life is rounded by a sleep."

Michael Angelo

By Kaladharan

STUDENT CHRISTIAN FELLOWSHIP DRAMATIC CLUB 1965—'66

Staged " പൊള്ളുന്ന പരമാർത്ഥങ്ങൾ " on 5-8-1965

Sitting (Left to Right) :—M/s K. M. Koshy M. Sc. (staff adviser), Sethunath K., P. A. Alexander, N. C. Chacko M. Sc., M. Madhavankutty M. Sc.

Standing 1st Row :—M/s M. Mathew (Best actor), Alex M. Chacko, Parameswaran Namboothiri (Best actor), Reji N. K., N. Somasundaram, T. Thomas John (Convener), Thomas George.

2nd Row :—M/s Abraham Peter (President), Varughese George, Raju Varughese (Secretary), K. George John (Convener).

THE STUDENT CHRISTIAN FELLOWSHIP COMMITTEE 1965

Sitting (Left to Right) :—Prof. T. B. Thomas, M/s Raju Varughese (Secretary), Abraham Peter (President), Thomas John, K. M. Koshy, M. Sc. (Staff adviser).

Standing 1st Row :—Mr. Kuruvilla George, Miss Sosamma Philip, Miss Susamma Thomas Miss Elizabeth Lila John, Miss Molly Mathew, Mr. Prasad Punnoose.

2nd Row :—M/s George John K., C. Varughese, M. K. Thomas, Jose Koshy, Jacob T. Thomas.

STUDENT CHRISTIAN FELLOWSHIP DRAMATIC CLUB 1965—'66

THE STUDENT CHRISTIAN FELLOWSHIP COMMITTEE 1965

DAY-SCHOLARS' ASSOCIATION COMMITTEE 1965–'66

PLANNING FORUM EXECUTIVE COMMITTEE 1965–66

DAY-SCHOLARS' ASSOCIATION COMMITTEE 1965–'66

Sitting (Left to Right) :—Radhamani, P. K. Narayana Menon, Dr. P. M. Mathai, G. D. Gabriel, Gopinath,

Standing 1st Row :—Alexander Kuruvilla, Mary Varkey, Mary Joseph, K. D. Elizabeth, Bhagyalakshmi, Ravi Thomas,

2nd Row :—Johns, Varghese, P. A. Alexander, A. Balachandran Nair, Appukuttan Nair.

PLANNING FORUM EXECUTIVE COMMITTEE 1965–'66

Sitting (Left to Right) :—Mr. C. S. Ramachandra Menon M. A., Mr. K. George Mathai M. A. (President), Dr. P. M. Mathai (Principal), Mr. P. A. Mathews (Secretary), Mrs. Rosy Cherian M. Sc.

Standing (Front Row):—Mr. E. V. Kunjan (Attender), Misses. C. Padmala, K. M. Devaki M. A., Saramma Kurien, K. T. Leela and K. P. Sumitra M. A., Mr. Jacob Alexander.

Back Row :—M/s Ravi Thomas, K. C. John, A. K. Abdul Karim M. A., K. C. John, N. C. Chacko M. Sc., and M. Madhavankutty M. Sc.

Corruption – What is it?

Padmanabhan P. A, *Class III. Physics*

Mr. Gulzarilal Nanda, our Home Minister, made a solemn declaration on Nov. 30, 1963, that " in the sphere in which I act; i.e., the central sphere, within a period of two years, if I fail to produce a striking impression and to make a substantial difference in regard to the prevalence of corruption, I would give up my present position, and not regard myself worthy of holding any such office "—These are Nanda's words! Is there not the prevalence of corruption in India? But, has Nanda given up his job? Is he not in the office now? Anyhow we cannot ask him to quit the office.

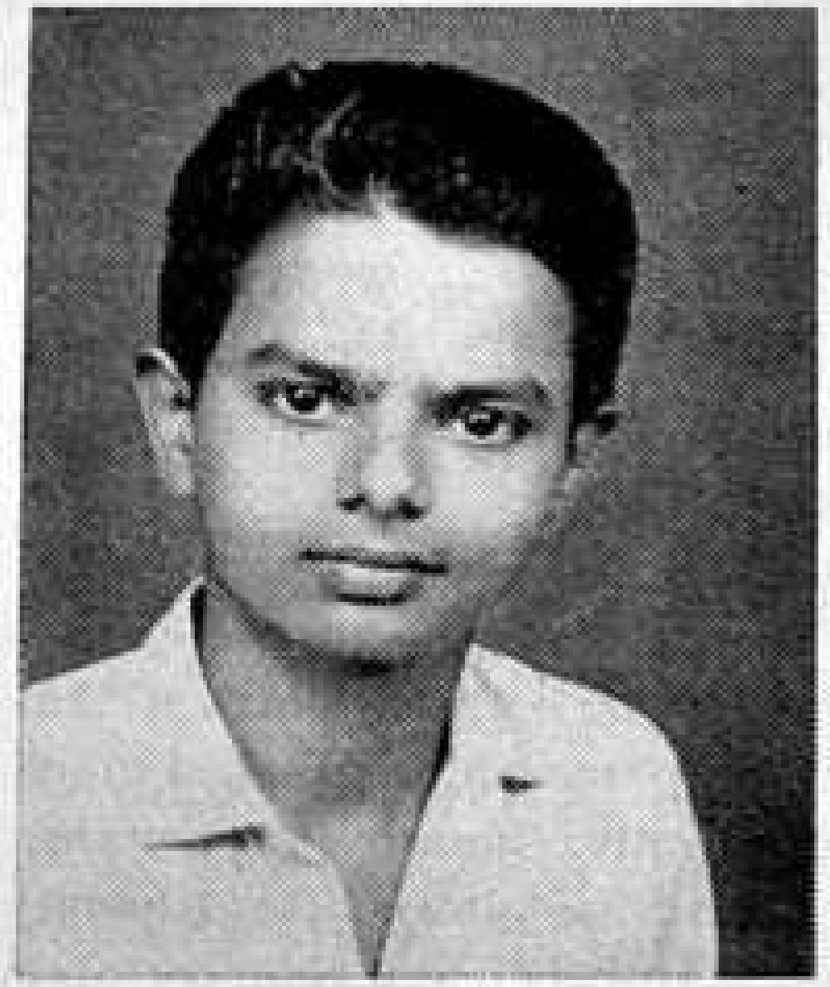

It is not of such great significance that an individual remains or ceases to be in office. But the thing is that the administration and in a real sense the entire people of India are involved in this commitment. Corruption is an evil which has to be fought on all fronts and at all levels.

In June 1962 a formal committee, consisting of some Members of Parliament and Government officials was formed to review the problem of corruption and make suggestions. According to its terms of reference, the committee was to examine the working of the Vigilance Units among the Ministers and Departments of India and the Special Police Establishment and to suggest measures for further improvement of their working. It was asked to consider and suggest steps to be taken to emphasize the responsibilities of each department for checking corruption. It was also to suggest changes in the Government Servants' Conduct Rules, the rules relating to the disciplinary proceedings against them and in law to ensure speedy trial of cases of bribery. corruption and criminal misconduct. " Steps for securing public support for anticorruption measures and measures calculated to produce a social climate both among public servants and in the genral public in which bribery and corruption may not flourish " were also to be suggested by the Committee.

What is Corruption?

Observing that it was difficult to define precisely the word corruption, the committee said : " In its widest sense, it includes improper or selfish exercise of power and influence attached to a public office or to

the special position one occupies in public life. In this sense, one has to view the problem in relation to the entire system of moral values and Socio-economic structure of society." The above-mentioned is the most common form of corruption; other forms of the evil are coming into existence in the ever increasing complexities of modern society. The scope of public authority has increased tremendously in modern times. With the increase in authority and functions of the State, there has been a corresponding increase in the scope of misuse of authority by the public servants.

Administrative processes—a major Cause of Corruption

Various factors stand in the way to nullify in some measure the anticorruption movement. The multiplications of the administrative processes has resulted in misuse of administrative power. Where there is power, there is always the tendency to misuse it. It is believed that corruption is maximum in government offices. The anxiety to avoid delay has encouraged the growth of dishonest practices like the system of "speed money." 'Speed money' is reported to have become a fairly common type of corruption. The bribe giver does not want to get anything done unlawfully, but wants to speed up the process of the movement of files and communications relating to decisions.

Two of the major factors for the growth of corruption are, firstly, the unwillingness to deal drastically with corrupt and inefficient public servants; and secondly, the protection given to the services in India.

Corruption in the Business Community

Malpractices in the share market and administration of companies, monopolistic contracts, hoarding, profiteering, election offences bribery and corruption are some of the examples of "white-collar crime." This type of crime is more dangerous and causes untold damage to public morals.

Corruption can exist only if there is someone willing to corrupt and capable of corrupting. Both this willingness and capacity to corrupt are found in a large measure in the industrial and commercial classes. To these corruption is not only an easy method to secure large unearned porfits but also to feel important in society. It is these people who indulge in 'white-collar-crimes.' If anticorruption activities are to be successful it is important to fight against these unscrupulous agencies of corruption.

Corruption at the political level

As regards corruption at the political level, it is practised by the ministers, legislatures and party officials. The greatest tragedy is that all measures taken to prevent corruption to rootout corruption from the soil, give reservation to these high-level officials. These people are free from all anticorruption movements. Unless and until this is solved there is no hope for the success of this anticorruption movements.

But, even though the anticorruption movements have not yet acquired cent percent success, we can hope for the best.

["No great work can be achieved by humbug. It is through love, a passion for truth and tremendous emergy that all undertakings are accomplished. Therefore manifest your manhood."—*Swami Vivekananda*]

The Sea

SARAMMA KURIAN,
Final Year Economics

Still still waters of the sea
Still when the wind is soft
Still as a mated sheep
Still without passions it seems.

Oh! are they those waters
Wild like a female lion
Whose child was stolen away
When she went in search of prey.

Wild like an angry child,
Wild when the wind not wild
But what are they those heaving up
Are they mountains moving up?

Ah! they are wings
Nay, waves of the angry sea
Are going to swallow the sand
By gathering towards the land?

What are they those twinkle there?
Pearls? bubbles? or flowers—
Flowers that fade so soon
Like stars of heaven which fade
at dawn.

Nay!
Never are they flowers but foams—
Tears of the sorrowing sea.
Who mourn for her son
The sun, her pet who dived at dusk

"Good-bye"

ELSY K. P.
Class III. Economics

You see a college there on hill?
'U. C. College' that shines there well!
You my love for four long years
How to part with rolling tears!

Beloved......you are smiling here
On this sacred sleeping hill
The sacred chapel bearing the cross
Blessing us in morn and eve.

Beauty flowing river is there
Dimpling laugh and music sweet
Gently fanned by gentle breeze
Flows it quietly at its ease.

Shining alike in sun and moon
Smiling hills are far away
'Happy thoughts our hearts will fill'
Viewing the river and hills from here.

Countless children you have here
Growing and going every year,
'You may forget but we cannot'
Good-bye dear my Alma Mater!

"A change in foreign policy, A change for the better"

MATHEWS III. B. A.

The Chinese aggression over Indian territory in 1962 has been able to expose the failure of Indian Panchasheel and foreign policy. It also revealed India's failure to realise the potentiality of China as an expansionist power. Great powers, like a heated body, have the tendency to expand and Chinese expansion over Tibet and India supports this principle.

India regards with disgust and hatred violence and she claims that she is the greatest lover of peace and that international disputes will not be solved by violence. It was this passivity or rather timidity that left the Kashmir problem unsolved. When Pakistan raiders invaded and occupied India's territory, instead of driving them out with all might, India rushed to the United Nations Organisation and the outcome was the bifurcation of Indian territory namely Kashmir into Azad Kashmir, under the control of Pakistan and Jammu and Kashmir under the control of India. (It is relevant, in this connection to note that if Indian forces were allowed to fight for a few weeks the entire problem would have been long solved.)

It is quite evident that the so called Indian foreign policy has not earned her anything and she has hardly made any friends with the nations of the world. It must be understood that India has neither eternal friends nor enemies but eternal interests.

While all nations have admiration for India's foreign policy of non-alignment none of them supports India when she most needs it.

It is one thing for the strong and the staunch to be neutral and quite another for the weak and the vacillating. It is high time for India to give up high moral postures and admit that atomic energy is necessary and advantageous for both military and peaceful purposes. In a world of intercontinental ballistic missiles, atomic submarines and nuclear warheads it is an anachronism to vacillate about the nuclear development.

In the light of the Chinese aggression and recent Pakistan infiltration into our territory and the provocation on our borders there is

no question as to whether India should produce weapons, especially atom bombs of her own. India has to, rather, she must change her attitude towards nuclear power. She must forge deterrents of her own to safeguard the freedom of the country. Our scientists, it is gratifying to note, await the permission from Delhi to produce bombs. Forging a deterrent is not very difficult. Dr. H. J. Bhabba, the Atomic Energy Commission Chairman, said that it would take only eighteen months to produce an atom bomb. Plutonium, which is a biproduct of nuclear reactors is available in large quantities. This can be used in the place of Uranium-235 in the production of bombs we get enough of plutonium from the Plutonium plant at Trombay, alone.

Another reason why India's foreign policy should be changed is that the Nehru line of approach is no longer valid. The Nehru strategy as we may call it was mapped out when the Chinese bomb threat and Pakistan aggression were not there. Moreover Mr. Khrushchev's hard line policy with China gave strength to Nehru strategy.

But Mr. Krushchev is no more in power and the changes in the Russian leadership is for following a soft line policy towards China. India has lost a number of her friends in many of the Afro-Asian Countries. Some of her once old friends have turned out to be her enemies for instance Jordan and Indonesia.

It is crystal clear that India has no friends to stand by her in her support. The Pakistan aggression is a point in case to prove this. No country, neither of the western bloc nor of the eastern bloc is willing to render us open support. They pay us only lip service and nothing more. They take their stand as neutrals and proclaim that they are not in a position to interfere. These are proofs of the failure of our diplomatic relations and the foreign policy. There is no doubt that the cause for the indifferent and lukewarm attitude of the different nations is our foreign policy. Now that we have realised that nobody is prepared to extend their helping hand it is clear that we have to stand on our own legs. The menace of another, Chinese aggression is increasing day by day nay, hour by hour. The only way to face the threats and aggression is a change in our diplomatic relations and foreign policy while strengthening our military power and mobilising our resources. It is only when India becomes a full fledged power that she can be deprived of any fear of foreign threats and aggression on her sacred soil. It is futile to argue that by diverting our resources and manpower to safeguard our sovereignty and freedom we are jeopardising our economy. When our very existence as a nation is threatened it is the duty of each and every citizen of the great land of India to take up arms and drive out the enemy by force. It is after having realised the furtility of clinging on to the policy of non-violence or ahimsa that a number of the members of parliament are raising their voice for a change in the diplomatic relation and foreign policy. Let us trust that the voice of our representatives, the will of the people of India, will not turn out to be a cry in the wilderness and that the conservative elements in the leadership will come out of their fool's paradise and act in accordance with the will of the people so that our freedom will not be at stake and democracy may survive in the great land of India.

Kerala—A Foreign Ex-change Earner

BY MURALIDHARAN. C. P., *Sr. P. D. C. Group III*

Kerala is perhaps the second smallest state in India. Yet it is a most vital limb of the country. Its commercial crops earn considerable foreign exchange which is much needed in the country. Commercial crops form the main plank of the state's economy. The state grows a wide variety of these crops. It has a virtual monopoly of the country's production of natural rubber, pepper, cardamom and lemon-grass oil.

The three major plantation crops in Kerala are tea, coffee and rubber. Cashewnut and spices which are peculiar to Kerala are equally important as export commodities. Several thousand workers are employed in the plantations.

About 5 lakh acres in Kerala are under tea, coffee and rubber. Kottayam and Kozhikode Districts, with their extensive high ranges, alone account for more than half the area. Rubber is grown in all the Districts of Kerala and forms the bulk of the plantations.

Kerala is the third biggest tea-producing state in India and raises about 12% of the national output of tea which is the most popular beverage in the world. Kottayam District ranks first in the cultivation of tea. In the order of value of output tea comes first, rubber second and

coffee third. India has a substantial surplus of tea and coffee for export. Rubber production is insufficient for export.

Coffee, a favourite beverage of millions, is grown in Kerala, largely in the Wynad area of Kozhikode District. Kerala makes a substantial contribution to the national output of coffee. The cultivation of rubber has substantially increased and is increasing because of the attractive prices of rubber and exemption of rubber plantations from land ceilings.

Kerala's share in India's exports is considerable, amounting to several crores annually. Cashewnut, tea, coir-yarn and manufactures, pepper, coffee, lemongrass

oil, fish and marine products are the main commodities which Kerala is exporting. Several countries import cashewnut from India. U. S. A., U. K., East Germany, Japan, the Netherlands, U. S. S. R., Australia and Canada are the main foreign markets for Kerala's cashewnut.

It is said that cashew first came into India from Brazil, having been brought by the Portuguese. Cashew fruit contains sweet juice like mango and people suck the juice. But it is the nut that is more in use and in wider demand. Unlike any other fruit the cashew has its nut outside the fruit and not inside. Cashew trees can be seen all over Kerala.

Like rubber, cashew also affords considerable employment opportunities. Cashew factories are mostly concentrated in and around Quilon and several thousand workers, more of them women, are employed in the factories.

Another important crop, similar to pepper, which is produced in Kerala is Ginjer. Like pepper it is used for cooking and also for medicinal purposes. Both are export commodities.

Kerala is also the most important supplier of Cardamom to the world. This is mixed with food so as to flavour it. Kuwait and Saudi Arabia are the biggest importers of Kerala Cardamom.

Kerala—though a tiny state, with its vast and rare natural resources is an asset to India as a substantial foreign exchange earner.

KAMALADEVI
Class II, Chemistry

Fate—Did Reform Him

By Baby. M. George.

The story of the prodigal son in the Bible, has always had an appeal to me. An enstranged father and son coming to meet each other—and again embracing each other, bound by the silken thread of love! That is always touching.

That is the story of Raju Jacob. He was my bosom friend in the hostel. Raju Jacob was very popular among the students. But even then, I had my own doubts about his popularity. That was a spurious one. It was built on an insecure foundation. I had my misgivings about some of his friends too. They were shady characters. But anyhow I shut my eyes to all these and considered Raju Jacob as my best friend.

But something happened which strained our friendship. Once I had gone on a very urgent business to the Railway station. There I met Raju Jacob. He immediately came to me and said "Baby! somebody is waiting for you in the hostel, so go quickly. Please hurry." I frantically hurried to the hostel leaving the business on my hands undone. I rushed from the spot and reached the bus-stand. The bus was crammed full with passengers. Somehow or other I got into that and reached the hostel. I rushed to the visitors room, but there was no one. I met the hostel

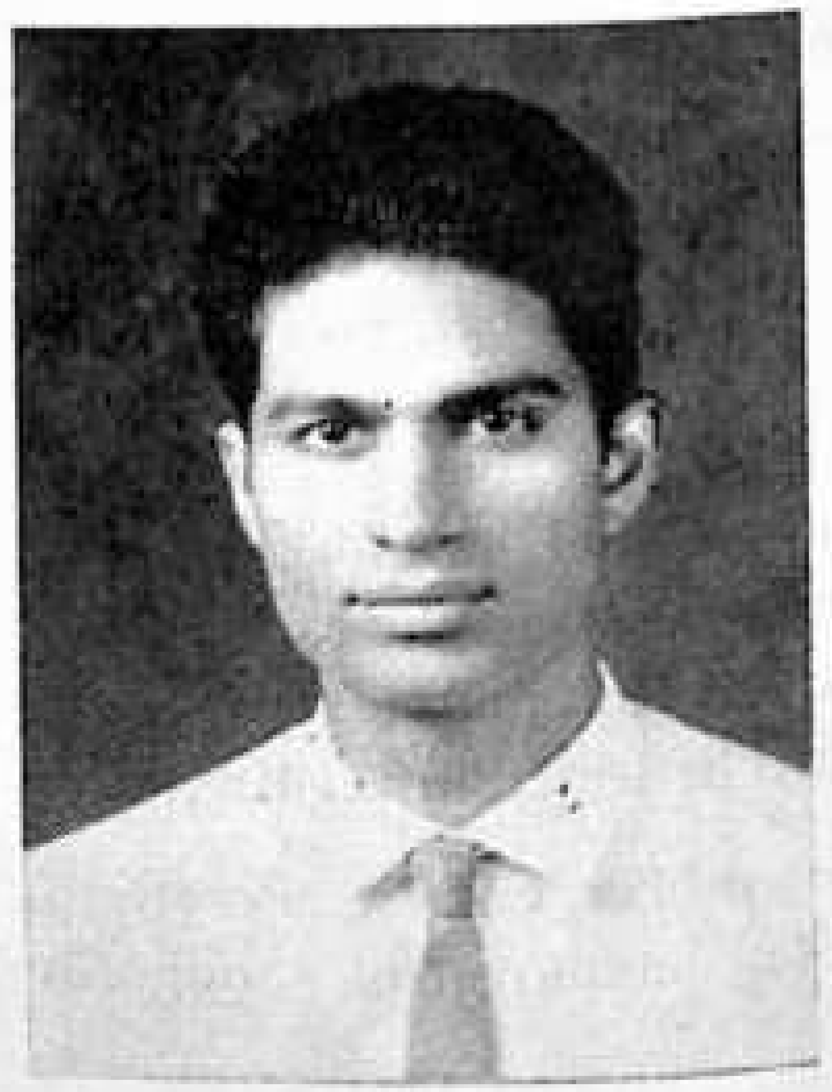

boy and asked if anyone had come to see me? He said a surprised 'no.' Then I met some of my friends and asked them. They also said in a chorus 'no.' Then the truth dawned on me. Raju Jacob had played a nasty trick on me. He had taken advantage of my credulity and made me a laughing stock. I clenched my teeth together. I took a decision that I would nevermore trust that friendship of mine implicitly. But I was thankful to him for having taught me a lesson. Nevermore will I trust anybody's words at the first instance.

......It was a cold winter Sunday indeed. The very nature of the day predicted something quite strange. The sun was about to shine brightly and the

They represented the college, on the seminar on ' Closer Collaboration Between Communities in Kerala ' conducted under the auspices of C. S. U. at Ernakulam

1st Row:—M/s Ravi Thomas, P. M. Hakkim, V. K. Karim and T. P. Varghese.

2nd Row:—M/s A. Appukuttan Nair and A. Balakrishna Pillai.

SOCIAL SERVICE LEAGUE (DRAMA: ATMABALI)

Sitting (Left to Right):—M/s M. Madhavankutty M. Sc., G. Gopinatha Menon (Secretary)
K. V. Manikandan Nair M. A., C. Joyce Mathew M. Sc. (President),
N. C. Chacko M. Sc., T. S. Raju.

Standing 1st Row:—N. Somasundharan, Joy Varghese, P. A. Alexander, M. Johas,
A. Abdul Hassan, B. K. Gopalakrishnan.

2nd Row:—Thomas George, Thomas John, Thomas Mathew,
Chacko Varghese (Joint Secretary), Revi Thomas.

They represented the college, on the seminar on ' Closer Collaboration Between Communities in Kerala ' conducted under the auspices of C. S. U. at Ernakulam

SOCIAL SERVICE LEAGUE (DRAMA: ATMABALI)

V. Joseph
College Union President

Mr. V. K. Krishna Menon with the Principal, Mr. T. O. Bava & others.

P. D. Paily.
College Union Secretary

Sgt Itty Mathew attended the Advanced Leadership Course at Shillong.

DELEGATES TO THE U. N. O.
(College Union)

wind blew softly and slowly. I could see people lighting fire in the premises of our hostel. They were all waiting and waiting for the first piercing rays of the sun.

I got out of my bed. I was rather sleepy. I thought of going to church, but the lazy indolence of the Sunday morning crept into my soul. I wanted to go to my comforting bed and get under the warm covers. Just then I heard the sound of a car-door being slammed. Out of curiosity I peeped through the window. A well-groomed man had got out of the car. He was looking for somebody to appear, but there was no one to welcome him. I hastily put on my shirt and went out. I accosted the man. He was very nice and extremely polite. He said to me "I have come to see my son. I want to take him with me home. His mother is seriously ill. I asked him "What is the name of your son." He said "Raju Jacob, I hope you know him." Then I said "Oh yes! he is my best friend." I asked him to come with me and took him to Raju's room. The door was closed and a peal of laughter shot up through the windows. Then a muffled sound of many persons speaking together also was heard. Somebody said "forty-nine clubs." Another sound followed 'fifty spares' and then Raju Jacob 'double' then a 'readable.' The father stood aghast. I gently knocked at the door and got the reply. Raju's sound could be heard from inside. "Bloody bastard! don't disturb us." I said "Your father has come." He roared "Ask him to go to the devil."

The man was flushed with anger. He thundered "Open the door or I will kick it open." Anywav some body opened the door. The father stormed into the room but immediately he stepped back. I did not understand what happened. Then I caught a glimpse of Raju's tottering to the door. The foul stench of liquor suffused the whole air. The father shot an angry glance at him and said 'Your mother is ill; you must come with me.' An ugly sneer distorted Raju's face. He said "I myself am ill—Daddy, please call a doctor if you can. I took a drop too much." The father didn't say anything. He wheeled round and marched out of the room. I heard the car give a back fare and immediately it shot like an arrow to the streaming traffic of the city.

I tried to expostulate with Raju during the whole day but he was in no mood to hear me. He said when he was a bit calm "Daddy upsets me so much. He makes a mountain of a molehill. Why should he come here and shadow me? I don't like this detective work of his." I then understood that Raju was morally so depraved that nobody could reform him except fate. AND FATE DID REFORM HIM.

The next day when I was going through the morning paper, my eyes caught a shocking news. It was the news of a car accident. A very wealthy business magnate had died in a car accident. He was driving madly through an intersection without caring for any traffic signals or

other traffic regulations. People thought he was drunk. Finally he had crashed his car against a lamp-post and died. But curiously enough the doctor found out that he was not at all drunk. And finally I came to the name of that man. I was stunned. It was Raju Jacob's father.

.........I never saw Raju-Jacob after that. Nobody saw him after that because he had left this wretched world by that time and gone to a more enchanting place to meet his father and to beg his forgiveness on the very same day when his father's body was laid to rest. Raju Jacob committed suicide.

Sometimes "When to the sessions of sweet silent thought, I call up remembrances of things fast." I see my Raju smiling his bewitching smile and beckoning to me. Now there is a heavenly halo around his head. He has shaken off his evil skin and put on a new mantle. I hope he has met his father in the other world and also hope that the father has finally forgiven the prodigal son.

Sometimes when I go to Raju's place, I drop in at his house. I do whatever I can to give comfort to his ailing mother, who has lost her husband and son at one stroke. And sometimes I go to that old church where tombstones are erected over the remains of the father and the son. The green grass over that looks surprisingly fresh. And I remember that sentence "Those whom the Gods love, will die young."

Verse Libre

A Heap of Dry Leaves

C. S. Ramachandra Menon M. A.

Dry leaves reluctantly left the sallow trunk.

One by one; one by one—
They trickle down on the grave of my memories,
Leaving no room for pale joy or wan sorrow.

I stand bleak-eyed, bleary with the
Far distant misty clouds.
I see nothing; but something still—
Cold and damp and still-moving—

Seeps through the dull layers,
Raising ripples in the dim depths.
I ask and ask and get no answer;
Except the echoes of my own searchings—

Searchings through the labyrinths of memory,

A dry heap of nerveless leaves—
Decaying, decaying through the yellow Autumns.

Twilight of life!—It's no time for solutions—

Riddles! I shut my eyes and sleep.
Go thee hence; seek a turbulent mind,
Unlike mine—a tranquil tedium of wearisome days.

(*Out of the past*)

College Celebrities

By K. Jacob

Kuttan Nair

(The most unforgettable character I have met)
Lest we forget! Lest we forget!

[The following is a character sketch of Kuttan Nair, who was for several years the contractor of the vegetarian mess. It was a period when all the college messes were run by contractors. The article was originally published in 1928 or thereabouts.

Kuttan Nair is no more, and his demise was mourned by all who knew him]

The Union Christian College would be inconceivable without Kuttan Nair. He is one of our most respected and ancient institutions. Other mess-contractors may come and go, but he goes on for ever. In fact, he never leaves the place, no, not even during vacations. And that no doubt, is a bit of luck for stray birds, who visit the place during times when the hill is deserted. "Kuttan Nair will be there, and he will not fail us," is a hope which maketh not ashamed. Indeed I have never known him to fail; at least, he will be on the spot, and promise to get you anything you want. You must not interpret his promises too strictly. He is only promising out of his good intentions. He never intends to deceive you, for he is incapable of deliberate deceit. Indeed, he will promise anything. You ask him to bring you a boiled white elephant for you immediately for dinner, and he will say "Directly, Sir; I will get it for you immediately." And he believes he can do it. The word 'impossible' is not in his vocabulary.

He is characterised by his kindly smile, and his habit of touching his forehead twice or thrice when he sees you, a habit which has, I believe, grown automatic by usage. Just let him get a passing image of you at a distance, and his hand will go up unconsciously. He is a mess-contractor, but the ordinary elements which make up a mess-contractor are not found in his composition. He carries out literally the Bible adage "Take no thoughts of the morrow." Rather, he has improved upon it, and takes no thought even of to-day. He has no accounts, and does not know how much money he possesses and how much he owes. You tell him he owes you five rupees. He will not deny it; even though he had never any dealings with you. Who is he to deny what a 'Sar' says? Besides, he knows nothing about it, and that being so, is it not safer for him to admit what his betters say? If you ask him whether you owe him anything, he will say 'yes' at a venture. That again, he thinks is the safer course. The fact is that he does not know anything whatever about it. He does not know whether you are in his mess. He does not know who are in his mess now. He just goes on, day after day, and when he

is out of funds he will come to you, and he knows that if you really owe him anything, he will get it. His one idea is not to make money, but to please his customers. If you tell him that you would not pay him anything for goods supplied, he will hasten to assure you that he never had any intention of taking money from you. His only idea was to please you. And the beautiful thing about him is that he really means it. For the dear old man does not know hypocrisy. Sordidness and love of money are unknown to him.

Like all other Indian philosophers, Kuttan Nair regards time as an illusion. He tells you that he will send you a thing immediately, but it may mean anything. He may do it at once, or he may do it years hence. His idea of immediacy varies from an hour to at least three years. One thing I know; he will send it sometime or other. If you ask him afterwards about it; he will say that he has not forgotten it; but will send it to you in due course. It will be among his other eternal purposes, and will be fulfilled in his own good time. Western philosophers say that Time and Space are the conditions of all our thought, and I infer that they never knew Kuttan Nair. The story is told that Kuttan Nair was asked to provide bread for a tea-party to be held one evening. Kuttan Nair promised to do so, and he indeed kept his promise. He did provide the bread—on the morning after the party was actually held. A friend of mine told me that he once made a bargain with Kuttan Nair. Kuttan Nair was to supply him with tiffin at the rate of two annas per day, but if he ever failed to bring it, he was to pay a fine of 4 as. for every occasion of default. My friend knew Kuttan Nair, and thought this was the only way of ensuring regularity. Kuttan Nair agreed, for he would agree to the most atrocious terms, if only he would thereby get a chance of serving a fellow creature. When the accounts were finally settled, and each party presented his bill to the other, it was found that my friend had gained a comfortable bit of money by taking tiffin from Kuttan Nair.

This philosophic conception of time, as a mere appearance, to be transmuted and lost in the Absolute, which Kuttan Nair holds, sometimes works hardship on those who live in the phenomenal world, and depend on him for their daily bread. In flood season it is difficult to get victuals from the market. But Kuttan Nair does not worry as to how his mess will manage. In fact, a friend of mine told me that on flood day last year, Kuttan Nair was seen fishing on the roadside at about 10 a. m. in the morning, when other mess contractors were running about anxiously in search of boats, to take them to the other side of the river. When my friend asked him how his mess was going to manage that day, Kuttan Nair replied imperturbably, with the air of one who was imparting a bit of information, that it was flood time, and that he could not therefore get things from the market that day. Do not think that he is a heartless man, careless of the sufferings of others. He is the most tender hearted of men. But what is the use of worrying? He only takes things as they come, like a true philosopher. Besides, who knows but that he was intending to provide the mess that day, with the fish he hoped to catch, on the roadside?

I have tried to be angry with him when his carelessness and unpunctuality appeared intolerable. But I can honestly say that I have always failed. Who can ever be angry

with a man who agrees with every word you say, and appeals only to your mercy? The college office regards him as a sore trouble and has given him up as a hard case, as far as the rules are concerned. I am sure he has honestly tried to abide by the rules. But he knows that it is not in him. He is not constructed that way. And his employers understand him, and make their arrangements accordingly.

Such a man is, I believe, the one whom David refers to in the XXXVIIth Psalm, "I have been young, and now I am old: yet have I not seen the righteous forsaken, nor his seed begging bread." There have been times when his affairs seemed to have reached a crisis, and friends thought that the waters of misfortune would close over his head. Though he had no accounts, his creditors had, and once they surrounded him, and would have spoiled him and his goods. But who will not raise his finger for the sake of Kuttan Nair? Friends gathered round, and saved him from those vultures.

Difficulties and trials come, still he goes on, unperturbed and imperturbable. With regard to his own financial affairs, his principle is that where ignorance is bliss, 'tis folly to be wise. What does he want with money, so long as his daily needs are met from the mess? That mess will go on, as long as he has friends. And he is sure he will always have friends, for has he not ever been friendly? And will they forsake him in his old age? No. He believes in human nature, that it is essentially good. He is an optimist, and his optimism will keep him going, as long as the College and messes run.

Dear old Kuttan Nair, may his tribe increase!

Strangely enough, all the messes of ancient days, i. e. all contractors' messes, except Kuttan Nair's are no more. His mess, viz. the vegetarian is still going strong! Does his kindly spirit preside over it still?

PLEASE CONTACT FOR ALL YOUR REQUIREMENTS OF SCIENTIFIC GLASSWARE & LAB. CHEMICALS

THE CENTRAL SCIENTIFIC SUPPLIES COMPANY LTD.

Cantonment: TRIVANDRUM 1.

Authorised Stockists & Distributors for
M/s. B. D. H. & Sarabhari Merck
Lab. Chemicals

REGD. OFFICE: MADRAS.

OTHER BRANCHES: TAMBARAM
BANGALORE

"The Philosophy of Science"

K. VENUGOPAL, LECTURER IN PHILOSOPHY

Since time immemorial human beings have been confronted with certain burning problems concerning their attitude toward life, toward world in particular and toward universe in general. The problems become all the more difficult when we understand that these realms or stages of things cannot be approached purely by scientific tools or methods. Scientists and Philosophers, instead of finding solutions for problems, create problems for solutions.

Metaphysics generally divides the world into two—the world of appearance and the world of reality. *Prima facie* this division may not be convincing, but when one penetrates beyond the superficial characteristics and behaviour of human beings and the various things that we see in the big buzzing confusion of the universe, one tends to believe the great truth hidden in the division—the division of the world as it is and as it appears to us. The facial expression of an individual like the other expressions in the universe is deceptive and illusory. It is interesting to analyse the deeper layers of the mind of a person when he is congratulating a friend of his, for the success in the examination. The thing-in-itself so elaborately expounded by the western philosopher Kant has something in common with the exposition of the Indian philosopher, Sankara's conception of reality as one without a second. Both agree in saying that appearance is not reality and reality cannot appear.

Physical sciences deal with physical world or to be precise, the world as we see it. 'Seeing is believing' is certainly not a criterion of the existence of the world. A scientist is a discoverer, not a creator and the statements and conclusions that he makes are very often hypothetical in character.

A college boy learning mathematics learns that a straight line is possible and he uses it for many a purpose. He draws a triangle with the help of these straight lines and he studies that the sum of the angles of a triangle is 180°. He will have a vague idea of the concept of Infinity and imaginary numbers. But would it not come as a surprise to him when he knows later that some of the principles or postulates learned earlier are sublated or negated later when he pursues the course to an advanced level? Slowly he takes to his mind that a perfect straight line is an impossibility because lines have no width; again in the spherical Geometry the sum of a triangle exceed the limit of 180 degrees, and it reaches somewhere between 200 and 210 degrees; because lines have curves and lines which appear to us as straight are in fact curved. If there is a contradiction inherent anywhere in the basis or principles then it is not truth. Truth cannot

be contradicted and a contradiction cannot be conceived. Mathematics is like a knot made in a thread or twine and mathematicians go on making these knots after knots without caring to unravel them. They do not expend much thought on the foundations or basis or postulates; and the purpose of making these knots is anybody's guess. Mathematics is often considered to be the queen of sciences; but a queen is after all a woman and a woman has her own imperfections. Mathematics also leaves things unsaid and half-said sometimes. Quine puts it "the mathematician has bitten off a bigger ontogy than he can chew." Einstein once said that mathematics, when, it referred to reality, was not certain, and when it was certain, it did not refer to reality. Mathematical logic originated due to these glaring discrepancies in the basic tenets themselves: namely classes, number, relations and class theories and the various proofs. With a view to rectify these discrepancies another branch of mathematics called 'metamathematics' developed recently; the aim and scope of which lies beyond the limit of this article. Logical syntaxes, logico-mathematical nets and applying rigorously logical methods in order to draw the conclusions, are some of the many methods suggested to escape from these fallacies and to avoid using Infinity and other imaginary variables.

Physicists are concerned with the application of some of the mathematical principles in addition to the discoveries that they make. Physics is considered to be the ultra- modern science and physicists are supposed to believe in things that they can cognize or perceive. For instance when we see a light burning we glimbly believe that the light comes continuously and not with a break. The first physicist who dared to prove against this conception was Max Plank. According to his Quantum theory the light is emitted intermittently and there is a break between one emission and another. The important point here is this- how can we believe in something to which our eyes give the lie? I mean of course the standpoint of a physicist. Because he is the last person to accept anything suprasensual! This can be illustrated again if we take electricity. Electricity is defined as a form of energy. But if we ask the question 'what' then physics fails to convince us. An interesting story is told of a physics professor who once told his wife "what I don't understand is how the light burns" to this his wife replied "You just put the switch on, then you get the light!!" To understand what is electricity one must put one's hands inside a plughole!! Physics has not so far been able to explain satisfactorily the relation between energy and matter' Einstein held that energy is inherent in matter whereas modern mathematicians like Hoyle and Narlikkar say that matter gets the energy from outside agencies. The modern theory of momentum without visible velocity or displacement also illustrates this point. The conclusion that we can draw from these principles is that the elements in this world are possibly discontinuous. In spite of these contradictions physics is still at the Vanguard of scientific progress. And slowly, without being aware of it, physicists are transcending the sphere of physics and entering the sphere of philosophy. There is more in these than meets the eye!

Let us analyse more elaborately the conception of these two worlds; nou-

menon and phenomena. As far as my knowledge goes (and it is little) no one has given a clear proof for this division. Even Bertrand Russel fails to understand the importance and criticises the 'thing in itself' as "an awkward element in Kant's philosophy." In order to understand this classification the importance of space, time and causality must be understood. These three elements which are like the tentacles of an octopus, grip man, the moment he is born in this world. A man finds it difficult if not impossible to think, to act or to live without space, time and cause-effect factor. So long as he is the slave of these elements he cannot conceive—anything without the help of these three factors. But sometimes he is elevated to such a position due to some sudden impulses or responses, that he forgets about the influence of these elements. This can be illustrated by taking the love of mother. A mother when she finds her child caught in the midst of a live-wire, graps her child out of it, forgetting for a moment the laws of electricity. Recently an Indian student at Baton Rouge, who never knew swimming jumped into a swollen river in order to save a dumb and deaf child and in that attempt he lost his life! At that particular moment he transcends the world of phenomena (in the widest sense of the term) and enters that of 'noumenon.' He never worries about the causes and effects. And that is what is called the transcendental sphere. One can experience the world of noumenon but he cannot prove it. Because proof itself is empirical and often unnatural. A mother need not prove her love toward her child.

If we analyse our thinking it is easy to understand that thinking is prior to our actions. Mind gets ideas and suggestions from outside through the help of sense organs. When there is a contact between our eyes and an object, that idea or photographic impression is carried through the optic nerves to the brain. And these photographic impressions become layers in the mind. And there is a gap between one impression that the mind gets and another and time fills the gap. And these impressions are analysed on the basis of our experience and knowledge and we form judgments and when we express it verbally it becomes a proposition or statement. Starting from an unconditional statement to a conditional statement adding a prefix 'If,' later it reaches the third stage; the disjunctive proposition by giving two logical contradictories which will be mutually exclusive and will exhaust the universe of discourse. These are the different processes or levels in the evolution of our thinking.

If we analyse these processes we will come to know that there is no end or limit for thinking. It is possible to conceive and act without the help of cause-effect factor. But what is time? Time is an empirical factor. In the world of noumenon time factor ceases. In the world as it appears to us we think everything in terms of time and in terms of the velocity of light. Physicists say– that time will have a reversal process if we are able to exceed the velocity of light. But whether it is possible or not is a debatable point even today. Thinking in terms of time can be transcended and time element ceases when one is confronted with certain situations. He forgets time when he is transported into the strange realms of deep love and dreamless sleep. This factor ceases to operate not by acquiring

COLLEGE DAY PUBLIC MEETTING

The Principal welcoming the Guests.

On the dais (*Left to Right* :—The Principal, Prof. K. Jacob who led the thanksgiving service, Principal Sukumar Azhikode (President) and Mr. Moni Menon (P. A. to the Collector) who received the cheque of over Rs. 5,000/- given from the College to the Defence Fund.

PLANNING FORUM WORK CAMPS

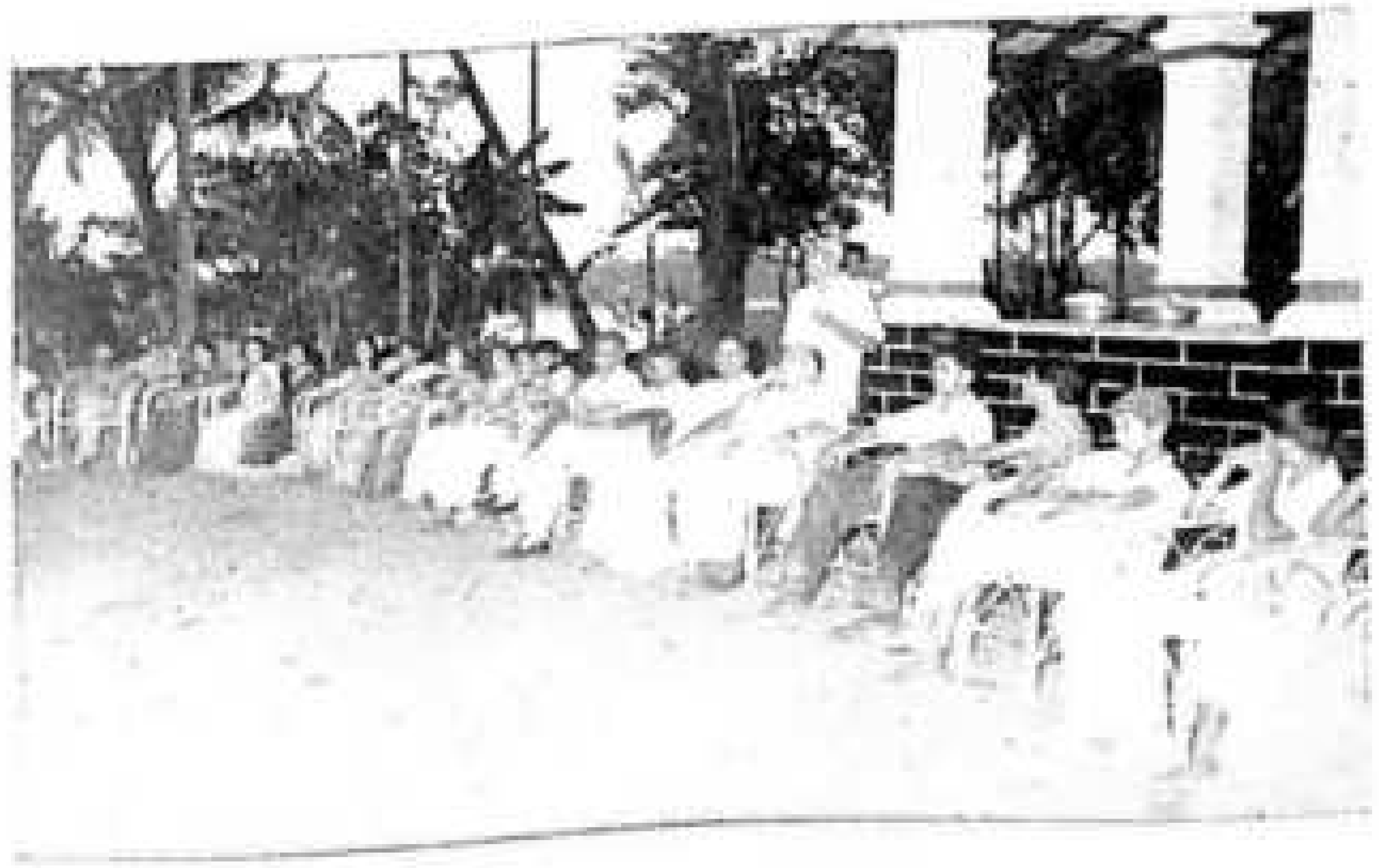

MATHEMATICS ASSOCIATION

Presidential address

The chief guest for the inauguration being received

EXCURSION TO OOTTY

The Parting Snap at Ootty

In the Botanical gardens

A moment of relaxation

...scenic grandeur to Ootty

a velocity greater than that of light but when time itself is forgotten.

With regard to space also, even though man occupies a portion of space, space cannot have much influence in the transcendental sphere. " Space is like a box wid the thop and the botthom and the sides knocked out of it," Physicist Minkowski after Einstein's theory of Relativity was propounded, put forward his penetrating remark in Einsteinian terms " from henceforth space in itself and time in itself sink to mere shadows, and only a kind of union of the two preserves an independent existence." Even this statement falls outside the scope of physics unless he includes it in transcendental physics, if at all there is such a thing.

All sciences are working toward a goal. But scientists fail to understand that there are some factors which lie beyond the limits of science. In history and natural sciences our judgments and conclusions are categorical, in physical sciences and mathematics, they advance to the level of hypothetical and in philosophy they tend to be disjunctive. In order to solve these riddles which challenge man's genius, knowledge must be synthetic and at the same time " a priori." Mere analytical judgments will not lead us anywhere. The endeavour to solve these problems must come from all quarters—a consolidated approach—from all persons working in different fields of human knowledge toward the same goal, to achieve a concrete result if ever we can think of achieving it.

K. Venugopal

Finally this article should not be mistaken for an 'apologia' for philosophy. The citadel and foundations of philosophy are invulnerable. Infamous blasphemists against philosophy have ended in creating their own systems of philosophy. My purpose is to show that it is time to remind scientists and mathematicians that Hamlet's sentence to Horatio is still applicable to the world of our knowledge. "There are many a thing in heaven and earth Horatio, than are dreamt of in your philosophy."

Short story

Balatha

BY P. BALAKRISHNAN, *(Vettikkattil) Kadayiruppu,*

"Mrs. & Mr. L. R. C. Menon, Vembanatt House, Oolanpara, cordially invite the pleasure of your company on the occasion of the marriage of their daughter Snehalatha with..............." the rest I could not read. I felt the earth was revolving round me with the velocity of light. Darkness rushed into my eyes. The wedding-card was dropped to the ground. I fell down on the sofa with my mouth wide opened. Those sweet days automatically came to my mind like a dancing girl to the platform.

* * * *

It was a fine evening. I and my friend Mr. Pillai were going home after the heavy N. C. C. Parade. I was as tired as a pregnant lady after her daily exercise.

The setting sun was shedding his golden rays all over the world. The gentle breeze was blowing from plants to plants and from flowers to flowers sharing with them the sweet message of love. The palm trees and paddy plants were dancing with their leaves out of great joy. The tall big trees were singing hallelujahs to the angry diminishing god as their *bowels* lowering and rising simple harmonically. The western sky was painted with all the known colours and the flocks of birds were flowing through them from one end to the other. In the Eastern sky were the twinkling stars and the crescent moon. On one side of the path I heard Radio Ceylon, S. Janaki singing in 'Kattuthulasi' and on the other side some hymns to God by some little innocent children. Young ladies, wrapped in white clothes, with their charming faces were going to temple with round pots in their hands. Inside the pots were things for 'archana.' The surroundings seemed to me to have been filled with supernatural qualities.

Suddenly my friend interrupted: "Look at that."

"What?" I asked.

"Can't you see anything in front of you?"

"Sorry, I can't."

"Very pathetic, look there" he pointed out the spot.

I could not believe my eyes. She was in her best. I never knew she was so beautiful.

She was in the courtyard with a child on her shoulder. She wore a dark blouse and a white cloth with dark linings on the edges. Her face was as red as a rose in the glittering reddish rays of the dying sun. Her eyes were filled with anxiety. She seemed to expect somebody. Her dark thick hair rested on her back like a garland of dark clouds behind the rainbow. Her curved forehead was as gentle as the crescent moon with the dark spot inside. Her long deep blue eyes seemed to tell the stories of the heroines in the Empire of love. Her lips were pouring small pieces of soft music. Her fleshy arms were around the child she held. The child was rightly doing his duty. He, with his soft feet was dancing on her breast, sometimes biting her arms and sometimes trying to jump out of her reach. It seemed to me like a painted statue with a flying banner.

"Are you here, my friend?" asked Mr. Pillai, who was disgusted of my indifference to his talk.

"Yes I am. though not fully." I admitted my fault. Suddenly an idea rushed to Mr. Pillai's head.

"Can you take away that child from her? If you can.........."

"If I can.........what will you give?"

"Rs. 25" he declared.

Anyway she did not see us. She gradually came out of the courtyard and stood at the gate. I moved very close to her and extended my hands to the child. He, without any hesitation slipped into my hands and thus in the twinkling of an eye the child was in my hands. Mr. Pillai who was the only witness to this terribly funny scene took to his heels. She was at her wits' end. My case was not different from hers. I very gently proceeded my journey with the child in my hands. After a second, she rushed after me like a soft-hearted mother after her cruel husband for her child. She took away the child from me. How it was done, I don't know. This was the beginning of a new relationship.

* * *

Dr. Menon was the newly appointed doctor to the local dispensary. He seemed to be a gentleman. He was kind to all. Soon he beame the apple in the eye of the local people. He brought his family and stayed in a rented house near the main road.

During one of my evening walks I met Dr. Menon.

"What is your name, my boy?"

I said my name.

"Where do you study?"

I said the name of the college.

"I have a daughter in the Pre-degree. There are two colleges here. Which do you think is the better?" I told him the one I thought the better.

"Well, I too wish to send my daughter to that famous institution. I have heard of it." As we walked we reached his house. The daughter was at the gate to greet her father. "This is my daughter, Snehalatha" Dr. Menon introduced her to me. I looked at her as if I saw her first. But she suddenly turned her face. The doctor introduced me to his wife also. "My dear boy," said her mother, "please take her to the college and back from there at least for the first few days; everything is new to her." I shook my head. It was actually a blessing in disguise to me. After the tea, I said good-bye to the family

and returned home with a mixture of pleasure and pain in my mind.

Next day she joined the P. D. class in our college. Her father left her in the morning itself. In the evening I found her crying in front of the lady's waiting room. All the seniors and her classmates were walking to and fro with laughing faces. Nobody was there to console this poor girl. I went near. Suddenly I heard the meaningful whistling of my friends. But I ignored it.

"What happened to you, Latha ?"

"I haven't taken money to go by bus."

"Is that all, never mind, I shall give you. Come on please." I invited her to the canteen. I knew she wanted some drink.

Fotunately there was nobody inside the dining hall except Mr. Pillai. He smiled at us meaningfully. While we were having tea I explained to her all that happened that day and apologised.

"There is nothing to apologise in it. It was my fault. I should not have gone out of the gate then. Never mind Bal." The canteen manager through his golden-framed spectacle was all the while keeping an eye on us, but we 'never-minded him.

Next day onwards she was very punctual. Though there was the eventful 'students' special,' an airtight compartment, she everyday waited for me. She seemed to like my presence. In fact, I gradually began to feel that I was not able to exist without her. Within a week there appeared a chemical equation on the blackboard connecting our initials. I knew that Mr. Pillai was the culprit. I thought I might be spoiling the future of an innocent girl and decided to put an end to our relationship. I told her about this. She told me nothing but looked down to the ground.

One day I was standing near the footboard of the bus. Latha and her friend were seated on the seat reserved for the conductor. Without my knowledge my pen slipped down. She knelt down, took the pen and handed it to me with a flashing smile on her cheeks. Latha further found my position there was a risky one. She put her hands forward and got my books and kept them on her lap till we had to get down.

"Thank you, Latha."

"Please don't give me Thanks now."

* * * *

Days and weeks and months passed one by one. By this time I was a frequent visitor in her house. I had to clear her rational doubts. Dr. Menon was often out. Her mother was always in the kitchen preparing delicious food for both her husband and daughter. Therefore whenever I went there we were alone in a small convenient room talking very intimately.

* * * *

It was the day of her practical examination. I found her in the evening very gloomy.

"What experiment have you got today ?"

"Simple pendulum"

"A very simple one indeed !"

"But the result was wrong."

"Never mind. Correct value doesn't count much. You will get first-class mark if your 'Procedure' is correct." I consoled her.

"Oh ! I think, my procedure is correct." She became much cheerful and went home.

* * * *

She was a gifted singer. In one of the competitions in the college she stood first.

The music was so melodious that the chief judge praised her song as the outward expression of her inward urges. On the same platform I appeared for an elocution competition on the topic "my most unforgettable character." I spoke with Latha in my mind and won the first prize.

"Congratulations." She said afterwards.

"The same to you : The music was so enchanting that I wish to hear it always in my life."

"The speech was so appealing that I too wish so."

"How can both these be possible ?"

She kept silence with a sigh.

* * * *

Next day she brought to me a beautiful handkerchief. It was the outcome of a long laborious process of careful hard work. The four edges were decorated with her own imagination. On the middle was inscribed with blue letters "Balatha." Inside It was a beautiful photograph of hers. I looked at her if she were in need of my picture. She smiled as if she had a clear photograph of mine in her heart.

* * * *

"I got transfer to Trivandrum, my boy." Dr. Menon said that evening when I happened to be there. "We leave here tomorrow morning. I got Latha's T. C. and all other certificates. Perhaps we may not be able to meet before I leave here." He went on speaking. I tried my best to hide my pale face. I looked at the small room in which we used to sit hours together. It was dark, but I could see two shining eyes through the window.

Next morning she left me even without saying good-bye.

* * * *

"Hullo, you have a telegram, my friend ; wake up from your daydreams. I opened my eyes. Mr. Pillai was in front of me. A cover was thrown to me. Suddenly he took the wedding card from the ground. He began to read it very loudly while I was trying with my shivering hands to open the cover.

"......................

Snehalatha

with

........................." I heard him reading my name. "What ?" I jumped out of the sofa and took it away from him and looked at it. I felt my eyes were deceiving me. My name was there in the bridegroom's place. With my eyes filled in astonishment I read the telegram.

"Your marriage fixed with Snehalatha. Come home immediately. Father."

"Hearty congratulations, my dear friend," concluded Mr. Pillai; "she has been good enough to send you the wedding card itself in advance."

Once again I felt the earth was revolving round me with the velocity of light.

On Gravitation

P. J. JOSEPH, *Class III Physics*

The phenomenon of gravitation was discovered by Newton about three hundred years ago. Before that, the works of Galileo and Kepler revealed that planets are revolving round the sun, but they failed to explain the cause of the movement. The explanation to this came from Sir Isaac Newton. Newton, who, as the story goes, was sitting in his orchard saw an apple falling. Pondering over the cause of the fall, he thought that the apple must be attracted by earth in much the same way as a piece of iron is attracted by a magnet. With almost unmatched mathematical genius he proved that the same natural force that caused an apple to fall from a tree holds planets in their course. We call this mutual attraction, gravitation.

Based on Kepler's empirical laws Newton enunciated his famous inverse square law of gravitation, which states that the force of attraction between two masses is proportional to the product of masses and inversely proportional to the square of their distances apart. In symbols we can write this law as $F = G. \frac{Mm.}{r^2}$ where G is called the gravitation constant which is 6.6×10^{-8} C. G. S. units. This law is applicable to all material bodies in the universe and hence is called the universal law of gravitation. Thus Newton gave a new insight into the nature of the universe.

Gravitation is a very weak force in case of ordinary bodies. For an example the gravitational force between two elctrones is 10^{40} (one followed by 40 zeroes) times less than the electrical force between them. Though it is a weak force it possesses a strange quality which the other physical forces such as electromagnetic force lack. The strength of gravitation grows in size whenever there is a large accumulation of matter. So in the earth gravitation does not play a dominant part as it plays inside stars and such massive heavenly bodies.

With the advent of Einstein's special Theory of Relativity, people began to find some defects in the Newtonian theory. Einstein showed that Newtonian assumption that time is a universal parameter independent of the reference system is wrong. Again according to Newton, gravitational interaction is instantaneous; it propagates with infinite speed and so its effects are felt instantaneously. With reference to the special relativity no physical signal can propagate faster than light. So a new law governing the gravitational forces became a necessity.

A new law of gravitation which is consistent with the special relativity and also agrees in many ways with Newtonian theory was put forward by Einstein himself. This law is known as the general Theory of Relativity.

In his General Relativity theory Einstein developed the idea that gravitation is only a special case of a much larger concept that

includes light, motion, electricity and magnetism. For him gravitation is a property of space-time rather than a force in Newtonian sense.

Einstein describes the universe as a space-time continuum which has four dimensions, three of space and one of time. By this new doctrine he proved that the space-time continuum is bent and distorted by the material bodies within it. Thus if the space is curved in the region surrounding heavenly bodies, it follows that all the matter in the universe must produce a similar effect—an over-all curvature of the whole space-time continuum. The acceleration of a gravitating body such as a falling apple, or an orbitting satellite that shows itself as gravitation really arises because of this particular curvature feature of the space-time continuum in which all the matter is embedded.

The outstanding success of the General Relativity is the reduction of gravity into non-Euclidean space-time geometry. Einstein set up his equivalence principle and proved that the gravitational and material masses are equal. Thus Einstein's geometry of space-time was based on the principles of fusion of space and time and equivalence of gravitational and material masses.

The development of Einstein's idea brought about big mathematical complications. To reduce the difficulties Birkhoff developed a theory of gravitation in which he used flat space-time instead of Einstein's curved space-time.

Another milestone in the idea of gravitation was Milne's theory of gravitation. In the hands of Milne and his collaborators the theory led to far-reaching results.

The recent development in the thought about gravitation is Hoyle-Narlikar theory which rejects the 'gravitational field' point of view of Einstein. Hubble discovered that all the distant galaxies are receding from us with velocities increasing directly with their distances. Bearing this in mind Hoyle first put forward his idea of continuous creation in 1948. By this steady state hypothesis universe is expanding continuously. The gaps caused by expansion is filled by continuous creation of matter because in the steady-state-universe density of matter must always be the same.

According to this theory matter is created out of the very energy of universe's expansion —from a source of negative energy. If we remove matter from a negative energy source it will be made more negative. By the expansion of the universe it will become less negative. These two opposing effects balance each other to produce a steady state. This source of negative energy is known as creation field.

Hoyle-Narlikar theory owes a great debt to Mach's principle. In 1873 Mach put forward a suggestion that there might be a long range interaction between local inertial forces and total matter in the universe. One of the starting points of Hoyle-Narlikar equation is an expression connecting any particle to the total particles in the universe. This theory is also capable of explaining the attractive nature of gravitation unlike repulsive.

Thus we see that gravity is one of the most familiar and obscure of nature's forces, which has challenged the imaginations of many geniuses. If one theory shows a great merit in one aspect, in another one it

becomes a thorough washout. A unified theory which could fully explain the nature of the most familiar force—gravity—is yet to be known !

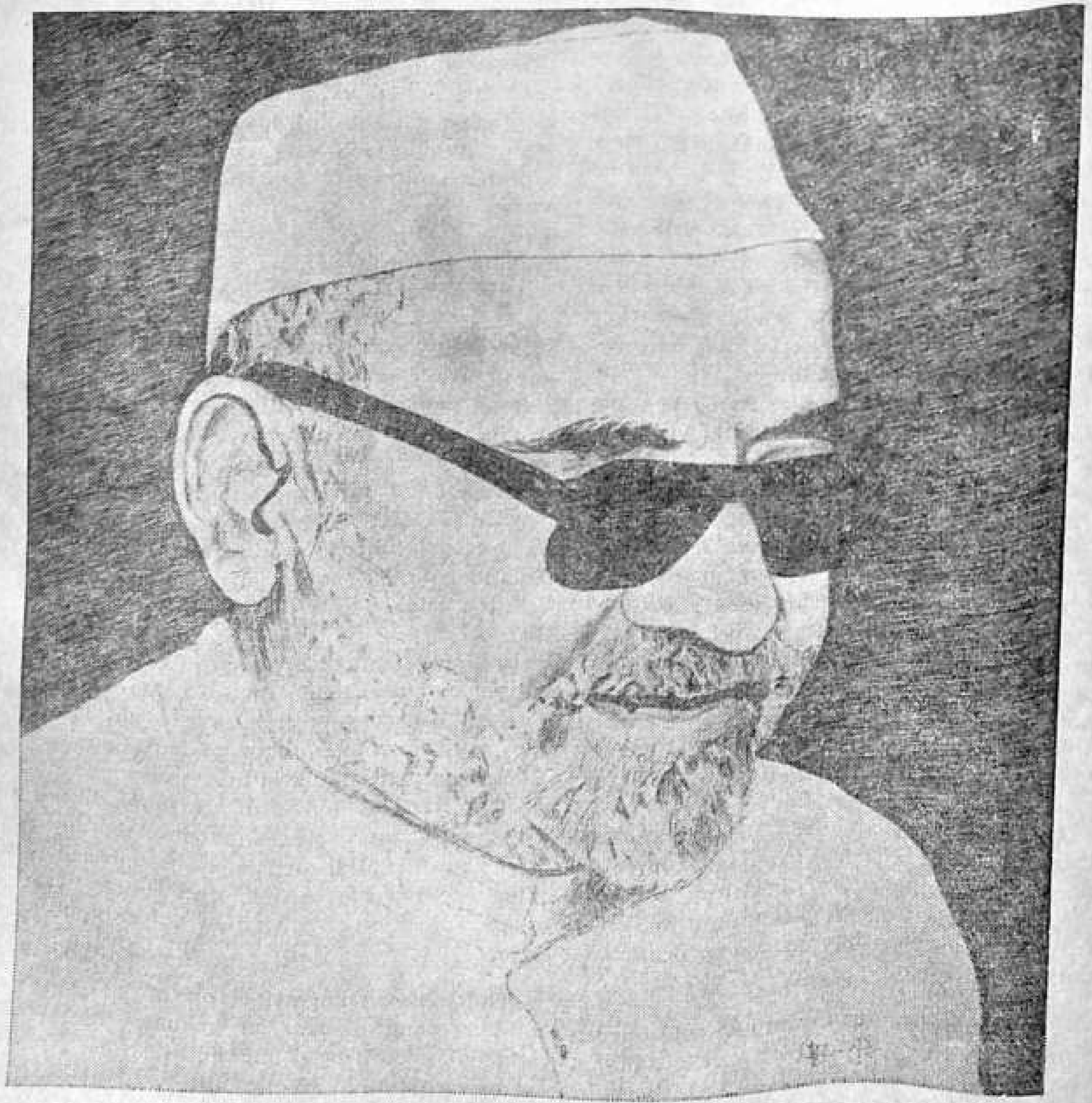

The symbol of Hindu-Muslim unity

By KALADARAN, *Class III, Eco.*

A Short story

The Unfortunate Graduate

BY K. JACOB

Old Mr. Thommen, (Mankalil Thommachen) was worried. His eldest son Johnny had taken his B. A. Degree, but had not yet secured a job. Joseph, his nephew, had also passed, and was now employed. It was all Johnny's folly. He had gone and taken Economics as his optional subject. If he had taken Chemistry, he would have got a job, by this time. Or he could have taken philosophy. Then he could have become a Psychologist, (or whatever one was called) and treated people suffering from insanity. There is good money in it. Why, a distant cousin's son, one Georgekutty, was running such a hospital at Bangalore, and he had been a philosophy student. He was said to be making thousands of rupees every month. Thommachen did not know that the said Georgekutty had studied Clinical Psychology for three years, after his B. A. Degree course. He only knew that Georgekutty was a Philosophy graduate, and that there were plenty of mad people about, waiting to be treated. Georgekutty was safe until the supply of mad people gave out. But Johnny, his own son, had no such luck. And there was the loan taken from the Modern Bank. They had been rather nasty about it, recently.

Just then, the said Johnny, the subject of his unpleasant musings appeared on the scene. The boy seemed nonchalant, and not at all worried. " What do you want, " asked his father, concealing his irritation with an effort.

" Father," he said, "I want some money."

This cool demand, so abruptly made, was all that was needed to make Thommachen burst out with anger. " Oh, you want money, do you ? You will not get any from me. May I know what you want it for ? "

" I want to go as far as Cochin'.' " Oh, you want to go to Cochin, do you ? You went to Bombay last year and wasted 300 rupees."

" But father, that was not my fault. You know I was called for an interview ; it was not my fault that they did not give me the job."

" It is your fault. I had asked you to take chemistry ; if you had done it, you would have got a job long ago."

" But I did try to get chemistry. Seshu Iyer refused to admit me."

" Why did he refuse ? "

" I don't know. He is prejudiced against me."

" Did you not imitate him in the Variety Entertainment ? "

" But every lecturer was imitated. Mr. Joseph was imitated. But he did not refuse me admission into the Economics group."

" It is your own fault. You make a man a laughing stock, and then go to him for

favours. You cannot expect him to be very friendly. Now what interview are you going for? Has the Dewanship of Cochin fallen vacant?" He asked, with bitter cynicism.

"I am not going for any interview," said Johnny.

"Oh, yes, I understand. They are offering you the dewanship, without an interview. Well, you may go. I don't want to talk to you. I have to pay 2700 Rupees to the bank. I am sorry I cannot give you any money"

"Father, please don't refuse me now. I will return the money you give me. I am going to...... ."

"You get out. There is your uncle at the gate. I know what he is coming for. You get off."

Johnny went away, discomfited. He had much to say to his father, about his proposed journey to Cochin, but in the old man's present mood, it was not possible to make him listen.

By this time, Matthaichen, Thommachen's wife's brother, had come in. The latter greeted him, not very enthusiastically.

"Brother, I have come, because the bank people are worrying me."

"I know. But they have to wait."

"Brother, you must not say so. You must not, indeed. I am in real trouble, because I stood security. They will take the amount from my deposit."

"I do think, that as Johnny's uncle, you should be glad to be of some help to him. The money was borrowed for his education."

"But I am not in a position to help now. This money is needed for my daughter Anne's marriage, which is fixed up for next month."

"Oh, is Annie's marriage already settled?"

"Yes, it is. That is why I am in desperate need of money. If this money is taken by the bank, the marriage will not take place."

Thommachen saw that it was really a serious situation. But what could he do? He felt helpless.

"It is all due to my fool of a son. Your son is employed. He is a chemistry graduate. My fellow took up economics."

"I want the money. You must do something."

Just then, Mrs. Thommen called her husband from inside the house. Thommachen was annoyed at the interruption. "What is this noise, just when we are talking business, ?" he said.

Aleyamma came to the front door, and said, "I want to tell you something important." Then she saw her brother. "Oh, I did not see you, brother. I will bring you a cup of coffee." "It is not coffee that I want," said Matthaichen. "I am in trouble." What is the matter?" asked his sister.

"Matter? I borrowed money from his Bank, and he stood security. Now he has to pay. It was for Johnny's education that I borrowed the amount. Because Matthaichen is a director, they accepted his security."

"But Johnny has something to tell you.',

"Yes. yes I know. He wants more money. That is what he has to tell me. Is it not?"

"He wants some money to go to Cochin."

"He won't get it from me."

"At least let him tell you what it is for."

"Oh, I know. It is for another interview.

A Tribute

BY K. VISWANATHAN NAIR, B. SC. *(Old Student)*.

It is with profound grief, no doubt,
We are at the threshold of the New Year;
Though we are fortunate to have a new leader elected,
To steer the destinies of our nation dear,
Bereaved, highly we are, by thy demise unexpected.
Thou great Spirit! we will remember thee,
LAL BAHADUR

For, thou hast, played thy role in war and peace
With justice always on thy side.
We on the earth are rendered desolate,
For thou art no longer with us.
The claws of fate hath taken thee
To the world of eternal peace, we know;
For thou hast marked the milestone of peace
Where thy soul will rest: we pray.

And he is sure to get the job. Is he not?',

"At least, allow him to tell you" said his wife. "You know, Matthaichen. it is these mothers who spoil the children. Your sister always sided with Johnny. Now he wants to waste more money, and she wants to indulge him." said Thommachen

"Do not judge so hastily," said his wife. "It might not be as expensive as you think." So saying, she called Johnny. "Johnny, you come out and speak to father." "Stay, " said Thommachen. "If it means any expense, he need not come." But Johnny came. He said, "Father, when I went to Bombay, I bought a lottery ticket for Rs. 10. It was a Goa Lottery. Now they have informed me that I get a prize. I must go to Cochin to get it. They have their agent there."

"Do you get 1000 rupees,?" asked his father.

"It is the first prize—40,000 rupees."

"WHAT?" asked Thommachen. "You are joking."

"No. Here is their letter." Thommachen read the letter, and got up.

"My boy," he said, you must go at once. I will give you the money. Why did you not tell me this before?"

"How could he tell you? Did you allow him to say a word?" asked Aleyamma. Now Matthaichen put in his word. "You must put the money in our Bank," he said. "No, No. He must put the money in the State Bank only. You must go by car, comfortably, my boy. You must not go by boat. It will be a strain. Besides, when you are bringing such a large sum of money, it is safer to come on a car. I will go with you."

"But brother It is our Bank that gave you the loan, to educate Johnny. Should you not help us with a deposit now? It is quite safe, you know." Matthaichen urged. "Yes, yes, it is very safe. And I thank you for giving me the loan, at 18 per cent interest. And also for all the recent worrying and threatening. But this amount, I will invest in the State Bank of Travancore, if you don't mind" replied his brother-in-law.

Three Weeks in Indore

Abraham Peter (*Class III Chemistry*)

“ Where are you God? ” This was the agonised cry of a strange old man as he wandered one morning in May 1965 past a furniture factory on the Industrial Estate in Indore, M. P. His words were heard by a group of college students who were standing by the factory waiting to be placed in jobs in the various factories on the estate. These students had come from various parts of India to seek an answer to that very question, “Where are you God in the Industrial life of India? Where are you God in the sweat of the daily toil in the countless new factories springing up all over the nation?” Three weeks of hard work, 8 hours a day as unskilled labourers followed by concentrated study programme in the evening was the way that these students began to grapple with the question of the place of Industry and labour in God's design.”

These are the words of the Rev. Vernon R. Wishart, the study Secretary of the Student-Christian Movement of India, about the Industrial work camp held in Indore from the 8th to the 30th May1965. This was the first time that the S. C. M. of India made an attempt to conduct such a camp. The first attempt itself was very successful. Three from Kerala, four from Nagpur, two from Retlam, one from Allahabad and one from Bangalore were chosen for this Pilot project. This camp helped us to cultivate new friendship with the students from different parts of India.

The Rev. Vernon. R. Wishart (S. C. M. Study-secretary) the Rev. R. Guy (a member of St. Mark's Ihdustrial team, Bangalore) and Mr. S. B. Patel (the travelling secretary of the S. C. M. of Madhya Pradesh) were the leaders of the camp. Besides, we were helped by Prof. K. Pothen (a sociologist at Indore Christian College) Miss Mavis Bowen (Director of the school of social work) and the Revs. Isaac Khimla and Norman Mckenzie.

One of the aims of the Indore work camp was to enable students to come to a deeper realisation of the Christian meaning of work. Most of the modern people, especially the college-trained people consider the manual work as beneath their dignity. But by this camp we could understand that the Christian views labour as part of man's fulfilment as a child of God. One day an old uneducated Muslim labourer told one of us, “Don't look down upon your work, remember your Lord was a carpenter.”

The second aim was to realise how industrialisation is increasingly bringing about a social revolution. To know the answer of what is the role of the church in Industry was the third aim of this camp. We were helped by Prof. K. Pothen and Miss Bowen to know the answer of the first question and by the Revs. Khimla and Mckenzie to know the answer of the second question.

During these few weeks we could realise the problems of a typical labourer, from our experiences with these labourers in the factories. Money and food are the main problems of these labourers. They have to work hard day and night but are not getting enough salary. When we had visited the Labour Union Centre we could realise that in the unionised textile factories the minimum wage was Rs. 130 while in other factories it is about Rs. 70 or at the most Rs 100. The camp leaders and we had a panel discussion with members of managements. The importance of materials, labourers, machines, management and market could be clearly explained to us by Mr. S. B. Patel through his classes.

We had a very interesting picnic to ‘Sukhnivas’ some 6 miles away from Indore city, where a swimming pool is constructed. During these days we had a very interesting, happy and pleasant life in Indore, especially the daytime in the factories and the night-time in the Johori Christian Residence. One of our friends wrote, “The outstanding feature was the realisation by us about the desperate need for the industrialisation of India and the duty of everyone towards this cause.”

During daytime from 8 to 4.30 we had to work in some small factories at the Industrial Estate. Then from 6 to 9.30 p. m. we got opportunity to attend some Bible classes, some lectures on industrial matters, film shows etc. Thus work and study were the main programmes of this camp. I got the chance to work in a chemical laboratory by the name, “Suneeta Laboratories.”

On the 30th May the camp came to an end at about 12.30 p. m. after the closing service in St. Anne's Church and thus we had to bid farewell to the hot atmosphere of Indore. I was very sorry to say goodbye to that city of cycles and the city of all the sorts of jokes. I am sure these three weeks in Indore can never never be wiped out from the minds of the students who had attended this camp.

I am really very much thankful to “The Student Christian Fellowship” of our college for giving me a chance to attend this camp.

In Memoriam

Somerset Maugham

By C. S. Ramachandra Menon

"W. Somerset Maugham, acclaimed throughout the world for his novels and plays which have entertained readers since the beginning of the century, is known for his acid irony and brilliant wit." He died recently and thereby has left a void which it is difficult to fill up. He was undoubtedly the most popular British author of this century.

He was born (25 Jan. 1874) in Paris, where his father was solicitor to the British Embassy, and spoke French before he spoke English. An orphan before he was 10, he was brought up by a clergyman uncle in Whitstable, Kent, and went to school at King's school, Canterbury. After attending Heidelberg University, he studied medicine in St. Thomas' for six years, but never practised, except as a student in the London slums, from which he drew the materials for his sordid novel "Liza of Lambeth" (1897). He tells of these periods in "Of Human Bondage" (1915), often reckoned his finest novel. At first he was better known as a playwright than a novelist, though it was only after years of effort that he won success with "Lady Frederick" in 1907. During the First World War, he served with the Intelligence Department, and so got the material for his spy story "Ashenden" (1928). In 1915 he married Lady Wellcome, daughter of Dr. Barnardo; they were divorced in 1927. Id 1930, he settled at Cap Ferrat, but lost nearly all his possessions in the German invasion of the Second World War. His best known novels are "The Moon and Six Pence" (1919), "The painted Veil" (1925), "Cakes and Ale" (1930), "The Razor's Edge" (1945) and "Catalina" (1948). Collections of short stories, of which he was an acknowledged master, are "Sadic Thompson (1921) and "First Person Singular" (1931). From his fondness for life's bitter realities, he has been called the English Maupasant. Most of his plays, however, are comedies of manners in the Wilde tradition. The best are "The Circle (1921), "East of Suez" (1922), "Our letters" (1923), "The letter" (1925), "The constant Wife" (1926), "The Sacred Flame" (1928) and "For Services Rendered" (1932) "Strictly Personal" (1941) is a book of reminiscences. In 1954, he was made a companion of Honour, and in 1961, the Royal Society of Literature made him a companion of Literature.

"I look upon it as very natural that the world of letters should have attached no great importance to my work," Somerset Maugham himself once observed—and that perhaps reflects the critical estimate of pundits. "But, even so, he has to be rated a major writer, for his wide readership cannot be ignored, and in the final analysis, literature cannot be treated as the hold of highbrows."

Maugham's novels can be taken as a barometer of public taste. He was quick to feel the changes in the public taste and adapt his novels to suit it. One reason of his immense popularity was this. He had very sober and very practical views on the art of novel writing. "............ Finally a novel should be entertaining........it is the essential quality, without which no other quality is of any use. No one in his senses reads a novel for instruction or edification........." Then again—" A sensible person does not read a novel as a task. He reads it as a diversion. He wants to be taken out of himself." These are more of his views.

"In my twenties the critics said I was flippant, brutal, in my thirties they said I was cynical, in in my forties they said I was com petent, and my fifties they said I was superficial." now in my sixties they say I am superficial."

("The Summing up")

He was so, and it is to his credit that he appeals in all these moods. Whatever book of Maugham one reads, one is sure to want more of Maugham.

Agony

By A. Balachandran *Class ii Che.*

On that rock I sat looking into the
wide sea
Where the blueness hath made an arena.
Yonder the sea and sky in celestial bliss
Combined into an eternal kiss.
The sea-crows flew above in the azure
Mingling with the darkened vapour.

....

I watched the floating clouds that
Decorated with the tinge of rand:
I watched the milky bubbles that
Dissolved into the golden sand.

* * * * *

O, my immutable sea! can thou
Bring to my sobbing soul any peace?
Nay— even a trace of it.........?

Save me! the eternity of nature
From this doomed dejection.
My heart my soul and my all
Shroud in the mist of dole!

....

O, terrible memory! fetch me back
From that sordid past; unpleasant
experience.

Heaven! when will it be that
I AM become NOT I am...?...?...?

* * * * *

A noisy wave dashed against the rocks,
A heavy blast hath risen in dust,
Two black birds flew above in screams,
And in the horizon the dying sun shed
Its last but gleaming purple.

In the Service of Agriculture

Factamfos

(Ammonium Phosphate 16:20)

Ultrafos

Superphosphate

Ammonium Sulphate

NPK Fertiliser Mixtures

In the Service of Industry

Ammonium Chloride

Anhydrous Ammonia

Sulphur dioxide

Sulphuric Acid

Sodium Fluoride

THE FERTILISERS AND CHEMICALS, TRAVANCORE LTD.

REGD. OFFICE : **ELOOR, UDYOGAMANDAL P. O., KERALA**

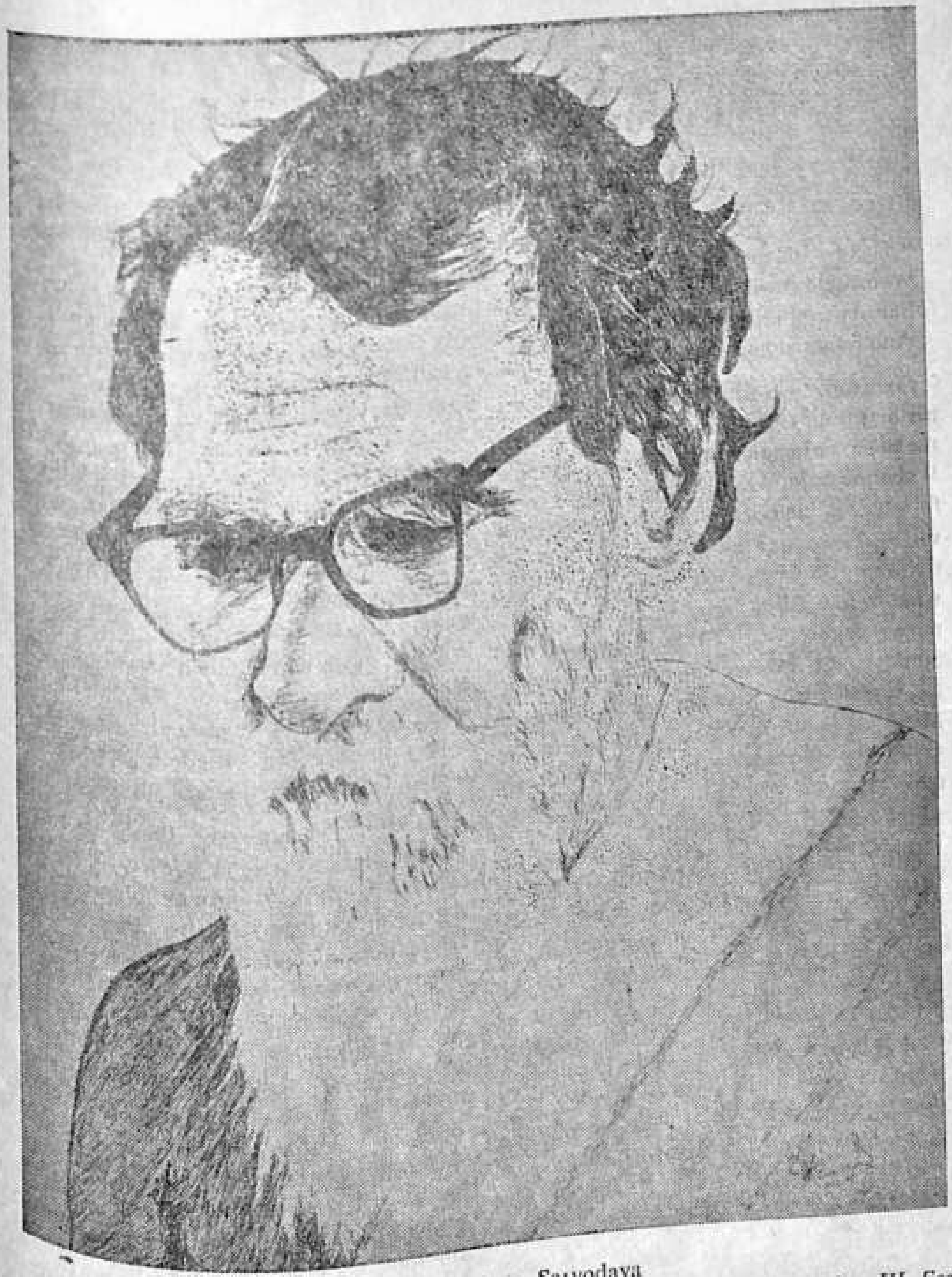

The Endless Walk to Sarvodaya *By* KALADARAN, *Class III, Eco.*

Rudiments of Relativity

JACOB GEORGE, M. SC. *Final Class*

" There was a girl called Miss Bright,
Who could travel much faster than light,
She started one day in an Einsteinian way,
And returned home the previous day."

Sometime ago I took my little sister for her first train ride. She was fascinated by the huge station and asked a lot of questions. When the train arrived, we occupied a comfortable seat and before long, were on our way. As we sped by the houses and the trees, my sister looked out through the window and asked " why are the houses and trees going so fast ?" I told her that the houses and trees were not moving at all, but we, together with the train were moving fast. Finally, a fellow-passenger convinced her by saying that the trees and houses could not move because they do not have legs or wheels.

After sometime we entered a station. When we stopped, a train on the next track started moving. Watching from the window my sister exclaimed that we were on our way. It was again very hard to explain to her that we were standing still, but the other train was moving. She was greatly surprised when we pointed out through another window that the walls, electric bulbs and the clock in the station were stationary. Indeed, we gave her a very poor lesson, for the Theory of Relativity teaches us that my sister was not wrong.

Now imagine an experiment performed in the train. Suppose that the train is moving with uniform speed along a straight track. My sister stands near the window and drops a ball without throwing it. Then she sees that the ball descends in a straight line which she says is vertical. But a pedestrian on the platform observes the path of the ball as a curve called a parabola. What appears as a straight line to a passenger in the train is no more a straight line from the point of view of an observer on the platform ; but is instead, a parabola. Therefore we see that what we mean by the familiar word ' space ' has no absolute meaning. The same is true with time also. These are meaningful only with respect to an observer whose position and state of motion are specified.

As before, let us assume that the train is moving along a straight track with uniform speed. A kite flies through the air in such a manner that its motion as observed from the platform is uniform and is in a straight line. If a passenger now observes the flying kite from the moving train, he finds that the motion of the kite is one of different speed and direction, but it is still uniform and in a straight line. Thus in this case, what appears as uniform motion in a straight line to a passenger in the train is still uniform motion in a straight line to an observer on the platform. Then we say that both the platform (meaning the earth) and the uniformly moving train are inertial frames of reference. Thus if K and K¹ are two inertial frames of

reference, the same physical laws which holds good in K is true in K¹ also. The Special Theory of Relativity deals with only inertial frames of reference.

Let us denote the uniform speed of the train in the above example by V. Now let the passenger walk inside the train with a uniform speed W relative to the train. If he moves in the direction of motion of the train, his resultant speed as observed by the man on the platform is (v+w). If the passenger moves in the opposite direction of the train, his speed as observed by the fellow on the platform is (v–w). This is the rule for the addition of velocities in classical mechanics, and the principle employed is known as Newtonian Relativity. We shall presently see how the classical law of addition of velocities was shown to be wrong by Einstein.

In 1881, two American physicists Michelson and Morley performed an experiment at the Norman Bridge Laboratory, Pasadena, which revolutionised the age-long concepts of ' absolute space ' and ' absolute motion.' Until then it was believed that a hypothetical medium called ether filled uniformly all space and penetrated all matter. Ether was supposed to be at 'absolute rest.' Material bodies moved through it unaffected by its presence and light rays (assumed to be electromagnetic waves) propagated through it. If this were so, then the earth should move through the ether with a velocity V. The velocity of a light ray as observed by an observer at rest on the surface of the earth should then be (c–v) if the ray is sent in the same direction as the moving earth and (c+v), if sent in the opposite direction. Therefore the time taken by the ray to travel the same distance would be different in the two directions. This effect, carefully sought for in the Michelson—Morley experiment was found to be absent. This negative result, coupled with later results of a similar nature, established beyond doubt that the velocity of light in vacuum is a constant with respect to all observers and in all directions, irrespective of the position and state of motion of the observer. The classical concept of ' absolute motion ' therefore seemed to escape all detection by experiments performed on earth. That was a turning point in physics.

In 1905 Einstein put forward an ingenious solution to this problem through the publication of his paper on the Theory of Relativity. He showed that our old concepts of ' absolute motion ' and ' absolute time ' had to be abandoned and should be replaced by the principle of relativity. Assuming the constancy of the velocity of light and considering only inertial frames of reference, a set of equations known as Lorentz Transformation equations have been derived. The equations show that space and time are not independent concepts, but they are dependent on each other. One is meaningless without the other.

Let us imagine an aeroplane going fast with a speed which is not negligible when compared to the velocity of light and an observer sitting in it. A terrestrial observer watches the motion of the plane. Let us further imagine that each holds a footrule in his hand in the direction of motion of the plane. Then the terrestrial observer sees that the length of the one held by the fellow in the plane is not exactly one foot, but slightly smaller (provided of course, that he has some means to measure the length.) A similar effect is observed by the man in the plane who finds that the length of his own rod is one foot, but that

of the terrestrial observer is slightly less than one foot. If the plane is moving faster, the contraction observed by each observer is greater and if the plane can be imagined to travel at the velocity of light, then each observer will find that the other rod is reduced to a mere point that has no length at all.

The effect of relative motion on time is much more interesting. Suppose two identical clocks are there initially and one of them is placed near the terrestrial observer and the other in the plane. The terrestrial observer, after one complete hour has elapsed according to his clock notices that the one in the plane does not show the lapse of one complete hour, but only a smaller time, say 55 minutes. But the observer in the plane after his one hour, will notice that a complete hour has not elapsed according to the terrestrial clock which shows only a lapse of 55 minutes to him. So the effect is reciprocal. Each observer will find that the other has slowed down by an amount which depends only on the relative velocity between them. This apparent slowing down noticed by observers in different inertial frames in relative motion may very well be compared to a movie film shown in slow motion.

The relativistic contraction of length may be clearly understood by another example. We have the case of the convex mirror in which the image is always smaller than the object.

Now fancy the 'mirror-world' of the convex mirror whose size is large so that an observer A can see his full image in the mirror. (Figure 1.) Let us call the image A^1. If A stands touching the mirror, A^1 also touches the mirror. If A stands at a very great distance in front of the mirror, A^1 will be very near the point F called the

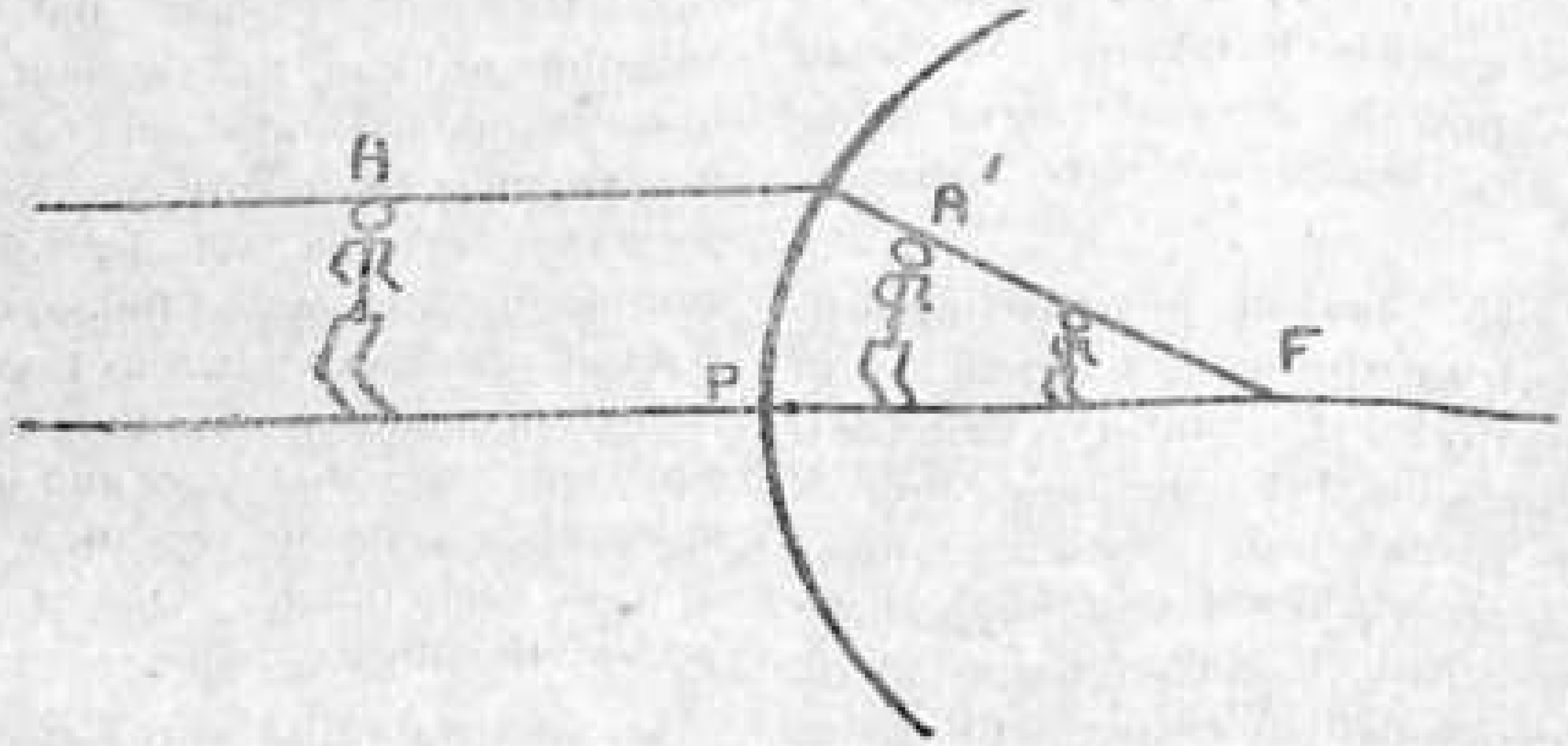

Fig. 1

focus of the mirror and will be of very tiny size. Corresponding to every other position of A in front of the mirror, there is a position of A^1 between P and F. The greater the distance of A from the mirror, the nearer the position of A^1 to the point F and the smaller his size.

The unfortunate thing is that A^1 can never detect his contraction. If A walks off at a regular pace away from the mirror, A^1 will be walking from P to F. As he walks, his size diminishes, his steps get shortened and he will be moving slower and slower. The

point A calls infinity, A^1 calls F and since A can never reach infinity, A^1 can neve reach F. If now A holds a footrule in his hand, A^1 also possesses one, but proportionately contracted. As a result both A and A^1 find that each has the same height as the other, as measured by his own footrule. Thus it is impossible for A^1 to detect his contraction by measurements carried out within his mirror-world. So also, Special Relativity predicts apparent contraction of length in the direction of motion, but an observer within the system cannot detect it by experiments performed within the system itself.

Let us now imagine a room whose floor is paved with tiles in the form of squares. Let there be 20 tiles along the room and 15 tiles across it. Let us further imagine that the size of each tile is one foot. Now choose two adjacent walls OX and OY of the room. A point on the floor, 7 tiles distant from wall OY and 5 tiles from wall OX can be represented as (7, 5). In general, any point on the floor can be represented in a similar manner by (x, y) where X is the distance of the point from OY and Y is the distance from OX. This is the case when we consider a plane which involves two dimensions. This method of representation can be extended to three dimensions if we name the line of intersection of walls OX and OY as OZ and denote any point in the room as (x, y, z), where z is the height of the point from the floor. Since according to the classical ideas any point in this universe can be represented by a system of three numbers as (x, y, z), we say that the space is three-dimensional. XYZ are termed the co-ordinates of the point.

The revolutionising idea brought home by the Theory of Relativity is that space and time are not two independent entities as was considered by the classical theory, but they are intimately connected together. The distinction drawn between these two entities is different for different observers depending on their positions and state of motion. What one measures as time, another measures partly in space and partly in time. The distinction drawn between these two is therefore subjective. We cannot suppose that it corresponds to an objective physical reality. Therefore we are forced to the conclusion that we live in a four-dimensional world, divided arbitrarily by each observer into three dimensions of space and one dimension of time, but in reality, an entity to be called 'space-time.' The universe is to be regarded as a collection of events anywhere and anywhere, an entity which the mathematicians call a 'continuum' and the difference between different observers is that they slice it up differently. The Universe as an entity is time-less and space-less.

Suppose a worm can crawl anywhere on a horizontal plane surface, but cannot rise itself out of the plane. Imagine that the worm has no idea that there is such a thing as "above" or "below." In that case the worm is living in a three-dimensional continuum—two dimensions in space and one dimension time in forming its 'space-time' world.

Draw two perpendicular straight lines OX and OY on the plane and draw a line OT perpendicular to the plane to represent the time axis. The worm's three-dimensional continuum is as shown in figure (2).

Suppose the worm starts its life at the point a (x, y_1) at a time t_1 sees, past zero. This event can be represented in the worm's continuum by the point A (x_1, y_1, t_1). The

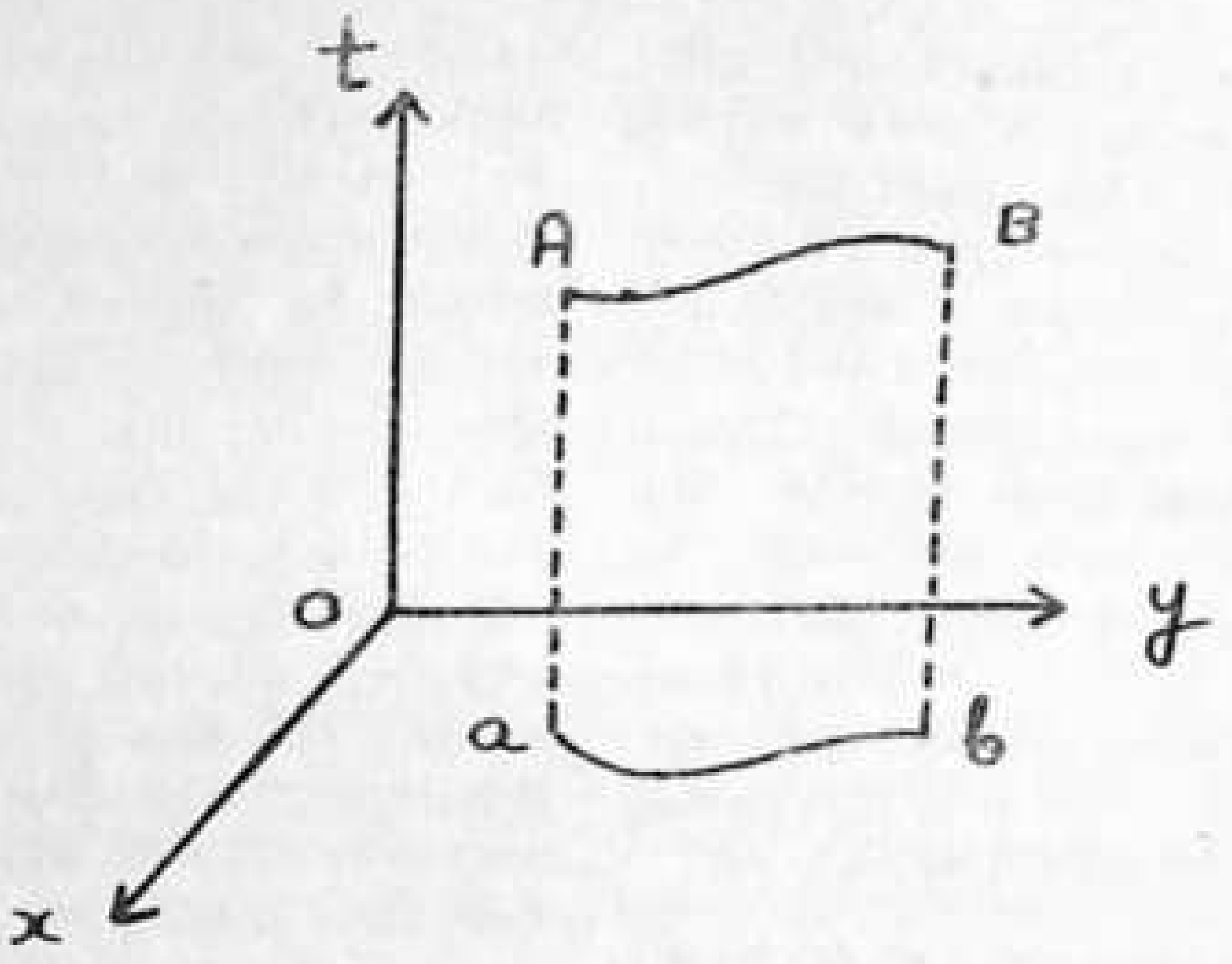

Fig. 2

worm travels along the curve a b and dies at b (x_2, y_2), at time t_2. This event is represented in the continuum by the point B (x_2, y_2, t_2). Corresponding to every point on a b, there is a point on AB. Now, AB is called the 'world-line' of the worm. If there are numerous worms in the plane, each has its own world line and if we take the complete collection of all these world lines, they constitute the space-time worm Universe. Simultaneous events in this space-time are represented by points at the same height above the plane x o y.

World-lines can be of any shape. If a world-line is straight, the separation of the last event from the first is equal to the sum of separations between successive events measured along the line if curved, the separation of the last event from the first is greater than the sum of separations between successive events measured along the world-line. Newton's first law of motion states that the progress of a body under the action of no forces is represented by a straight world-line. In other words, if a body is moving freely and if A and C are two events in its history, the space-time path followed by the body between A and C is such that the separation of C from A measured along that path is a maximum. Such a world-line is called a 'geodesic.'

Imagine that A lives in a large transparent air-tight glass-box. A's home is taken to a place several thousand feet above the earth's surface and allowed to fall. Assuming the gravitational field to be constant in this region, A falls with uniform acceleration. Now a second observer B stands on the ground and watches A's behaviour through a powerful telescope. For the sake of simplicity we shall suppose that there is no air resistance.

B regards himself as at rest on the earth's surface and regards A as falling vertically with an acceleration of 32ft. per sec. Everything in A's house behaves in the same way—the picture on the wall, the pipe in A's mouth, a tennis ball which A holds in one hand and a spring balance he holds in the other. When A throws the ball across

the room, B says that the ball describes in space a curve called a parabola, the curve in which any projectile moves.

Now consider A's sensations. If A wishes to decorate a wall of his room with a picture, he holds it up against the wall and leaves it there. There is no need to suspend it from a hook. When he takes his hands away, the picture remains where he has put it. B says that the wall and the picture, both fall at the same rate. A takes his pipe out of his mouth and drops it, but the pipe is stationary. When A throws the ball across the room, he judges that it moves in a straight line. A attaches a table to the spring balance and notes that its weight is zero. He then stands on the platform of a weighing machine and sees that his own weight is zero.

In this example, A and B are standing on two frames of reference which are accelerating relative to each other. As a result, a path A calls straight, B says is curved, and a region which A declares is free of force, B says is a uniform field of force. The relation is reciprocal. A says that the earth and B are falling towards him with a uniform acceleration. If B rolls a ball across a level table, A says that the ball actually describes a parabola in space and so on.

So far we have considered that A is moving in a uniform field of force. Though B experiences the earth's gravitational field, by a suitable choice of a system of reference, (in this case, the freely falling glass case) A was able to neutralise it. So we say that the gravitational field is an illusion. This is the famous Principle of Equivalence, formulated by Einstein. It states that a gravitational field at rest is equivalent to a frame of reference moving with uniform acceleration in a field free of gravitation and it is impossible to devise any experiment which will distinguish between the two.

Let us consider the world-line of a body moving through a space-time domain in which matter is present and let us suppose that an observer is moving with the body. At each point in space-time, the observer, together with the body, neutralises the gravitational field by his choice of axes. He can use his clock to measure the separation of two events in his career if these events are very close together. By a process of summation he will then find the total measure of separation between any two events in his career measured along his world-line. If the body is moving freely, the observer moving with it will say that its world-line is straight and consequently that the path in space-time is such that the separation between two events is a maximum. If then the measure of separation is the same for all observers, the path must be such that every other observer will find that the separation measured along it is a maximum. But other observers will not find the world-line to be straight. They will say that the presence of matter has distorted space-time in its neighbourhood and as a result of this, the geodesic is a curve.

According to Newton the earth describes a closed curve called an ellipse round the sun owing to the attractive force which the sun exerts on earth. But according to Einstein, the presence of sun causes irregularities in the space-time in its neighbourhood and the earth simply picks its way through this domain following a path so derived that when we allow for the distortion of space-time, the separation measured along it between any two given events in a

maximum. In other words, the earth's orbit is curved, not because the sun exerts any force on it, but because in the distorted space-time domain round the sun, the geodesic is not a straight line, but a curve very much resembling an ellipse.

Note :- The ideas I have presented in this article are mainly taken from the following books :-

1. Introduction to the Theory of Relativity and Principles of Modern Physics by Husseyin Yilmaz.
2. Relativity by Albert Einstein.
3. Readable Relativity by Clement V. Durell.
4. Atomic Physics by J. B. Rajam.

വൃദ്ധൻ : "കുഞ്ഞേ, ഇതെന്താ ഇവിടെ പിള്ളേര് കൂടിനില്ക്കുന്നത്? ഇതിലെ വല്ല ഘോഷയാത്രം വരുന്നുണ്ടോ ?"

വിദ്യാർത്ഥി : "ഓ, അങ്ങനെ ഘോഷയാത്രയായിട്ടൊന്നുമില്ല. പെണ്ണുങ്ങൾ ഹോസ്റ്റലീന്ന് ഇറങ്ങാറായി....."

By A. K. ABDUL MAJEED
I P. D. C. Gr. III

CHACKO HOSTEL 1965—'66

Sitting Left to Right:—George V. C., Thomas M. K , Joshy Chaly K., Dr. A. K. Baby, Sri K. P. Mathew, Sri K. George Thomas, Dr. P. M. Mathai, Rev. Fr. K. P. George, Chacko M. M. (Secretary), Tim Darnauer (Exchange Visitor), Chinnan John C., Mathew P. O., Aliar E. V., Jacob George.

Standing 1st Row:—Kandan C. (Hostel Boy), John Mathai P., Jacob C. J., John Daniel, Abraham K. Mathew, George K. George. Jacob Alexander, Thomas P. Varghese, Ulahannan P. J., Avirah T. K., George T. M., Kurian Mathew, Mathews P. A., George Simon, Skariachen P. J., Joseph Jacob, John K. C., Joseph Varghese, Mathews P., Rajan C. K., George M. V., Raghavan Pillai K. N. (Mess Clerk).

2nd Row:—Rrishikesh Kumar P., Francis C. P., Kurian George, Joy K. T., Titus K. V., Eapen P. K., Zachariah V. C., Samuel Varghese, Vasudeva Menon K. K., George Kutty K., Thomas P. U., Jose Eapen, Thomas M David, Eapen K. V., Vasudevan N., Anantha Krishnan T. R., Chacko C. C., Jacob M. J., John K. C., Joseph M. C.

The Officers & Cadets who attended the Annual Training Camp with Captain Mathai, 20, Kerala Bn. & Principal Dr. P. M. Mathai

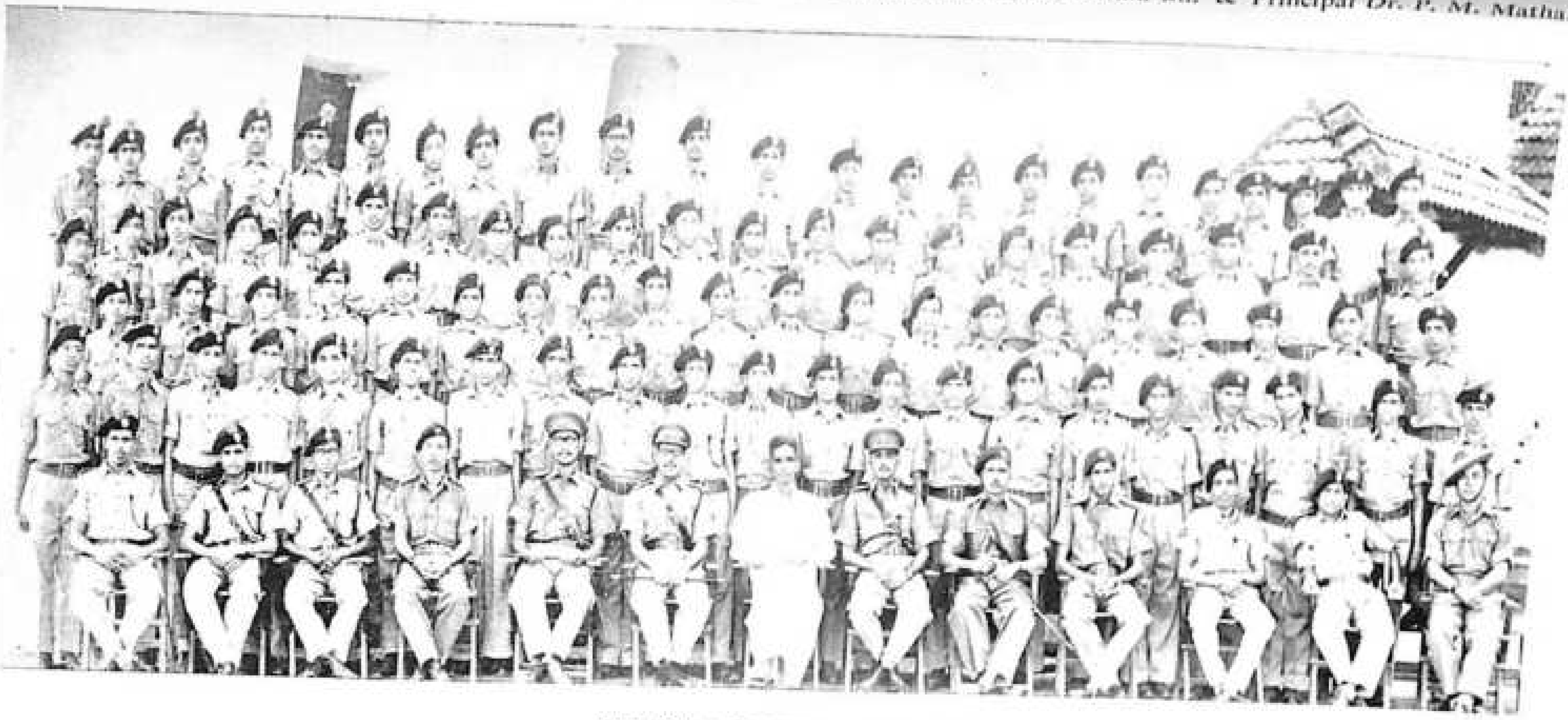

CHACKO HOSTEL 1965—'66

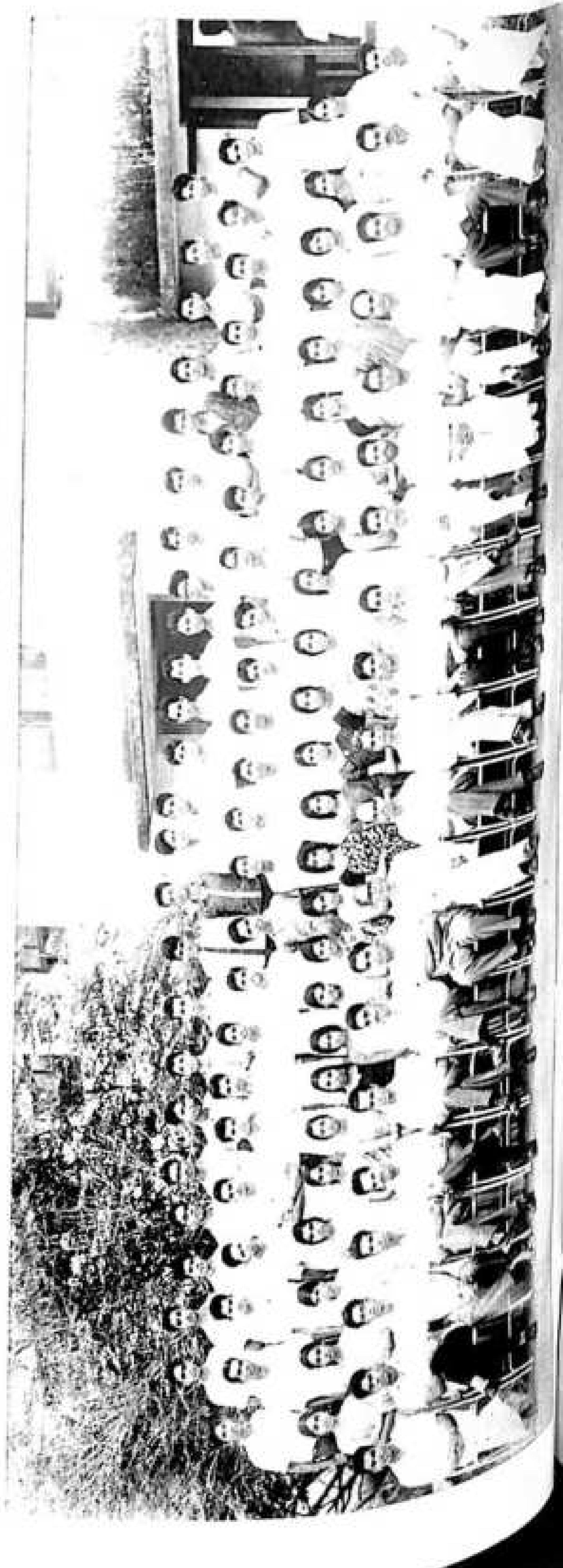

SENIOR PRE-DEGREE STUDENTS (Group II) 1965—'66

Reports on the Activities of

THE COLLEGE UNION FOR THE YEAR 1965 - '66

College Union Committee :—

Sri. V. Joseph	(Chairman)
Sri. P. D. Paily	(Secretary)
Sri. T. C. Abraham	
Sri. T. S. Moosa	
Sri. M. V. Varughese	
Miss. K. P. Elsy	
Dr. A. K. Baby	(Treasurer)

The College Union which has been very active this year, can rightly be proud of its manifold achievements. It was a proud day for the entire college when Sri. V. K. Krishna Menon M. P., came to inaugurate the union on 28th June 1965. In his brilliant inaugural address he touched upon many problems facing Indian democracy and exhorted the students to rise to the occasion and prove to be worthy custodians of democratic ideals when they grew up. The Principal Dr. P. M. Mathai welcomed the illustrious guest. The meeting was presided over by V. Joseph, and P. D. Paily proposed a vote of thanks.

The first debate under the auspices of the College Union was held on 13th July. Sri. Mohamed Abdul Hakim moved the following proposition "That this house is of opinion that the President's rule in Kerala should be ended, the left Communist detenus should be released and elections to the Kerala Assembly held as early as possible."

On the 10th August, another debate was held. Mr. K. George Mathai M. A. moved the following proposition :— "That this house is of opinion that the U. S troops should be withdrawn from South Vietnam and a free election, under U. N. auspices, should be conducted there." Mr. C. S. Ramachandra Menon of the English Dept. led the opposition. Many students also took part in the debate.

Early in II term, the college union met in order to record its protest against the unscrupulous aggression on our country by Pakistan. The meeting was addressed, among others, by the Principal and Prof. Kuttipuzha Krishna Pillai. After the meeting a procession was taken out by the students and staff. Another meeting was held at the college to congratulate the Women's Hockey team who had achieved the coveted distinction of being the State Champions this year.

On 26th October the College Union at a meeting congratulated the men's Hockey and Basket ball teams on their success in the District Knock out tournaments.

The College Union conducted a Cine-forum in which the different aspects of a film were dealt with by the speakers who included members of the staff also.

The Mock Session of the United Nations General Assembly was another colourful event of the year. The resolution that was taken up for consideration was as follows. "This meeting of the U. N. General Assembly condemns Pakistan as aggressor and orders her to withdraw all infiltrators from Indian territory." The discussion produced a good deal of heat, and the delegates were, on the whole, able to do justice to the nations they represented.

The College Union met on 13th January 1966 to mourn the nation's loss in the sudden demise of Prime Minister

Sastri and pay homage to the departed leader.

Sri. V. Joseph, Chairman of the College Union was selected to represent the University of Kerala at a meeting of the student leaders from all over India at New Delhi convened by the Chairman of the University Grants Commission. It is indeed a rare honour, and we congratulate him on his achievement.

My grateful thanks are due to the Principal and all those who contributed to the smooth functioning of the College Union this year.

P. D. Paily,
Secretary,
College Union.

PRE-DEGREE FORUM.

President: Sri. E. Narayanan Nambiar M.A.

Secretary: Sri. P. O. Mathew

Representatives:

1. Sri. Lalji Oommen John (2PD–Gr. IA)
2. „ T. N. Yatheendran (2PD-Gr. IB)
3. „ Joseph Varughese (2PD–Gr. II)
4. „ T. M. Johns (2PD–Gr. III)
5. „ Varughese George (1PD–Gr. I)
6. „ Prasad Punnoose (1PD–Gr. II)
7. „ M. D. Joy (1PD–Gr. III)
8. Miss T. R. Rajalakshmi (Girls')

The Pre Degree Forum has been very active this year, and it has many achievements to its credit. The activities of the Forum were inaugurated on 7th July 1965 by Sri. K. Ramunni Menon I. A. S., District Collector, Ernakulam. He spoke on the art of public speaking, and the speech proved to be an eloquent illustration of the various ideas he set down.

The Forum conducted the first debate on 19th July. It was in English, and the proposition was that the compulsory N. C. C. should be withdrawn. An overwhelming majority of the members voted for the proposition when it was put to vote.

The next debate was in Malayalam. It was held on 26th July, and it turned out to be a very heated one. Many members pleaded emphatically that India should manufacture atom bombs, but the opposition also argued strongly against it. The resolution was carried with a narrow majority.

On 2nd August 1965, members of the Pre-Degree Forum assembled in the Varkey Memorial Hall and took their seats class-wise. Everyone bore signs of excitement as the Quiz Programme was about to start. The spirit of competition was running higher and higher as questions touching on different topics of common knowledge and observation were fired by the president one after the other. Senior Pre-Degree (Group I A) got the maximum points, and were closely followed by Junior Pre-Degree (Group I)

The second term activities of the Forum began on 6th October '66 with a discussion in English on India's relationship with other countries. Dr. A. K. Baby, Professor of History presided over the meeting and gave a masterly analysis of our foreign policy and pleaded eloquently for a realistic change in our attitude and working. Many students also took part in the discussion. A debate in Malayalam was held on 11th October demanding the abandonment of the non-alignment policy by India. Many spirited speeches were heard on the occasion from both sides. The resolution was thrown out by the house when put to vote.

On 8th November '66 a debate was held in English. The proposition was that students should be discouraged from seeing films. It found very little support from the members and the debate proved how enthusiastic the students are about films.

The next debate was held on 15th November in Malayalam. The proposition was that detective stories and novels should be banned from School and College libraries. It was an interesting experience to listen to the members analysing the different aspects of the influence of books on growing minds. The proposition was defeated by the house when it was put to vote.

The Forum can be proud of the tours it conducted this year. On 6th November a party of about eighty students accompanied by three members of the staff visited the Cochin Harbour, Ogale Glass Factory, Travancore Cochin chemicals and the Fertilisers and Chemicals, Travancore. On 10th December, soon after the stress and strain of the Half-yearly examinations the Forum organised a trip to Coimbatore and Ootty by a special bus. There were about sixty members in the party including two teachers. In spite of the biting cold of Ootty, the tour proved to be quite enjoyable — an unforgettable experience indeed to all!

The Pre-Degree Forum has published its manuscript magazine, 'The student World' this year also. It has been acclaimed by all that this year's issue is superior to its predecessors both in its get up and the quality of the contents. Our heartiest congratulations to the editors K. V. Robinson and Abdul Samath.

My sincere thanks to all those who have contributed to the success and smooth functioning of the Forum.

P. O. Mathew
Secretary.

THE SOCIAL SERVICE LEAGUE

President: C. Joyce Mathew M. Sc.

Treasurer: P. G. Kesavan Potti M. Sc.

Secretary: G. Gopinatha Menon.

Joint-secretary: P. Chacko Varughese.

The Social Service League of the college is an organisation meant for helping the sick and financially poor in and around the college campus. All the students and the staff are members of this organisation. The activities of the Social Service League include flood relief work, medical, financial and educational aids, visit by the members to the nearby hospitals and help in the construction and thatching of the houses of the poor. While helping the poor, the members get an opportunity to learn their conditions and to cultivate the spirit of sympathy, love and kindness towards the less privileged.

This year, as in previous years, medical, financial and educational aids were given to many deserving people. The members visited the houses of the poor and helped them in thatching. The women students visited the poor patients in hospitals and distributed bread, biscuits, fruits etc.

The mess servants of the college hostels receive aid for subscription towards newspapers. They also receive books from the Social Service League library to read during their leisure hours.

On the Independence Day sports were conducted for the poor children around the college. Many participated; prizes and sweets were distributed.

On December 21, 1965, the annual variety entertainments were conducted to raise the Social Service League fund. The collection was very good. In addition to this, the members of the various hostel messes forego a part of their food and contribute an amount towards the fund.

Also, donations have been received from the old students of this college and other well-wishers.

THE NATIONAL CADET CORPS SUB-UNIT OF UNION CHRISTIAN COLLEGE FOR THE YEAR 1965-'66.

Enrolment to the NCC sub-unit of this College began immediately after the starting of the Junior classes early in June. Almost all the boys who joined the pre-degree classes showed extreme keenness and enthusiasm in getting enrolled. Training year began on 1st July, '65. Lt. Col E. M. E. Adam, O. C. 20 Kerala Bn. NCC, Alwaye addressed the cadets on that occasion. He spoke on the role of the NCC in the life of the nation, especially in a period of emergency.

2/Lt. G. D. Gabriel and 2/Lt. K. George Thomas took charge as NCC officers after the Pre-Commission Training at Kamptee. Training was spread out throughout the week and parades were conducted on four days for the three companies we had at the beginning of the year.

On August 15, 1965 we conducted the 'promise parade.' The Principal hoisted the National Flag and administered the promise to the cadets.

Intensive training was imparted to the cadets even from the beginning of the year. Special emphasis was given for weapon training and bayonet fighting.

In the wake of armed attack by Pakistan on our borders, a special platoon was raised and given training. Cadets showed keen interest in attending the extra parades that were conducted to give them training in civil defence. They helped the civil authorities in manning the air attack siren that was installed in the College premises. The cadets were there on vigil throughout the night.

NCC day celebrations in November was another important function this year. The Principal took the salute at an impressive march past and addressed the cadets. Bayonet fighting demonstration, PT display and a platoon attack were the highlights of the day's programme. The cadets were at their best and won admiration and praise of all visitors and guests.

Annual Training Camp for the 20 Kerala Bn. NCC, and 18 Kerala was held in our College during the X'mas holidays. 167 cadets and 2/Lt. G. D. Gabriel attended the camp. This gave the cadets a very nice experience of camp Bn. life and also opportunities for using their talents, initiative and leadership. Cpl. Vincent J. of our College won first place in the firing competition held in the camp.

In the certificate examination held in 1965, 4 cadets passed 'C' certificate examination and 31 cadets passed 'B' certificate examination.

Promotion tests were held during the year for the cadets. We have now almost full strength of Rank-holders. Cpl. P. V. Antony was promoted as CSU/O and Cpl. Philip Mathew and Cpl. C. Varughese were promoted as U/O.

U/O Philip Mathew is a member of the Kerala NCC Contingent taking part in the Republic day parade at Delhi, this year. Sgt. Itty Mathew attended All-India Advanced Leadership Camp held at Shillong, Assam during last summer. Sgt. P. J. Skariachen attended All-India Summer Training Camp held at Belgam. Cpl. G. Soman is selected by the service selection board to undergo training for a commission in the Indian Army. I congratulate all these cadets who brought distinction to the NCC and to the *Alma mater* by their performance.

I am glad to State that Lt. Col. E. M. E. Adam and Capt. O. Mathai of

20 Kerala Bn. NCC. Alwaye were always there to give us every possible help and guidance. I express my thanks to them and also to the P. I. Staff for their splendid work.

We the officers and cadets are extremely grateful to the Principal, Dr. P. M. Mathai, for the way in which he helped us in arranging the various activities of NCC

We look forward to a more useful year of service to the Nation.

2/Lt. David Jayakar Daniel,
Senior NCC Officer.

ATHLETIC ASSOCIATION (1965-'66)

In the field of sports and games we had a fairly successful year. Not only we secured several trophies but the general standard has improved considerably. Perhaps the main reason is that the selected players in each game were exempted from N. C. C. and were given compulsory games. They had regular games and more practice. All the captains were keen on practice matches and there were several friendly matches with neighbouring colleges, companies and clubs. Basket-ball team had the greatest number of fixtures. They had a very useful and successful tour during Onam holidays. They played 4 matches in Bangalore, 6 in Mysore and 2 in Ootty. For the last two years we had friendly matches in Volley-ball and Basket-ball against the local Apostolic Seminary but for the first time this year they came out to have matches on our courts and we all appreciated this bold step.

In the Ernakulam District Inter-collegiate Tournaments, the Men's Hockey and Basket-ball teams and Women's Tennikoit team won the finals and secured the trophies. One of the most outstanding achievements this year was the success of our Women's Hockey team. They had the very rare distinction of winning the State Championship. Success in a State Championship is seldom achieved by a College but our girls had that privilege and all the members deserve our hearty congratulations. The Women's Hockey team has won the University Championship for the third year in succession, a glorious record indeed.

The zonal and Inter-zonal Athletic Meet were held at Trichur and some of our athletes did very well. Special mention has to be made about Sri. V. C. Zachariah and Kumari Mary George and the latter represented the Kerala University in the Inter-university meet held at Annamalai. Sri. James V. Cheeran again represented the State in Basket-ball. This young player can achieve greater glory with better training and more practice. Five of our women players were selected for the State trials in Hockey but they could not participate because of the examination. At the last moment, our captain, Kumari Valsa John alone could represent the State this year.

The Inter-class Tournaments for Men and Women are nearing completion. The real fight is between the Senior Pre-Degree Class and IIIrd Class. The annual college sports will be held soon and we expect keen competition. We hope that all the athletes will prove to be real sportsmen and our motto should be always citius, attius, fortius.

C. P. Andrews.

SPORTS CLUB.

President : Mr. C. P. Andrews.

Captain : Mr. V. C. Zachariah.

The sports club started its activities early in the second term and was much more active than in the previous years.

We were lucky to have the Ernakulam District Collegiate Athletic meet on our ground and our performance in the above meet was very good.

Wo took part in the Inter-collegiate Athletic meet (Trichur Zone) held at Trichur. Mr. Jose Eapen, Mr. Zachariah V. C, Miss Mary George, Miss Saramma Kurian and Miss. Ambujam were selected for the Inter-zonal meet. Our relay teams (4×400—men & 4×100—women) were also selected.

We participated in the University Athletic meet held at Trichur. Miss. Mary George secured the first place in high Jump and she was selected to represent Kerala University in the Inter University meet.

In the Ernakulam District Amateur Athletic meet, our athletes did well and four of us were selected to the District Team.

I express my deep sense of gratitude to Dr. P. M. Mathai, Sri. C. P. Andrews and Miss. Kallyanikutty who encouraged us. I wish all success for the next year's club.

V. C. Zachariah.
Captain.

DAY-SCHOLAR'S ASSOCIATION

Quite early, this year, the working committee of the Day-scholars' Association was constituted by democratic methods. Mr. M. B. Gopinath, Mr. A Balakrishna pillai and Miss. Radhamony were elected as Secretaries of the Junior day-scholar's Association, Senior day-scholars' association and the women day-scholars' association respectively. Messrs. Revi Thomas, T. P. Varughese and A. Balachandran and Misses. K. D. Elizabeth, Mary Joseph, Mary Varkey and Bhagya Lakshmy were elected to be the other committee members. Mr. P. K. Narayana Menon M. A, Mr. G. D. Gabriel, M. A. and Miss Lalitha Kartha M. A, were elected by the staff association as the presidents of our three associations.

Though we have not much to boast of this year, it is a fact that we tried our level best to make our activities a grand success. We could not well succeed in achieving our ends owing to the various unexpected development and adverse circumstances.

We decided to contribute a large amount of our fund towards national defence; thereby cancelling the annual colourful social of the day-scholars' which, all the college community used to await with all eagerness.

We are proud to record that our strong recommendations to improve the "token system" of issuing concession tickets were well reciprocated by the transport department.

We could also make certain improvements in the students' centre. The number of periodicals in the reading room was increased this year. But it is a sad fact that the women students were not taking advantage of the reading room facilities up to our expectations.

In this connection let us thank all our well-wishers, especially the Principal, who made earnest endeavours to make this years activities a gran'd success.

M. B. Gopinath,
A. Balakrishna Pillai,
and
Radhamany.

PLANNING FORUM 1965-'66

President : K. George Mathai. M. A.
Secretary : P. A. Mathews.

This year the forum had a membership of hundred and eleven. The forum was inaugurated by Mr. M. K. K. Nair I. A. S. at the Y. M. C A camp site on Oct. 2. 1965. On the same day a work camp in which seventy students participated was conducted at the campsite Symposium on Nehru, National Plan week celebrations and popularisation of savings scheme among students were some of the other important activities. During the Plan Week which was held during the second week of December 1965, a debate on 'Planned Economy,' Quiz programme, competitions for elocution, essay-writing, music and fancy dress were held. On Saturday the 18th of December 1965 which was celebrated as the Plan Day the Principal hoisted the flag and addressed the students.

HOBBY WORKSHOP 1965-66

The Hobby workshop started functioning early in the first term. As in the previous years selected students were given training in the four hobbies (1) Wood-work (2) Metal-work (3) Photography & (4) Electronics. In each section the students worked in three batches. Each batch had workshop practice two evenings a week. The members of the staff used to supervise the work. In the wood and metal work section students were introduced to the fundamentals of carpentry and smithy and many useful articles like table-lamps book-rests, coat-hangers, toys, trays etc. were made by them. In the photography section the members were introduced to the art and science of photography. All the basic operations in photography including developing printing and enlarging were taught to them with the assistance of a professional photographer. Under the supervision of staff members of the physics department members of the electronics section learnt to assemble radio receiving sets using both transistors and valves.

In all the sections the students took a keen interest in their respective Hobbies and they have been benefited by the training.

K. M. Koshy
President.

MATHEMATICS ASSOCIATION

President— M. Madhavankutty, M. Sc.
Secretary— M. A. Sucy

Representatives:
N. S. Neelakantan.. M. Sc. (Prev.)
M. Narayanan.. Class III.
K. Vijayan.. Class II.

The Association was inaugurated on 3rd August 1965 by Rev. Fr. Thomas Moothedan, M. A. D. D, Principal, St. Thomas College, Trichur in a largely attended gathering under the presidentship of our Principal Dr. P. M. Mathai M. Sc. Ph. D. Two outstanding events of this year are the formation of a Mathematics study circle and the organisation of a Mathematics Octave, for the first time in the history of our college. Some of the outstanding speakers for the study circle were Dr. K. Venugopal Menon, M. Sc, Ph. D, Assistant Professor, University of Texas, Dr. K. Marthanda Varma M. A. Ph. D, and Sri. K. Venugopala Menon M. A. Their topics of discussion were respectively "Some inequalities of symmetric function," "Mathematical approach to History", and "Mathematics and Logic." The Mathematics octave was inaugurated on 20th of January by Rev. Fr. Peter Fuljames B. Sc. (Hons.) (Oxford). Various competitions were held and prizes awarded by our Principal Dr. P. M. Mathai at the concluding session. The main papers read at the general meetings of the Octave were, "Matrimony in Mathematics" by Sri. K. Vijayan, "Mathematics and Economics" by Sri. K. George Mathai. M. A, "Cryptoscript"

by Sri David Jayakar Daniel M.Sc, and "Fermat" by Sri. K. P. Mathew M. A, M. A (Toronto). Some more papers namely "Fourth Dimension" by Sri. V. Baby M. Sc of the St. Albert's College, "Relativity" by Sri. M. Madhavankutty M. Sc, and "About π" by Sri. P. K. Sudhakar and a grand Valedictory function are behind the screen awaiting their turn. Apart from these, we had also a sensational excursion to Oottacamund.

Let me take this opportunity to thank our Principal and all other well-wishers who co-operated with us to make this year's activities a grand success.

Secretary.

PHYSICS ASSOCIATION 1965-'66

Committee members.

Sri. P. G. Kesavan potti M. Sc. (President)
" Thomas M. Thomas (Secretary)
" E. V. Alias
" P. A. Padmanabhan Nair
" Thomas Philip
" K. Alexander

The activities of the Association were inaugurated by Professor J. Darby Shire of Wales University and visiting Professor of the Physical Oceanography Department of the Kerala university. The Association arranged an excursion for the members to Kodaikanal and Madurai. The M. Sc students are given lectures on Scientific subjects every week.

Secretary.

CHEMISTRY ASSOCIATION

President : Sri. K. M. Koshy, Msc.
Secretary : " P. P. Gopinathan Nair

Class Representatives:

Class III Miss. Annie Bessy John
Class II Sri. K. S. Sasikumar

Women's Representative: Miss. R. Kamala Devi

The elections of the office-bearers for the current academic year marked the beginning of the activities of the association. The inaugural meeting of the association was conducted on 16th August 1965. Prof. P. V. Appu of the Maharaja's College, Ernakulam, gave the inaugural address. The Principal presided over the function.

A grand send-off was given to Sri. Abraham Philip, Msc, who left the college for higher studies in U. S. A and a warm reception was given to Dr. A. M. Chacko who returned from U. S. A after higher studies.

In a meeting held under the auspices of the association Mr. Mani Thomas Msc, Research assistant, Indian Institute of science, Bangalore, gave a talk on "Some aspects of Modern Research." A few other meetings were also held.

During the Christmas Holidays a party of the members of the association went on an educational tour to Mysore and Bangalore. Among the places visited were Srirangapatna, Chamundi Hills, the zoo, the palaces of the Maharaja, Vidhan soudh, the magnificent Brindavan and the Indian Institute of Science. We are still cherishing the pleasant, memories of that interesting and valuable excursion.

I take this opportunity to place on record my deep sense of gratitude to the Principal and the president of the association who were very much interested in its activities. I thank all the members of the association from the bottom of my heart for the active co-operation they have shown.

Secretary,
GOPINATHAN NAIR.

SOCIAL SERVICE LEAGUE COMMITTEE

Sitting (Left to Right):—M/s N. C. Chacko M. Sc., E. Narayanan Nambiar M. A., Dr. P. M. Mathai M. Sc., Ph. D. (Principal), C. Joyce Mathew M. Sc., (President), G. Gopinatha Menon (Secretary), Miss P. T. Sosamma M. Sc.

Standing 1st Row:—P. Radhamani, Susan Chandy, Mariamma Thomas, Ammal Fenn, Mary Varghese Anandabhavan.

2nd Row:—K. P. Rajagopal, P. J. Skariachen, M. A. Padmanaban Nair, A. Appukuttan Nair.

Sri P. O. Mathew
Secretary, Pre-Degree Forum.

M. K. Parameswaran Namboothiri,
Junior P. D. gr. 2,
Best actor in S. C. F. Drama

SOCIAL SERVICE LEAGUE COMMITTEE

SENIOR PRE-DEGREE STUDENTS (Group I B)

SENIOR PRE-DEGREE STUDENTS (Group III)

BOTANY ASSOCIATION

The Botany Association was inaugurated by Prof. T. U. Joseph of the S. H. College, Thevara. Several meetings were held and papers on different topics like Mendelism, Plant Viruses, Transpiration and its significance, etc. were read.

The M. Sc. students had regular weekly symposia in which the students and staff took part.

O. M. MATHEN,
President.

PHILOSOPHY ASSOCIATION 1965 – '66

President —Dr. V. K. Alexander.

Election of the office-bearers of this Associsation was conducted on 9th of June. Miss. Molly. P. Eapen was elected as the Secretary of this Association for this academic year. Mr. V. C. Zachariah and Mr. Gokuladas Prabhu were elected as the class representatives.

The activities of the Association was inaugurated by Prof. K. Jacob. M. A. who delivered an instructive and at the same time interesting speech. During this academic year we conducted eight meetings. Mr. Thomas John, Miss. Molly P. Eapen, Mr. K. C. John, Mr. Philip-Varkey, Mr. V. C. Zachariah, Mr. Gokuldas Prabhu and Miss. Radhamani P. R. read papers on 'Personality' 'Learning,' 'Endocrine, ' Glands,' 'Bhagavad Gita,' 'Definition and Scope of Logic' 'Systems of Education' and 'Compulsory Military Training for students' respectively. Prof. K. Jacob took many lecture classes which were very useful to us and we are very grateful to him. One period a week was set apart either for an association meeting or a test paper.

MOLLY. P. EAPEN,
Secretary.

HISTORY AND ECONOMICS ASSOCIATION, 1965-66

President— Dr. K. Martanda Varma

Secretary— Mr. V. K. Karim

The activities of the Association were formally inaugurated by Dr. M. V. Pylee, Director of the School of Management studies, Ernakulam. A farewell meeting was held in honour of Mr. T. P. Mathew, M. A; the principal presided over the function.

Debates were held on various topics including the following—: "The Communist party should be banned in India;" "India should withdraw from the Commonwealth." Symposia were conducted on "The Kashmir Problem" and "Lal Bahadur Shastri." An excursion was made by fifty-five members to Coimbatore via Annamalai. The Association also conducted essay, general knowledge, and elocution competitions.

I take this opportunity to thank the president and members of the Association for their keen interest and kind co-operation.

V. K. KARIM,
Secretary.

STUDENT CHRISTIAN FELLOWSHIP—1965.

President:	Mr. Abraham Peter
Secretary:	" Raju Varughese
Treasurer and Staff adviser	" K. M. Koshy M. Sc.

The Student Christian Fellowship of the College, an affiliated unit of the Student Christian Movement of India has been playing a key-role in the religious and devotional life of the college. The aim of the Fellowship is helping the students to accept Jesus Christ as their personal Lord and Saviour and leading

them to a fuller and deeper religious life. with its fivefold programme of church membership, worship, Bible study, evangelism and social activities the Fellowship strives to attain its goal.

The activities of the S. C. F. for the academic year was inaugurated by Mr. K. A. Mathew, the secretary of the Kerala Christian Council. The Fellowship had about 300 members this year.

Distribution of copies of the Bible, B. R. F. Notes, and S. C. M. desk diary formed part of the literary activities of the Fellowship. This year also the weekly pamphlet 'Thought for the week' was published and distributed. The S. C. F. has a very good library and it is annexed with the college library for convenience.

The S. C. F. organised a number of Bible study groups known as 'Bible circles.' These groups used to meet at 11 a. m. on every Sunday and were led by the members of the staff and senior friends. The book chosen for the study was 'Christ and Freedom.'

This year also the annual variety entertainment was conducted. In addition to the main drama, "Pollunna Paramarthangal," there were a number of other interesting items. Twenty-seven members of the S. C. F. attended the provincial camp held at The Bethel Ashram, Tiruvella.

The Christian Literature Society was invited to the college and a book-sale was conducted.

A number of meetings were arranged on Saturday nights and these include interesting symposia also. A one day conference was conducted under the joint auspices of the Ernakulam S. C. M. unit and the S. C. F. of the college and this proved to be a good experiment.

The Students Missionary Union, an integral part of the S. C. F. used to meet once every week.

A candle lighting service was held at the beginning of the academic year. A Christmas carol service was conducted on 19th December, 1965.

We are thankful to the Principal, the Treasurer, and the members of the staff for their valuable guidance and help.

We raise our hearts to God in thanksgiving for His guidance and blessings throughout the year. I wish all the best to our successors.

RAJU VARUGHESE,
Secretary.

HOCKEY CLUB

President—T. M. Mathew
Captain—V. A. Saidu

Our Hockey Club began functioning from the very beginning of the academic year. I record with pleasure the wholehearted co-operation rendered by the players and their keen interest in the game. We played practice matches with a number of teams.

We participated in the Ernakulam District knock-out tournament. With laudable performance we came to the finals and after a hard fight we won the trophy from Engineering College, Kothamangalom who took it away from us last year. Even though we could not win in the intercollegiate tournament we proved ourselves to be a stiff opposition to our rivals.

We are thankful to the authorities for arranging a coaching for us by Mr. Cheriyan, a neighbouring coach, thus bettering the standard of the game. We thank Mr. Cheriyan for his valuable help.

I take this opportunity to thank Dr. P. M. Mathai, the principal, Mr. C. P. Andrews, the Physical Director, and Mr. T. M. Mathew, the president for their guidance and encouragement. I wish all the best for the young hockey players of the club in the years to come.

SAIDU V. A.
Captain

BADMINTON CLUB

President—Dr. O. M. Mathen
Captain—Mr Raju Abraham.

It was a great pleasure to see that the activities of badminton club began right from the beginning of the academic year. I was very happy to find that every day the court was full of active players especially the junior students. I wish all success to them.

I avail myself of this opportunity to express our hearty thanks to the principal, Dr. P. M. Mathai, our president Dr. O. M. Mathen and also the physical Director Mr. C. P. Andrews, for the kind co- operation and encouragement given to us. Wishing all success to the next year's Club.

RAJU ABRAHAM
Captain

TENNIS CLUB

President—Dr. A. K. Baby
Captain—Thomas John E.

It is with immense pleasure that I am presenting here the report of the working of the College Tennis Club, during the year 1965-'66.

The club, which started normal functioning in September has been very active and lively during the current academic year. We had thirty members on rolls. I am proud to mention here that all our members had displayed real zeal and enthusiasm in our activities and had punctually participated in the daily practice.

Soon after the starting of the club, the election of the office-bearers was held. Sri Thomas John E. was unanimously elected captain of the club.

To our greatest happiness and pleasure. the Inter collegiate knock-out tournaments were held in our grounds. We are proud of the fact that our team became the runners-up in the above tournament. Let me take this opportunity to thank Mr.Chacko Varghese who was my partner in the tournament.

We were eagerly waiting for the starting of the inter class tournaments for the College Championship. But I am sorry to mention here that, the non-availability of tennis balls has forced us to hold the same in abeyance.

It is my duty to record here our gratefulness to our Principal, our President and our Physical Director who have rendered invaluable helps for the successful working of the club.

I wish every success for the club in the years to come.

Sd/- THOMAS JOHN E.

BADMINTON (Shuttle) CLUB

President—C. P. Andrews
Captain—Jacob P. Mathew

The Badminton (Shuttle) Club which has a strength of 16 members, started normal functioning in the month of August. The club has been very active this year and the members have been taking part enthusiastically—in all the activities of the club.

Our team played a practice match against the St. Alberts College. We had

entered the District Knock-out Tournaments, but lost to the above college. We had participated in the inter collegiate Tournaments held at Trivandrum and lost to the same college in the quarter finals. Our Captain Jacob P. Mathew was selected to represent the University. We are proud to record here that he was the winner in the doubles and runner-up in the singles in the All Kerala Seshasayee Trophy Badminton (Shuttle) Tournament held at F. A. C. T.

In the Intramural tournaments the Pre-degree shuttle team carried off the trophy. I have immense pleasure in expressing here our greatefulness to our principal and Physical Director who has also been our President, for the very efficient and invaluable help, they have rendered for the successful working of the club.

Secretary

BASKET BALL CLUB—1965'-66

President—Prof. T. B. Thomas
Captain—Mr.Alex M. Chacko

It is with immense pleasure that I am presenting here the report of the working of the-Basket ball club during the current academic year.

This year the club started functioning soon after the college reopened after midsummer vacation. Sri Alex M. Chacko was nominated Captain of the Basket-ball club. All our members took part very enthusiastically in all our activities.

One of our major achievements this year was the tour which we undertook during the Onam holidays. We played practice matches with various prominent teams in Bangalore, Mysore and Ootty. Altogether we played 13 matches of which only two were lost to us. We played against the following teams :—

Govt. Arts and Science College, Bangalore; Medical College, Bangalore; Engineering College, Bangalore; National College, Bangalore; B. H. S. Bangalore; Y. M. C. A., Bangalore; Maharajas College, Mysore; Yuvaraja's College, Mysore; N. I. E. College, Mysore; Medical College, Mysore; Gangadhari club, Mysore; St. Philominas, Mysore; Hindustan Photo film factory, Ootty; and M. H. S., Ootty.

Apart from the technical advantages our team got, the tour was of great cultural value. We could visit many artistic centres like Vrindhavan, Mysore zoo, Chamundi hills, Summer palace and Ooty gardens. We are extremely grateful to our Principal who gave us permission for conducting the tour and to our Physical Director for the troubles he took in accompanying us and guiding us.

The fact that our team played more practice matches than any other team in the previous years, has contributed to our victory this year.

This year we participated in 3 tournaments. Of them, we won the district knock-out, defeating the sacred Heart College, Thevara. In Barthalomia trophy tournaments we lost to the winners, Mar Ivanios College. It was because of our sheer ill-luck that we lost in the inter-collegiate tournaments.

We are really proud of Mr. James V. Cheeran, who has been selected to the state team for the second time. He displayed a magnificent performance in the nationals held at Coimbatore. We are sorry to note that the college is going to be deprived of his services by the end of this year.

Six of our players, Messrs. James V. Cheeran, Thomas John E., Itty Philip K., Mamman Cheriyan, George T. George, and Thomas M. David are leaving this college. We wish them very well.

I hope some of them would return to the college for higher studies.

Let me conclude this report by recording here our gratitude and indebtedness to our principal, our president Prof. T. B. Thomas and our Physical Director for the efficient guidance and help they have rendered for the successful working of the club.

ALEX M. CHACKO
(Captain)

FOOT BALL CLUB

President — Mr. C. T. Benjamin
Captain — „ Oommen Kurien

The College Football Club, which was very active during the current academic year, started functioning soon after the college reopened.

Our team played practice matches against various teams from different parts of the district. We entered the Christ College tournaments for the Kandanbolathi Lonappan Memorial trophy and lost to Christ College in the second round. I am sorry to mention here that owing to some technical details, we could not take part in the inter-collegiate tournaments. In spite of these the club members had taken very keen interest during the year and had taken part in the practice matches with real zeal and enthusiasm.

It is my duty to record here our heart-felt gratefulness to our Principal, our President and our physical director who have been very kind to offer us their helps and guidance for the successfuly working of the club.

My most sincere wishes for every success in the years ahead.

OOMMEN KURIEN,
(Captain.)

VOLLEY-BALL CLUB

President: Mr. Joyce Mathew M. Sc.
Captain: Mr. M. A. Varghese.

The club started the year quite early and was active throughout. We played a series of practice matches with the St. Joseph Seminary team. These matches have been of much help to us and they kept the team in fine shape.

We participated in the Barthelomew Tournaments at Thevara, but lost to Kerala Varma College, Trichur. Even though we could not claim any trophies we made ourselves felt in the District Knock-out as well as in the Intercollegiate tournaments. In both we reached the semi-finals. In the Intercollegiate tournaments we lost to Christ College, Iringalakuda, the zone winners. Mr. Joy Varghese, a member of the team got selected to the Ernakulam district team.

I am thankful to the president of the club Mr. Joyce Mathew and especially to Mr. C. P. Andrews, for the kind and valuable hand they rendered to make our engagements a success. Their advice has always made us strong as a team.

The whole-hearted co-operation the team members extended and the excellent team spirit they displayed have always been of great help to me to carry out my responsibilities. My sincere thanks to them all.

I wish a fruitful time for the club in the coming years.

M. A. VARGHESE,
(Captain.)

(Women's Section)

SPORTS CLUB.

It is with a sense of pride that we present a brief account of the activities of our club.

Our club started functioning from the very beginning of this academic year. We took part in the intercollegiate athletic meet (Trichur Zone) held at Trichur. Miss. Mary George, Miss. Ambujam K, Miss. Saramma Kurian and our 4×100 metres relay team were selected for the interzonal meet. We also took part in the Ernakulam Collegiate Athletic meet held at our grounds.

Miss. Mary George got first place for high jump in the inter zonal meet held at Trichur and she took part in the inter-university sports meet held at Annamalai. In the interzonal meet she put a new record in High jump.

I express my deep sense of gratitude to Dr. P. M. Mathai, Shri C. P. Andrews and Miss. Kallianikutty, who encouraged us. I wish the sports club all success in the years to come.

SUMATHI ABRAHAM,
(*Captain.*)

TENIKOIT CLUB

It is with a sense of pride that we present a brief account of the activities of our club. Our club started functioning from the very beginning of the academic year. We participated in the District Tenikoit Tournaments which took place at Kothamangalam Engineering College. In the finals we beat the St. Terisa's college team. It is really a matter of pride that we were able to annex the District championship. We participated in the Intercollegiate Tournament also.

May I take this opportunity to express our deep sense of gratitude to our Principal, Mr. C. P. Andrews and Miss. Kallianikutty for all the help and encouragements they have given to us. I am greatly thankful to the members of the team who co-operated with me in fulfilling the work. I wish the Tenikoit club all success in the years to come.

KUNJAMMA VARGHESE,
(*Captain.*)

BADMINTON TEAM

We started our activities early in the first team. All the students took a keen interest in the game. We wish every success to our juniors.

I express my deep sense of gratitude towards the Principal, Mr. Andrews and Miss Kallyanikutty for all their kind help. My thanks to all the members of the team for their kind co-operation.

KUMARI RACHEL MATHAI

HOCKEY

It is with great pleasure and pride that we present this annual report of the women's Hockey club.

We started the year well, practising regularly. We were very lucky to obtain the assistance of Mr. Cherian. He coached us excellently for about a month and our team did improve considerably.

The enthusiasm and team-spirit of our members were well displayed at the State women's Hockey meet, held at Trivandrum. In the finals we defeated the "Golden Arrows Club" by one goal. We are indeed immensely proud of this victory as this is the first time in the history of our college that one of its teams has snatched off the Trophy at a State meet. Six of us were selected to attend the coaching camp. But only Miss. Valsa John attended and she got selection to represent Kerala at Poona.

We took part in two exhibition matches too, during the year; one at Kothamangalam and the other at Ernakulam.

College Day

The College Day was celebrated on Saturday Feb. 12, 1966. The morning thanksgiving service was led by Prof. K. Jacob and the public meeting was presided over by Principal Sukumar Azhikode.

THE COLLEGE REPORT

(*Presented by the Principal*).

I am happy to present before you a concise report on the life and work of the College during the academic year 1965—'66.

Last year's College Day was celebrated on the 5th of February. The Thanksgiving Service was led by the Rev. K. J. Philip, Vicar of the Jerusalem Church, Kottayam. The Public Meeting was presided over by Sri. A. N. Thampi, Retired Director of Public Instruction. Prof. Kuttipuzha Krishna Pillai was the Speaker.

Examination results and academic record

Since we did not offer the Pre-Univesity course last year we had only the Junior Pre-Degree class for which there is no University examination. The first batch of Pre-Degree students is appearing this year.

	No. appeared for the Exam.	*No. passed*	*1st Class*	*2nd Class*	*Per-centage*
1. **Second Year B. A.**	...	...	...	...	58·3
Percentage of complete passes					
Second Year B. Sc.	...	...	...	...	69·3
Percentage of complete passes					
2. **Final Year B. A.**					93·9
Part IV—Economics ...	31	29	...	6	
Part IV—Philosophy ...	2	2	..	1	
Final Year B. Sc.					
Part IV—Mathematics ...	22	14	4	1	63·7
Part IV—Physics ...	30	24	11	7	80·0
Part IV—Chemistry ...	32	32	13	11	100·0
Part IV—Botany ...	21	20	2	11	95·0
3. **M. Sc. Degree (Physics) Previous**	...	...	...	...	100·0
Percentage of complete passes					
M. Sc. Degree (Physics) Final	18	18	10	8	100·0

In the College examinations all students except 9 in Pre-Degree and 4 in class I were promoted to the higher classes.

In the Intercollegiate tournaments held at Trichur, we beat the Kothamangalam Engineering College and the Women's College. But unfortunately the finals ended in a draw leaving us to share our victory with the Mar Thoma College.

We are very much grateful to Mr. C. P. Andrews, Miss. Kalyanikutty and Mr. Cherian for their able guidance and help.

We hope that the standard we have achieved will be maintained and greater success obtained during the coming years.

VALSA JOHN,
(*Captain*)

New Post-Graduate courses in Mathematics, Botany, and History were started in the College this year. The Physics Post-Graduate course has been very well established. The Psychology research unit of the College is also functioning well. The University Centre in Physics, temporarily housed in the College, is making very valuable contribution to the academic life of the College. Two Post-Doctorate fellows and ten post-graduate students are doing research in the Centre in addition to 17 M. Sc. students taking regular course. The staff consists of Dr. K. Venkiteswarlu, Professor, Dr. Joy George, Reader and Mr. K- Purushothaman and Dr. G. Aruldas, Lecturers. The University has decided to start the University Centre in Mathematics also in the College and Prof. Subba Rao appointed for the purpose has written to us saying that he would take charge in May 1966. The Total number of post-graduate students on the rolls of the College now is 69 and next year we may have about 100 students, which is 10% of the total enrolment.

The strength of the College now is as given below :—

	Men	*Women*	*Total*
Pre-Degree (Junior)	158	69	227
,, (Senior)	205	76	281
Class II (All Groups)	87	103	190
Class III (All Groups)	102	102	204

Five students were newly admtited to Degree Classes, one in class II Mathematics, one in class II Chemistry, one in class III physics and two in class III Economics.

M. Sc. Previous—Physics	12	9	21
,, Final ,,	13	5	18
,, Previous—Mathematics	1	10	11
,, Previous—Botany	2	6	8
M. A. History (1st year)	3	5	8
Research—Psychology	1	...	1
Grand Total	584	385	968

Scholarships—1965—'66

National Scholarship :

Pre-Degree : Jr.
Varghese P. George,
Narayana Menon S.,
Balasubrahmaniyam S.,
Mathew Paul,
Dilip R. B.,
Muraleedhara Shenoi A. N.,
Asoke M. Menon

Sr.
Rajan Babu V. R.,
Annamma Thomas,
Laila Chacko,
Kalyanasundaram N.

B. A./B. Sc. : Savithrikutty V. A. (III B. Sc.)

M. A./M. Sc. : Kochukarthiyani K. N., (M. Sc. Pre.)
Jacob George, (,, Final)
Mohamed Abdul Hakeem P. (M. Sc. Final)

Merit Scholarship to the children of primary and secondary school teachers :

Pre-Degree : Jr. T. Thomas,
P. Sudha.

PHILOSOPHY ASSOCIATION 1965—'66

Sitting (Left to Right) :—Miss Radhamani, T. Simon, M. A., Dr. P. M. Mathai (Principal), Dr. V. K. Alexander, Mr. Venugopala Menon, B. A. (Hons), Miss Molly Eapen.

Standing :—Thomas P. Mathew, Thomas John, K. C. John, Jose Eapen, V. C. Zachariah, Gokuldas Prabhu, Lakshmanan Namboodiri.

PHYSICS ASSOCIATION COMMITTEE

Sitting (Left to Right) :—Thomas M. Thomas (Secretary), Dr. P. M. Mathai (Principal), P. G. Kesavan Potty, M. Sc. (President).

Standing :—P. A. Padmanabhan (Class III), Alexander K. (Class II), E. V. Alias (M. Sc. Final), Thomas Philip M. Sc. (Pre.)

PHILOSOPHY ASSOCIATION 1965—'66

PHYSICS ASSOCIATION COMMITTEE

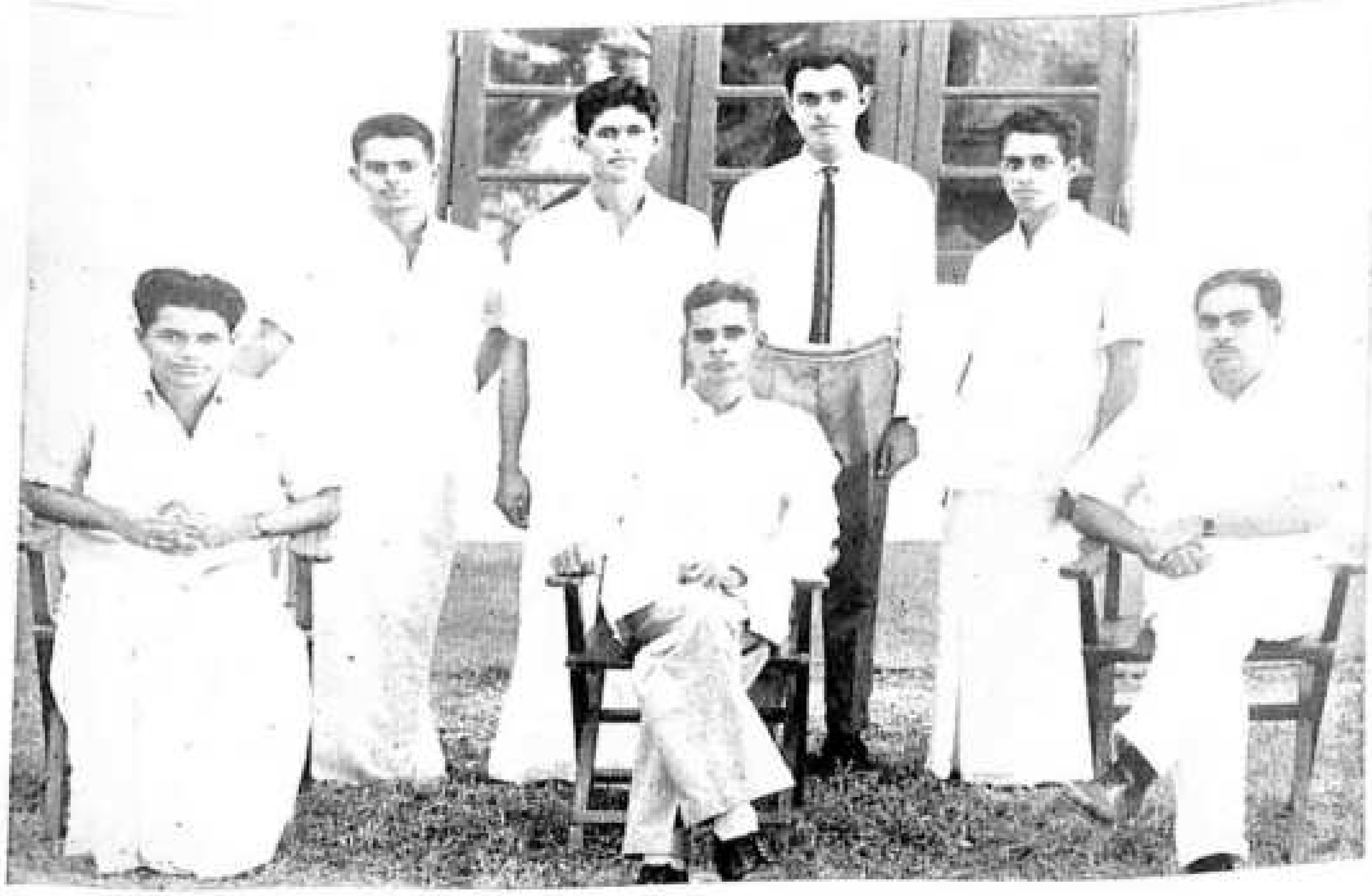

CLASS III BOTANY 1965—'66

CLASS III BOTANY 1965—'66

Sitting (*Left to Right*) :—Mr. George Thomas, M. Sc., Mr. N. C. Chacko, M. Sc., Mr. K. J. George, M. Sc., Dr. G. V. Thampi, Dr. A. M. Chacko (Professor of Chemistry), Dr. P. M. Mathai (Principal), Dr. O. M. Mathen (Professor of Botany), Mr. Joyce Mathew, M. Sc., Miss Moni Thomas, M. Sc , Miss P. T. Sosamma, M. Sc., Mr. K. M. Koshy, M Sc , Mr. Velayudan Pillai, B. Sc.

Standing 1st Row :—Khadar (attender), Mohammed (attender), Misses. V. K. Elzykutty, M. P. Leelamma, Mariamma Thomas, K. V. Metalda, C. I. Saramma, Lalitha Mary Mathunny, C. Ammal Fenn, Reemy Jacob, Kunjamma Varughese, Mr. Edakula (attender), Mr. Charan (attender).

2nd Row :—Misses. M. P. Leelamma, Mary Joseph, T. R. Lalithadevy, P. A. Chellamma, M/s T. B. Sasidharan, P. M. Isaac, P. D. Paily, Oommen Kurian, P. J. Skariachen, Chandra Bose, Misses. Mariamma Mathai, K. J. Elizubha, M. Lathika, Lissy Mathew

Sr. Antony J. Nedumpara,
Molly Philip.

B. A./B. Sc.: Suseela P. George, (III B. Sc.).

M. A./M. Sc.: Thomaskutty P. J. (M. Sc. Pre.).

Sports Scholarship :

James V Cheeran, III B. Sc.,
C. P. Philip, II Pre-Degree,
Mary George, II B. Sc.,
C. I. Saramma, III B. Sc.,
Jacob P. Mathew, II Pre-Degree.

Kerala State Government Scholarship :

Pre-Degree : Sr. Omana C. S.,
" Viswanatha Menon,
Varghese P. P.,
Annie Simon.

M. A./M. Sc.: Thomas Philip, (M. Sc. Pre.).

Government of India Scholarships :

For Hindi: M. J. Varghese, II Pre-Degree.

Scholarship for orthopaedically handicapped:

P. O. Mathew, II Pre-Degree.

University Scholarships

University Merit Scholarship :

Pre-Degree : Jr. Thomas Mathew
" Sr. Mary George,
Mary Thommen.

B. A./B. Sc.: Mary David, (II B. Sc.),
C. Rajendran, (III B. Sc.).

M. A./M. Sc.: Sosamma A. V., (M. Sc. Pre.),
Moosa K., (" "),
Daisy A. Punnoose, (" "),
Baby K. Paul, (" "),
M. K. Kusumam, (" ").
Abraham Varghese, (M. Sc. Final),
K. V. Titus, (" "),
T. K. Avirah, (" "),
G. Padmakumari, (" ").

H. H. the Maharaja's Scholarship :

Pre-Degree : Jr. B. Sasikumaran.
" Sr. Philip Abraham.

Lady Willingdon Scholarship :

T. U. Mary, (II B. Sc.).

Travancore Devaswom Scholarship :

Pre-Degree : Sr. P. A. Pankajakshan Pillai.

B. A./B. Sc.: P. S. Parameswaran Nair, (II B. A.)
A. Sadananda Panicker, (III B. A.)

Chechamma Memorial Trust Scholarships:

K. C. Chacko Memorial Scholarship:	Susan Abraham, Sr. P. D.,
A. M. Varkey Memorial ,,	N. Vasudevan, ,, ,,
C. P. Mathew Scholarship:	S. Ruthamma, III B. A.,
V. M. Ittyerah ,,	M. A. Varghese, III B. Sc.,
K. Jacob Scholarship:	Thomas P. Mathew, III B. A.
R. O. Hicks Scholarship:	C. T. Kochuthresia, III B. Sc.
Boobili Scholarship:	Thomas John, II B. A.

The following Scholarships have been secured by our students this year:—

National Loan Scholarships	39
National Scholarships	9
University Merit Scholarships	6
Scholarships for Children of School Teachers	3
Government of India Hindi Scholarship	1
H. H. the Maharaja's Scholarship	1
Chechamma Memorial Scholarships	5
Rotary Club Scholarship	1
Sports Scholarship	5

73 students have been helped by assistance from the Students' Aid Fund.

STAFF

The strength of the teaching staff is 52. The staff work as a well-knit team in moulding the academic and cultural life of the College. Special mention may be made of the Rev. Peter Godfrey Fulljames, an Honours Graduate from Oxford, who joined the staff in the Physics Department in January 1966. He has been deputed by the Church Missionary Society to serve on the staff. The C. M. S. has been associating with the work of the College almost from its inception in 1921. I wish to express our gratitude for their continued association with the work of this College.

Sri. A. M. Chacko who was on study leave, doing research in the University of North Carolina took his Doctorate and rejoined in October 1965 and assumed charge as the head of the Chemistry Department.

The following members of the staff are now on study leave:—

Sri. M. V. Kurien, Economics Dept., working in the University of Washington

Sri. K. Govindankutty Menon, Physics Dept.. working in the University of Kerala

Sri. Abraham Philip, Chemistry Dept., working in the University of North Carolina

Sri. Varghese Ittiavira, Malayalam Dept., with the University of Kerala.

The following members of the staff attended Seminars or Conferences during the year:—

Sri. K. P. Mathew. 4 day Seminar in Mathematics at Annamalai University.

Dr. O. M. Mathen, the Summer Institute in advanced Biology for six weeks in Trivandrum.

Sri. K. M. Koshy, the Summer Institute in Chemistry for six weeks in the Mysore University.

Sri. C. T. Benjamin, the Summer Institute in English for six weeks in Madras.

Sri. P. K. Narayana Menon, the Summer Institute in Hindi for two weeks in Ernakulam.

The Principal participated in a Conference of representatives of Private Managements at Madras on August I, arranged by the Education Commission to discuss the scheme of grant-in-aid to private educational institutions during the 4th and 5th Five Year Plans. The Principal and Sri. Varghese Ittiavira represented the College at the Biennial Conference and the Silver Jubilee Celebrations of the Kerala Christian Council at Kottayam. Sri. C. T. Benjamin was deputed by the University to attend an English Teachers' Conference in Calcutta in December '65.

I have to report with deep regret the tragic and sudden death of Maistry Narayanan, one of the most trusted and loyal servants of the College who served the College for about 24 years.

General life of the College

The different departments of study and the various Associations and cultural units of the College had a normal and successful year of activity. The students and the staff worked together heartily and their co-operation with the College administration was spontaneous and fruitful.

As a residential institution the College gives primary importance to the social, cultural and spiritual life of the students as a whole. The five men's hostels and two women's hostels form separate social units with their social and cultural activities. Daily hostel prayers form a basic aspect of hostel life. The College is thankful to Mrs. Mariamma Baby for her help as Warden of the New Women's Hostel. Two new staff quarters have been constructed this year. I wish to express our thanks to Mr. V. J. Philipose, M. Sc. (Engg.) Assistant Engineer, for his help and guidance for the construction.

With the conveniences offered in the Non-resident Students' Centre the day scholars also are able to enjoy the fruits of common life and activities even though to a limited extent. Religious and moral instruction classes are held regularly on three days a week and the co-operation of the staff in this aspect of our academic life is very valuable. The College is thankful to Mr. C. P. Mathew and Mr. K. Jacob who have been helping us in taking some of these classes especially in the Post-Graduate section. The College retreat this year was led by His Grace Juhanan Mar Thoma Metropolitan. Let me express our gratitude to his Grace for the inspiring adresses he gave during the retreat.

Towards the end of the last academic year a number of University Commissions visited the College. Three one-man Commissions visited us in connection with the starting of post-graduate courses in Mathematics, Botany and History. A six-member General Inspection Commission headed by the Vice-chancellor Prof. Samuel Mathai visited us to review the general life and work of the College. The Commission went into the different aspects of College life, and expressed its appreciation of the work done on the campus. The Vice-chacellor addressed the students and staff at a special meeting.

Sri. V. K. Krishna Menon, M. P. visited the College early this year and inaugurated the year's activities of the College Union. Among the other visitors the names of the Rev. Canon J. V. Taylor, D. D., General Seoretary of the Church Missionary Society, Prof. Philip S. Jastram of the Ohio State University, Prof. Snider of the University of New Castle and Prof. Darbyshire of the University of Wales are worth mentioning. The visit of the C. M. S. General Secretary to the College strengthened further the association of the C. M. S. with the College. The College Fellowship met Canon Taylor at tea and had discussions with him regarding the life and work of the College.

A Co-operative Society was registered in the name of the College at the end of last year. Text-books, stationery articles and provisions for the College messes etc. are supplied by the Society. A savings Bank system has also been started.

The year that is just coming to a close has been eventful in our national life. Pakistan's sudden and surprise attack on our country and the consequent developments had their impact on the campus naturally. The students and the staff expressed their spontaneous whole-hearted support to the Government in its war effort by holding rallies and meetings. An amount of Rs. 5,643/- was collected by them towards the Defence Fund. The students also raised funds by the 'miss a meal' programme and sent Christmas gifts to the Jawans in the front.

The following donations and grants have been received during the year :—

1	Recurring grant for 3 year Degree course	Rs. 2,255	00
2	Hostel maintenance grant for 1963—'64	,, 3,776	25
3	U. G. C. grant for establishment of text-book library ...	,, 7,500	00
4	Donation from Women's Inter-church Council of Canada for Christian Literature	,, 1,306	35
5	Advance teaching grant	,, 19,000	00
6	U. G. C. grant for M. Sc. Physics	,, 16,000	00
7	,, Hobby Workshop	,, 2,853	00
8	Basic grant to Planning Forum	,, 200	00
9	U. G. C. grant for Students' Aid Fund	,, 2,208	00
10	,, teachers' salary	,, 1,909	60
11	Guest House Fund—Donation	,, 1,291	14
12	U. G. C. grant for staff quarters	,, 13,000	00

Let me express our gratefulness to the University Grants Commission, the Government and friends and well-wishers of the College for their continued interest in the College.

Before closing this report let me thank the students and the staff for their help and co-operation in maintaining a healthy atmosphere in the College conducive to academic efficiency and cultural development.

On the whole we have been guided and blessed by the Almighty during the past year.

സ്റ്റാഫ് എഡിറ്റർ
എൻ. ആർ. പണിക്കർ എം. എ.

ഭഗ്നഹൃദയം

എൻ. എച്ച്. കമാർ, Jr. Pre-Degree Group 3

—കേക—

പൊൻപതക്കവും ചാർത്തിപ്പൊന്നു
ഷസ്സുണയുമ്പോ–
ളെൻമനം നിറിട്ടന്നെന്നോർമ്മകൾ
നശിച്ചെങ്കിൽ !
ഇന്നലെ പ്രഭാതത്തിൽ പുഞ്ചിരിച്ചൊരാ
പ്പുഷ്പം
നോക്കിനിന്നു പോയേറെ നേരം
ഞാനാശയാലെ.

പടർന്നവടവൃക്ഷത്തണലും, അതിൻ
പാർശ്വം
കടകപ്പാലദ്രുമം വിരിച്ച കറും പട്ടും
ആഹന്ത! കഠോരമാം തമസ്സാൽ
മൂടപ്പെട്ടൊ–
രാസർപ്പക്കാവിൽ മുല്ലവള്ളിയിൽ
വിരിഞ്ഞു നീ.

'ചിത്രകൂട'ത്തിൽ നിന്നെപ്പോലൊരായിരം
പൂക്കൾ
നിത്യവും സമർപ്പിച്ചു കൊണ്ടൊരാ മുല്ല
നിൽപ്പൂ
മന്നിതിൽ വേറെയേറെപ്പൂക്കൾ ഞാൻ
കണ്ടെന്നാലും
ഇന്നോളമവയിലേക്കിത്രമേലടുത്തില്ലാ.

"ഇല്ലല്ലേ," മന്ത്രിച്ചു ഞാൻ, ഇല്ലെങ്കിൽ
പറയേണ്ട
മാമകാഗ്രഹങ്ങളാപ്പൂവിനോടിപ്പോൾ,
പിന്നെ–
യാകട്ടെ, "പോകുന്നു ഞാ,"നിത്രയും
ചൊന്നാ മുല്ല–
പ്പൂവിനോ, ടകലുവാൻ പാദങ്ങളെ
ടുക്കുമ്പോൾ
കാറേറാതീ പ്രാതകാലസന്ദേശ
മെന്നോടപ്പോൾ
"ചെററും നീ ശങ്കിക്കേണ്ട, യപ്പുഷ്പം "
സ്വീയമാക്കാം..."

വാനവർ വിഹായസ്സിൽനിന്നുമദ്ദളം
കൊട്ടി,
മുത്തുകൾ വാരിത്തൂവി; പക്ഷികൾ
പാട്ടുപാടി,
തെങ്ങുകൾ വെൺചാമരം ചന്തത്തിൽ
വീശിത്തന്നു,
എന്തുമാഹ്ലാദം, തന്നെയീവേളി
മുഹൂർത്തത്തിൽ!

വല്ലിയാമുല്ലപ്പൂവെൻ കയ്യിലേക്കേകി മന്ദം,
ഞാനതിങ്ങേറ്റുവാങ്ങി, യാ വല്ലി
കൃതാർത്ഥയായ്.
ഭാസ്സുരൻ ചൊല്ലി, "കറുത്തുള്ളൊരീ
ത്തറവാട്ടിൽ
തൂവെള്ള സ്സന്താനത്തെ നീ നിന്റേതാക്കി
യല്ലോ!"
"നിറമെന്താകിലെന്താച്ചിത്തങ്ങൾ രണ്ടും
നിത്യം
നീറകിൽ സ്നേഹത്തിനാൽ," പൊന്നുഷ
സ്സോതിയപ്പോൾ
പോകുവാൻ തുനിഞ്ഞപ്പോൾ പൊന്നുഷ
സ്സരുളിനാൾ:
"നിങ്ങൾ തൻ ബന്ധം മന്നിൽ ശാശ്വത
മായിടട്ടെ!! "
അപ്പൂവും വഹിച്ചുഞാനെൻ മാർഗ്ഗം
തുടർന്നു പോ,–
യെന്തൊരാഹ്ലാദം ഹൃത്തിൽത്തുളുമ്പി
ക്കളിക്കുന്നു!

മാറിലേയ്ക്കുറ്റുനോക്കി, യാശ്ചര്യം!
പതിച്ചു ഞാൻ,
മാറിയെൻ ബോധക്ഷയം, കണ്ണുകൾ
തുറന്നപ്പോൾ
കണ്ടു ഞാൻ, പൂവെൻ മാറോടൊട്ടി ഹാ!
കിടക്കുന്നു;
പണ്ടത്തെപ്പോലെ ചിരിതൂകിയിട്ടില്ലാ,–
വാടി—

ഹന്ത! എന്നിട്ടും മാറിൽ വാടിയ കരളു
മായ്–
ച്ചന്തത്തിൽക്കിടക്കുന്നാ മുല്ലപ്പൂ: കരഞ്ഞു
ഞാൻ
എൻകിനാവുകൾ പൊട്ടിത്തകർന്നെന്ന്,
ഹൃദയത്തി–
ലാദ്യമായ് ചിരിച്ചൊരാ മുല്ലപ്പൂ വാടി
പ്പോയി.
നിദ്രയിൽ നിന്നുണർന്നു കണ്ണു ഞാൻ
തുറക്കുമ്പോൾ
ഉദയസമാധിദിക്കിലേക്കു ഞാൻ നോക്കി
ടുമ്പോൾ,
വാടിയിൽ വീണ്ടും വേറെപ്പൂവുകൾ
വിരിയുമ്പോൾ,
ഓടി, യെൻ ചാരത്തേക്കെന്നോർമ്മക
ളുണർത്തുവാൻ
പൊൻപതക്കവും ചാർത്തിപ്പൊന്നുഷ
സ്സണയുമ്പോ–
ളെൻമനം നീറിട്ട,ന്നെന്നോർമ്മകൾ
നശിച്ചെങ്കിൽ!

ജോൺ കീററ്സ്:
ആംഗല സാഹിത്യത്തിലെ വാനമ്പാടി

……കിനാവിന്റെ കവിയെന്നു വിശേഷിപ്പിക്കപ്പെടുന്ന ഈ കാല്പനികകവിയുടെ ജീവിതത്തിലേക്കു ഒരു തീർത്ഥയാത്ര……

സി. വേണുഗോപാൽ, III (Econs)

……Till the Future dares
Forget the Past, his fate and fame shall be
An echo and a light unto eternity.

(Shelley in Adonais)

1819 സെപ്റ്റംബർ മാസത്തിൽ തന്റെ സുഹൃത്തായ ചാൾസ് ബ്രൗണിന്റെ വകയായ 'വെന്റ്‌വർത്ത്‌പ്ലേസ്' എന്ന കെട്ടിടത്തിൽ താമസിക്കുമ്പോഴാണ് കീററ്സ് ജീവിതത്തിലാദ്യമായി ഒരു പ്രേമബന്ധത്തിലേർപ്പെടുന്നത്. ഫാനിബ്രാവൻ എന്ന തന്റെ പ്രേമഭാജനത്തെക്കുറിച്ച് കീററ്സ് തന്റെ സഹോദരനു എഴുതി. "അവൾ സുന്ദരിയും, ശാന്തസ്വഭാവിയുമാണ്. ആർഭാടപ്രിയയാണെങ്കിൽപ്പോലും അവൾ തൃപ്തികരമായി പെരുമാറുന്നു." ഈ സുന്ദരി, കവിയുടെ മനസ്സിൽ വളരെക്കാലം നിറഞ്ഞുനിന്നു. കവിതയിലും, സംഭാഷണത്തിലും എഴുത്തുകളിലുമെല്ലാം ഈ സ്വപ്നസുന്ദരിയെക്കുറിച്ചുള്ള പരാമർശനം കാണാം. കീററ്സിന്റെ പ്രണയവ്യാപാരവും, അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്വഭാവത്തിലെ പ്രത്യേകത പോലെ, തീവ്രമായിരുന്നു. മററുള്ളവരുമായി ഫാനിബ്രാവൻ ഇടപഴകുന്നതുപോലും അദ്ദേഹം വെറുത്തു. ദിൽക്ക് എന്ന ഒരു സുഹൃത്തിന് ഒരിക്കലെഴുതി: "മററുള്ളവർ അവളെ നോക്കുന്നതോ സംസാരിക്കുന്നതോപോലും അദ്ദേഹം ഇഷ്ടപ്പെടുന്നില്ല." കീററ്സിന്റെ കവിഹൃദയത്തെ പരിപൂർണ്ണമായും മിസ്സ് ബ്രാവൻ കീഴടക്കിക്കളഞ്ഞു.

ആ ഇരുപത്തിമൂന്നുകാരൻ ഇതിനകം സാമാന്യം അറിയപ്പെട്ട ഒരു യുവകവിയെന്ന നിലയിൽ പ്രസിദ്ധനായിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു. 1818-ൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയ കടിഞ്ഞൂൽക്കനിയായ കവിതാസമാഹാരം ഒരു പരാജയമായിരുന്നു. പിന്നീട് വന്ന 'എൻഡിമിയോൺ' പല നിരൂപകരുടെയും ക്രൂരമായ വിമർശനങ്ങൾക്കും, അവഗണനക്കും പാത്രീഭവിക്കുകയും ചെയ്തു. വികാരവിവശനായ ആ കവിക്ക് ഈ നിന്ദ്യങ്ങളായ അവഹേളനങ്ങൾ ഹൃദയഭേദകമായിത്തോന്നി. സുഹൃത്തുക്കളുടെ സാന്ത്വനോക്തികൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മനസ്സിനെ ഒരുവിധം തണുപ്പിച്ചു. മാനസ്സികമായ എല്ലാ നിയന്ത്രണങ്ങളും വിട്ടുകഴിയുമ്പോൾ ഒരു കൊച്ചുകുട്ടിയുടെ ഹൃദയലാളിത്യത്തോടെ അദ്ദേഹം സുഹൃത്തുക്കൾക്കെഴുതും: "മരണശേഷമെങ്കിലും, ഞാൻ ഇംഗ്ലീഷ് കവികളുടെ കൂടെയായിരിക്കും." പിൽക്കാലത്ത് ഈ പ്രസ്താവ

നയെ വിലയിരുത്തിക്കൊണ്ട് മാത്യൂ ആർണോൾഡ് അഭിപ്രായപ്പെട്ടു: "അദ്ദേഹം... അദ്ദേഹം...ഇന്ന് ഷേക്സ്പിയറോടുകൂടിയാണ്." എന്ന്. ഒരു വിധത്തിൽ ആ യുവകവിയുടെ അനശ്വരപ്രതിഭ ഷേക്സ്പിയറോളം തന്നെ കീർത്തി കേവലം ഇരുപത്താറു വയസ്സുവരെയുള്ള ജീവിതംകൊണ്ട് സമ്പാദിച്ചിരുന്നുവെന്ന സമ്മതിക്കാതെ വയ്യ.

ഒരു കുതിരലായക്കാരനായ തോമസ് കീറ്റ്സിന്റെ പുത്രനായ ജോൺ കീറ്റ്സാണ് പിന്നീട് വിശ്വവിഖ്യാതനായ പ്രണയഗായകനായിത്തീർന്നത്. അദ്ദേഹം 1795 ഒക്ടോബർ മാസത്തിൽ ജനിച്ചു. കീറ്റ്സിന്റെ പിതാവിന്റെ ആകസ്മികമായ മരണവും, മാതാവിന്റെ ക്ഷയരോഗബാധയും കീറ്റ്സിനെയും, സഹോദരന്മാരെയും അനാഥരാക്കി. അവരുടെ രക്ഷാകർതൃത്വം റിച്ചാർഡ് ആബി എന്നയാളിൽ നിക്ഷിപ്തമായി. ഇക്കാലത്തെല്ലാം കീറ്റ്സ് നിരന്തരമായി വായിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. ഇടക്കാലത്ത് വൈദ്യശാസ്ത്രപഠനത്തിൽ മുഴുകിയെങ്കിലും കവിതോപാസനയ്ക്കായി അതു വേണ്ടെന്നുവച്ചു. സ്പെൻസറുടെയും, ഷേക്സ്പിയറുടെയും കൃതികൾ ഭക്ഷണം കഴിക്കുന്ന അവസരത്തിൽപോലും ഈ യുവാവിന്റെ കൈയിൽ കാണാറുണ്ടായിരുന്നു. ആ ഭാവനാശാലി ഇടയ്ക്കിടക്ക് ചില വരികൾ കുത്തിക്കുറിച്ചു. ക്രമേണ കൂടുതൽ ഉൾക്കരുത്തോടെ; അർത്ഥവത്തായ കവിത രചിച്ചുതുടങ്ങി. ഇതിനകം ഒരു കവിയായിത്തീരുകയാണ് തന്റെ ലക്ഷ്യമെന്ന് അദ്ദേഹം തീരുമാനിച്ചുകഴിഞ്ഞു.

ക്രമേണ ലീഹണ്ട്, കനഡൺക്ലാർക്ക്, ബ്രൗൺ എന്നീ സാഹിത്യപ്രണയികളുമായുള്ള അടുപ്പം, കീറ്റ്സിലുള്ള കവിതാവാസനയെ തട്ടിയുണർത്തി. അങ്ങനെ 1818–ൽ അദ്ദേഹം തന്റെ ആദ്യകാവ്യസമാഹാരം പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തി. തുടർന്ന് 'എൻഡിമിയോൺ' എന്ന കാവ്യവും എഴുതിക്കഴിഞ്ഞതോടെ ഒരു കവിയെന്നനിലയിൽ കീറ്റ്സിന്റെ നില സുരക്ഷിതമായിത്തീർന്നു, ഇംഗ്ലണ്ടിലൊട്ടാകെ. എങ്കിലും എതിർപ്പുകളും, അവഗണനയും മുഴുവനായും ഇല്ലാതായില്ല.

സൗന്ദര്യാരാധകൻ

"സത്യമാണ് സൗന്ദര്യം" (Truth is beauty) എന്നത് കീറ്റ്സിന്റെ തത്വശാസ്ത്രമായിരുന്നു. എല്ലാ സൗന്ദര്യവസ്തുക്കളും ആ യുവകവിക്ക് ആനന്ദം പകർന്നുകൊടുത്തു. എല്ലാ സുന്ദരങ്ങളായ കലാസൃഷ്ടികളിലും നിത്യസൗന്ദര്യത്തിന്റെ ആകർഷണീയത കണ്ടുപിടിക്കുന്നതിനായി ആ യുവഹൃദയം വെമ്പൽകൊണ്ടു. മാധുര്യമാർന്ന കവിതകളുടെ രചനയിൽ മുഴുകിയിരുന്ന കവിയുടെ ഹൃദയത്തിൽ ദുഃഖത്തിന്റെ നിഴലുകൾ പടർന്നുതുടങ്ങി. സഹോദരനായ ജോർജ്ജ് അമേരിക്കയിലേക്ക കുടിയേറിപ്പാർത്തു. കവിയുടെ ഏകാന്തതയെ അല്പമെങ്കിലും ഭഞ്ജിക്കുവാൻ സുഹൃത്തുക്കളും, ഇളയ സഹോദരനായ ടോമും മാത്രമേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. പക്ഷെ ടോം ക്രമേണ ക്ഷയരോഗബാധിതനായി മരണത്തോടടുക്കുകയായിരുന്നു.

പ്രണയം

കീറ്റ്സിന് മാനസികമായ ഏക ആനന്ദം സിദ്ധിച്ചത് ഫാനിബ്രൗണുമായുണ്ടായ പ്രണയബന്ധത്തിൽ നിന്നാണ്. കീറ്റ്സ് തുടർച്ചയായി അവൾക്ക പ്രേമലേഖനങ്ങളെഴുതി. എല്ലാം വികാരത്തിന്റെ മൂർച്ചയേറിയ ശൈലിയിൽ എഴുതപ്പെട്ടിരുന്നു. ആ നീലക്കണ്ണുകളുടെ മാദകചലനങ്ങളിൽനിന്ന് പ്രചോദനമുൾക്കൊണ്ടുകൊണ്ട് അദ്ദേഹം തന്നെ ലോകപ്രശസ്തനാക്കിയ കവിതകളെല്ലാം രചിച്ചു തീർത്തു. 'ഇസബെല്ല,' 'ഈവ് ഓഫ് സെന്റ് ഏഗ്നസ്,' 'രാപ്പാടിയോട്,' (ഗീതകം) ഇവയെല്ലാം ആ യുവപ്രതിഭയുടെ സാഹിത്യസൃഷ്ടികളാണ്. ടോമിന്റെ രോഗം, മൂർദ്ധന്യാവസ്ഥയിലെത്തി കീറ്റ്സിന്റെ എല്ലാ ശുഭപ്രതീക്ഷകളെയും തകർത്തുകൊണ്ട്. 1818 ഡിസംബറിൽ മാർ ടോം മരണമടഞ്ഞു. അപ്പോഴേക്കും കീറ്റ്സ് മാനസികമായി ഒട്ടേറെ തകർന്നു.

'ഹൈപിരിയൺ, ലാമിയാ,' 'ശരൽക്കാലത്തോട്' എന്നീ സുന്ദര കാവ്യതല്ലജങ്ങൾ കൂടി കീറ്റ്സ് പൂർത്തിയാക്കി. അപ്പോഴേക്കും ക്ഷയരോഗം അദ്ദേഹത്തെ കാർന്നുതുടങ്ങിയിരുന്നു.

വേദന, വേദന!!

തന്റെ ആരോഗ്യം അല്പമെങ്കിലും മെച്ചപ്പെട്ടുമോ എന്ന് അവസാനമായി ഒരു ചികിത്സ നടത്തുന്നതിനായി കീറ്റ്സ് റോമിലേക്ക തിരിച്ചു. ആഴ്ചകൾ കടന്നുപോയതോടൊപ്പം കീറ്റ്സും സുഹൃത്തായ ജോസഫ് സെവേണും, (Joseph Severn). അസുഖകരമായ ഒരു കപ്പൽയാത്രയ്ക്കുശേഷം റോമിലെത്തിച്ചേർന്നു. കീറ്റ്സ് കവിതാരചനയിൽനിന്നും വായനയിൽ നിന്നും പരിപൂർണ്ണമായും വിരമിച്ചു. എങ്കിലും ഫാനിബ്രൗവനെ മറക്കുവാനദ്ദേഹത്തിനു കഴിഞ്ഞതേയില്ല. അവൾ തയ്ച്ചുകൊടുത്ത തൊപ്പിയും ടൗവ്വലും എല്ലാം അടങ്ങിയ പെട്ടിയിലേക്ക നോക്കുമ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കണ്ണുകൾ നിറയും. പാടിത്തീർന്ന ഒരു പ്രേമഗാനത്തിന്റെ ഹൃദയഹാരിയായ ഈരടികളാണവയെന്നദ്ദേഹത്തിനു തോന്നി.

പ്രതീക്ഷ തകരുന്നു

കീറ്റ്സും സുഹൃത്തും റോമിലെത്തി ഡോക്ടർ ക്ലാർക്കിനെക്കണ്ടു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഉപദേശപ്രകാരം 'പിസാഡാസ്പാഗ്നാ'യിൽ താമസമാക്കി. ചികിത്സ തുടങ്ങി. ആദ്യകാലത്തു പ്രതീക്ഷയ്ക്ക് അവകാശമുണ്ടായിരുന്നു. പക്ഷെ ശുഭപ്രതീക്ഷകൾ നീണ്ടുനിന്നില്ല. കീറ്റ്സിന്റെ ആരോഗ്യം ക്രമാധികം ക്ഷയിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. ഒടുവിൽ ഡോക്ടർ ക്ലാർക്കിനും ബോദ്ധ്യമായി കീറ്റ്സ് രക്ഷപ്രാപിക്കുക അസാദ്ധ്യമാണെന്ന്. ആ കവിയുടെ അന്ത്യനിമിഷം സമാഗതമായിക്കഴിഞ്ഞു. ചുമതന്നെ ചുമ! ചുമച്ചു ചുമച്ച് കീറ്റ്സ് കട്ടച്ചോര ഛർദ്ദിക്കും. അതു കാണുമ്പോൾ അദ്ദേഹമാകെ വിവശനായി സുഹൃത്തിനെ വിളിച്ചുപറയും: "സെവേൺ, ഒന്നിങ്ങോട്ടുവരൂ! ഒരു മെഴുകുതിരിയുമായി! ദാ ആ കിടക്കുന്നതെന്താണെന്നു നോക്കൂ! അതെന്റെ ഹൃദയരക്തമാണ്. ആ ചുകന്ന നിറം എന്റെ മരണവാറണ്ടാണ്." കീറ്റ്സിന്റെ കിടക്കയിൽ മുട്ടുകുത്തിയിരുന്നുകൊണ്ട് സെവേൺ അദ്ദേഹത്തെ സമാധാനിപ്പിക്കും: "അരുത് ശാന്തനായിരിക്കൂ! ഒന്നും തന്നെ സംഭവിക്കയില്ല."

പക്ഷെ അതു സംഭവിക്കുക തന്നെ ചെയ്തു! അന്ത്യദിനങ്ങളടുക്കുന്തോറും കീറ്റ്സ് കൂടുതൽ ശാന്തനായിക്കാണപ്പെട്ടു. പൂർവ്വകാലസ്മരണകൾ അയവിറക്കുന്ന മട്ടിൽ കണ്ണുകൾ തുറന്ന മുകളിലേക്ക നോക്കിക്കൊണ്ടു കിടക്കും! അങ്ങനെ ഒരു ദിവസം കാമുകിയുടെ ഒരു കത്ത് തപാലിൽ വന്നു.

തുറക്കാത്ത കത്ത്

സെവേൺ ആ കത്ത് കീറ്റ്സിനെ ഏല്പിച്ചു. എന്നാൽ ആ കൈപ്പട കണ്ടയുടനെ അദ്ദേഹം പൊട്ടിക്കരഞ്ഞു. ആ എഴുത്ത് അദ്ദേഹം പൊട്ടിച്ചതേയില്ല. ഒരു ദിവസം കീറ്റ്സ് സെവേണുമൊന്നിച്ചു തന്റെ ഭാവിയിലെ ശവകുടീരം സന്ദർശിച്ചു. വിസ്തൃതമായ ആ ശ്മശാനത്തിൽ ധാരാളം പുഷ്പങ്ങളും, ഡെയിസിച്ചെടിയും മറ്റും വളരുന്നുണ്ടായിരുന്നു. അതുകണ്ട് കീറ്റ്സ് അഭിപ്രായപ്പെട്ടു: "പുഷ്പങ്ങൾ എന്റെ മുകളിൽ വളരുന്നതായി എനിക്കിപ്പോഴേ അനുഭവപ്പെടുന്നു."

ഇടയ്ക്കിടെ സെവേൺ കൂട്ടുകാരനെ എന്തെങ്കിലും പുസ്തകം വായിച്ചുകേൾപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കും. ഒരിക്കൽ കീറ്റ്സ് പറഞ്ഞു: "സെവേൺ, നാളെ സൂര്യനുദിക്കുന്നതിനുമുമ്പ് ഞാനിലോകത്തെ വിട്ടുപോകും....." ഇതുകേട്ട് സുഹൃത്തിന്റെ കണ്ണിൽ അശ്രുകണങ്ങൾ നിറഞ്ഞു. കീറ്റ്സ് തുടർന്നു: "നിങ്ങൾ എന്റെയടുത്തുനിന്നും പോകരുത്. മരിക്കുന്ന സമയത്ത് എനിക്ക നിങ്ങളെ കാണണം......" സെവേൺ പൊട്ടിക്കരഞ്ഞു......കീറ്റ്സ് സാന്ത്വനപ്പെടുത്തിപ്പറഞ്ഞു: "സെവേൺ, നിങ്ങളെന്തിനു വെറുതെ കരയുന്നു. ഞാൻ സന്തോഷത്തോടെ മരിയ്ക്കട്ടെ......"

സെവേൺ അദ്ദേഹത്തോടു ചേർന്നിരുന്നു. കീറ്റ്സ് തീരെ അവശനായിക്കാണപ്പെട്ടു. ശ്വാസോച്ഛ്വാസത്തിന് അദ്ദേഹം വളരെ പ്രയാസപ്പെടുന്നുണ്ടായിരുന്നു. കീറ്റ്സിന്റെ ജീവിതയാത്ര അവസാനിക്കാറായെന്ന് സെവേൺ ഊഹിച്ചു···

"ദൈവത്തിനു നന്ദി"

കീററ്സിൻെറ മരണത്തിനു മൂന്നു ദിവസം മുൻപെ അദ്ദേഹത്തെ സീനോർവാലൻെറൻ എന്നൊരാൾ സന്ദർശിച്ചു. ഇദ്ദേഹം ഭാവിയിൽ കീററ്സിൻെറ സഹോദരിയുടെ ഭർത്താവായിത്തീർന്നു. ഈ അവസാന ദിവസങ്ങളിൽ കീററ്സ് കൂടെക്കൂടെ തൻെറ സുഹൃത്തിന് തൻെറ മരണാനന്തരം ചെയ്യേണ്ട കാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ച് വ്യക്തമായ നിർദ്ദേശങ്ങൾ കൊടുത്തുകൊണ്ടിരുന്നു.

1821 ഫെബ്രുവരി 23-ാംനു വൈകുന്നേരം നാലുമണിക്കു കീററ്സ് തികച്ചും അവശനായി കാണപ്പെട്ടു. ഡോക്ടർ ക്ലാർക്കും, സേവ്‌ണും, പല തവണ അദ്ദേഹത്തെ സന്ദർശിച്ചു. സായാഹ്നത്തോടടുത്ത് കീററ്സ് മന്ത്രിച്ചു: "സെവേൺ, എന്നെ ഉയർത്തിപ്പിടിക്കൂ! ഞാൻ എളുപ്പത്തിൽ മരിക്കട്ടെ..." സുഹൃത്തിൻെറ മുഖത്തേക്കു ദയനീയമായി നോക്കിക്കൊണ്ട് അദ്ദേഹം തുടർന്നു... "ഭയപ്പെടേണ്ട. ദൈവത്തിനു നന്ദി പറയുക..."

സെവേൺ കീററ്സിനെ കൈകളിൽ താങ്ങിയിരുത്തി. "പതിനൊന്നുമണിയായപ്പോഴേക്കും, അദ്ദേഹത്തിൻെറ ശ്വാസം നേർത്തുവന്നു...അർദ്ധരാത്രിക്ക് മുമ്പ് ആ ജീവചൈതന്യമുററ മുഖം വിളറി വെളുത്തു. ആ നീലക്കണ്ണുകളിലെ ദീപ്തിമത്തായ പ്രകാശധാര നിലച്ചു. ആ കിനാവിൻെറ കവി—ഗാനഗന്ധർവ്വൻ—ഇല്ലാതായിക്കഴിഞ്ഞു. വേദനിപ്പിക്കുന്ന കുറെ സ്മരണകൾ മാത്രം അവശേഷിക്കുന്നു......

*   *   *

ആ യുവകവിയുടെ ശവകടീരത്തിൽ ഇങ്ങനെ ഒരു വാചകം തെളിഞ്ഞുകാണാം: "ജീവിതം ജലരേഖയായിത്തീർന്ന ഒരുവൻ ഇവിടെ ശയിക്കുന്നു." കാവ്യദേവതയുടെ പൂർത്തീകരിക്കപ്പെടാത്ത അഭിലാഷങ്ങളുടെ നിത്യസ്മാരകമെന്നോണം ആ പ്രണയഗായകൻ നിദ്രകൊള്ളുന്നു, റോമിലെ പാവനമായ മണ്ണിൽ!

ഓ! കൊച്ചുകുട്ടൻ, കാശ്മീരിലേക്കായിരിക്കും, അല്ലേ!

By Rosamma Samuel
(Class II Botany)

TENNIS TEAM 1965—'66

Runners-up in the Ernakulam District Inter-Collegiate Knock-out Tournaments

Sitting (Left to Right) :—Thomas John E. (Captain), Dr. P. M. Mathai (Principal), Mr. Chacko Varghese.

Standing :—Dr. A. K. Baby (President), Mr. C. P. Andrews (Physical Director).

TENNIS TEAM 1965—66

(Runners-up in the Ernakulam District Inter-Collegiate Knock-out Tournaments)

COLLEGE CHAMPIONS FOR THE YEAR 1965—66

Jose Eapen (Cl. II Phil.)

V. E. Zachariah (Cl. III Phil.)

Mary George (Cl. I)

TENNIS CLUB 1965—66

TENNIS CLUB 1965—'66

Sitting (Left to Right):—M/s Abraham T. Koruthu, George K. George, James V. Cheeran, Thomas John E. (Captain), Dr. A. K. Baby (President), Dr. P. M. Mathai (Principal), C. P. Andrews (Physical Director), V. A. Mathen Bose, Raju Abraham, Alexander Kuruvilla.

Standing 1st Row:—M/s V. J. Prakash, Mathew P. Koshy, Joseph Varghese, Jacob T. Thomas, Joshi Chali, Varghese George, Santharam K. B., C. K. Rajan, Varkey George, Rajan Syriac.

2nd Row:—M/s M. P. Stephen, Jayaram Bhaskar, George Varghese, Thomas Mathew, Johnson Samuel, Jacob Thomas P., P. K. Thomas, Mohammed (Games boy).

ബലിമൃഗങ്ങൾ

V. BALAKRISHNAN, Group II, *Sr. P. D. C.*

അടുത്തുള്ള ഇടവഴിയിലൂടെ സ്കൂൾവിട്ടു മടങ്ങുന്ന പെൺകുട്ടികളുടെ ചിരിയും നേർത്ത സ്വരത്തിലുള്ള സംസാരവും കേട്ടുകൊണ്ടാണു് ഉണർന്നതു്. കിഴക്കോട്ടു നീണ്ടുപോകുന്ന നിഴലിലേക്കും മഞ്ഞ വെയിലിലേക്കും നോക്കി അല്പനേരം കിടന്നു.

എഴുന്നേറ്റു് കൂജായിൽനിന്നുംവെള്ളമെടുത്തു് മുഖം കഴുകി. ഒരിളം കാറ്റു് ഏറ്റപ്പോൾ നനഞ്ഞ കൺപോളകളിലും നെറ്റിത്തടത്തിലും വല്ലാത്ത തണുപ്പു് തോന്നി. കസേരയിൽ വന്നിരുന്നു് സിഗററ്റിനു് തീ പിടിപ്പിച്ചു. പുക പുറത്തേയ്ക്കു് വിട്ടു.

സമയം അഞ്ചു കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഉച്ചയ്ക്കു് നായരുടെ കടയിൽനിന്നും ഊണു് കഴിച്ചിട്ടു് കയറിക്കിടന്നതാണു്. വിരസത തളംകെട്ടി നില്ക്കുന്ന ഒരവധി ദിവസംകൂടി അവസാനിക്കുന്നു.

അലിഞ്ഞലിഞ്ഞു് ഇല്ലാതാകുന്ന പുകച്ചുരുളുകളിലേക്കു് നിർന്നിമേഷനായി നോക്കിയിരുന്നപ്പോൾ മുന്നിൽ തെളിഞ്ഞുവന്ന രൂപം റീത്തയുടേതായിരുന്നു. അല്ലെങ്കിലും ഈയിടെയായി അങ്ങനെയാണു്. എന്തു ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണെങ്കിലും ചിന്തകൾ വട്ടമിട്ടു നില്ക്കുന്നതു് അവളിലാണു്.

റീത്ത! മരിച്ചുമണ്ണടിഞ്ഞ ഒരു സുന്ദര സങ്കല്പം!! നീയെന്തിനെന്റെ മുൻപിൽവന്നു് വേദനിപ്പിക്കുന്നു.

തൊട്ടടുത്ത കട്ടിൽ ഒഴിഞ്ഞുകിടക്കുന്നു. ഭാസി നാളെ വരുമായിരിക്കും. ചെറുപ്പക്കാരനായ, വിവാഹിതനായ ഭാസി അവധി ദിവസങ്ങളൊന്നുംതന്നെ ഈ നനഞ്ഞ ലോഡ്ജിൽ (അല്ലെങ്കിൽ ഇതിനെ ഒരു ലോഡ്ജന്നു് വിശേഷിപ്പിക്കാമോ?) ചെലവിടാൻ ഇഷ്ടപ്പെടുന്നില്ല. അവസാനപ്പുകകൂടി വലിച്ചൂതിയിട്ടു് സിഗററ്റുകുറ്റി ജനാലയിലൂടെ പുറത്തേക്കു് എറിഞ്ഞു.

മുണ്ടുമാറി, ഹാങ്ങറിൽനിന്നും ഷർട്ടെടുത്തിട്ടു് മുറിപൂട്ടി. മങ്ങിയ ചുവപ്പു ചായമടിച്ച പാട്ട കൊണ്ടുണ്ടാക്കിയ ഗയിറ്റു് തള്ളിത്തുറന്നുകൊണ്ടു് താറിടാത്ത റോഡിലേയ്ക്കു് കാലെടുത്തു കുത്തിയപ്പോഴാണു് തങ്കത്തിനെ കണ്ടതു്.

വേലിയിൽ പടന്നുപിടിച്ചിരിക്കുന്ന കോളാമ്പിച്ചെടിയിലെ മഞ്ഞപ്പൂക്കളെ കയ്യെത്തിച്ചു പറിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നു.

"നോക്കു വാസ്വേട്ടാ...അതൊന്നു പറിച്ചുതരൂ" അവൾ കൊഞ്ചി.

കോളാമ്പിച്ചെടിയുടെ അടുത്തേയ്ക്കു് ചെന്നു. ഇറുത്തിട്ടുകൊടുക്കുന്ന കോളാമ്പിപ്പൂക്കളെ ആഹ്ലാദത്തോടുകൂടി പെറുക്കിക്കൂട്ടുന്ന, വട്ടമുഖവും ഉണ്ടക്കണ്ണുകളുമുള്ള ആ കൊച്ചു പെൺകുട്ടിയെ നോക്കിക്കൊണ്ടു നിന്നപ്പോൾ അനേകമനേകം നാഴിക അകലെയിരിക്കുന്ന കുഞ്ഞനുജത്തിയെയാണു് ഓർമ്മ വന്നതു്. അവളും ആവശ്യപ്പെട്ടും.

"വാസ്വേട്ടാ..."

"മതിയായോ?" ചോദിച്ചു.

മതിയായി എന്നർത്ഥത്തിൽ അവൾ തലകുലുക്കിയപ്പോൾ കഴുത്തുവരെ ഇറക്കി വെട്ടിയിരുന്ന തലമുടി അങ്ങോട്ടുമിങ്ങോട്ടും ചാഞ്ചാടി ഇരു കവിളിലും വന്നലച്ചു.

അണിഞ്ഞിരുന്ന ഉടുപ്പിന്റെ ഒരറ്റത്തു് പൂക്കളെല്ലാം വാരിയെടുത്തു് ചുണ്ടിലൊരു കുസൃതിച്ചിരിയുമായി നടന്നുപോകുന്ന ആ 'കുഞ്ഞനുജത്തി'യെ കണ്ണിമയ്ക്കാതെ നോക്കി നിന്നു. പെട്ടെന്നു് എന്തോ ഓർത്തിട്ടെന്നവണ്ണം അവൾ തിരിഞ്ഞുനിന്നു സാവധാനം അടുത്തുവന്നു.

"വാസ്വേട്ടാ...എന്റെ അമ്മ എവ്ട്യാ ജോലി ചെയ്ണ്ത്?"

"അങ്ങു് ദൂരെയൊരടത്താ" ഒരു നുണ പറയുകയാണെന്നുള്ള മനസ്സാക്ഷിക്കുത്തുകൂടാതെ, കിഴക്കോട്ടു നീണ്ടുപോകുന്ന റോഡിലേക്കു് വിരൽചൂണ്ടിക്കൊണ്ടാണു് പറഞ്ഞതു്.

"പിന്നെ കമല പറഞ്ഞല്ലോ. വാസേട്ടാ ...നിക്ക് അമ്മയില്ലന്ന്."

ഇടറുന്ന സ്വരത്തിലാണവൾ ആ ആവലാതി പറഞ്ഞത്.

ആ പെണ്ണ് നുണ പറഞ്ഞതാണു തങ്കം, ...പിന്നെ അച്ഛൻ ഓണത്തിനു വന്നപ്പോൾ എന്തെല്ലാം കൊണ്ടുവന്നു തങ്കം?"

എന്തെല്ലാം കൊണ്ടുവന്നെന്ന് എത്രയോ തവണ വിസ്തരിച്ചു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു അവൾ. എങ്കിലും ചോദിച്ചു. വെറുതെയല്ല. പിന്നെ...

പക്ഷെ തങ്കം മറുപടി പറഞ്ഞില്ല. അവൾ ഒരു മറുചോദ്യം ചോദിച്ചു.

"എന്താ വാസേട്ടാ, അച്ഛൻ ഓണംകഴിയണമുന്പ് പോയെ?"

"അതോ...അച്ഛന് ഒരുപാട് ജോലി ചെയ്യാനുണ്ട്. അതുകൊണ്ട് നേരത്തെ പോയി"

വേറെ ഒന്നുംതന്നെ ചോദിക്കുവാനുണ്ടായിരുന്നില്ല, അവൾക്ക്. ഇല്ലിമരങ്ങളുടെ തണലും തളംകെട്ടി നില്ക്കുന്ന വെയിലും കെട്ടിപ്പിണഞ്ഞു കിടക്കുന്ന ഇടവഴിയിലൂടെ നടന്നു പോകുന്ന ആ കൊച്ചുകുട്ടിയെ നോക്കി നിന്നപ്പോൾ ഉള്ളിൽ സഹതാപം ഉറഞ്ഞുകൂടുകയായിരുന്നു.

അതിനേക്കാൾ സഹതാപാർഹരായി എത്രയോ പേർ ചുററുപാടുമുണ്ട്. മാതാപിതാക്കൾ നഷ്ടപ്പെട്ട് അനാഥരായിട്ടുള്ളവർ. ഒരു നേരത്തെ ആഹാരത്തിനുവേണ്ടി വിശന്നു നിലവിളിക്കുന്ന പിഞ്ചു കുഞ്ഞുങ്ങൾ......

എങ്കിലും...

വിശപ്പുണ്ടായിരുന്നില്ലെങ്കിലും നായരുടെ കഫേയിലേയ്ക്ക് നടന്നു. വർത്തമാനപ്പത്രവും നിവർത്തി പിടിച്ചുകൊണ്ട് രാഷ്ട്രീയം പറയുകയാണ് രാമകൃഷ്ണൻ.

ഉറിപ്രദേശ് ഭാഗം ഇന്ത്യൻ സേനയുടെ കൈവശത്തിൽ.

ശത്രുവിന്റെ ടാങ്കുകൾക്കും വിമാനങ്ങൾക്കും വന്പിച്ച നാശനഷ്ടങ്ങൾ.

എല്ലാവരും അഭിമാനിക്കുകയാണ് ഭാരതത്തിന്റെ നേട്ടത്തിൽ. നല്ലെണ്ണയിൽ കടലയെണ്ണ കലർത്തി വിററ് ജനങ്ങളെ വഞ്ചിക്കുന്ന രാമകൃഷ്ണനും കഠിനമായ വെറുപ്പുതോന്നി.

കട്ടപ്പത്തിലുള്ള ചായ വലിച്ചുകുടിച്ച്, കണക്കെഴുതി പുറത്തു കടന്നു. റോഡിലൂടെ നടന്നു. കിഴക്കോട്ടേയ്ക്ക് നീണ്ടുപോകുന്ന നിഴലുകളിൽ ചവുട്ടി നടന്നു.

തെങ്ങോലകൾ തണൽവിരിച്ച നിരത്തിലൂടെ ലക്ഷ്യമില്ലാതെ നടക്കുമ്പോൾ മനസ്സു സ്വസ്ഥമായിരുന്നു.

മുട്ടിയുരുമ്മിക്കൊണ്ട് ഒരു സ്ത്രീയും പുരുഷനും വരുന്നു. (മധുവിധുവിന്റെ ലഹരി കഴിഞ്ഞിട്ടില്ലാത്തതിനാലാവാം അവർ 'ഇവനിംഗ് വാക്കിനും' മററും ഇറങ്ങിത്തിരിച്ചിരിക്കുന്നത്.) പുരുഷൻ എന്തോ ഫലിതം പറഞ്ഞു. സ്ത്രീ ചുണ്ടിലൂടെ വിതുമ്പിയെത്തിയ ചിരി കടിച്ചമർത്തിക്കൊണ്ട് കുസൃതി നിറഞ്ഞ കണ്ണുകളുമായി ഭർത്താവിന്റെ മുഖത്തേയ്ക്കു നോക്കി. അപ്പോൾ ആ സ്ത്രീയുടെ മുഖത്തെ മാംസപേശികൾ മനോഹരമായി വളഞ്ഞൊടിഞ്ഞു.

പെട്ടെന്ന് റീത്തയെക്കുറിച്ചോർത്തു. എന്തെങ്കിലും തമാശ പറയുന്നതു കേട്ട് തെട്ടിവരുന്ന പൊട്ടിച്ചിരി കടിച്ചമർത്തി എന്റെ നേരെ നോക്കുമ്പോൾ അവളുടെ മുഖത്തെ മാംസപേശികളും ഇതുപോലെ മനോഹരമായി വളഞ്ഞൊടിയുമായിരുന്നു.

അന്ന്...

പകലുകളിൽ നിറഞ്ഞുനിന്നതു് സംതൃപ്തിയാണ്...

രാത്രികളിൽ ഇക്കിളിപ്പെടുത്തുന്ന കിനാക്കളും...

എങ്ങും നിറഞ്ഞു നിന്നതു് പുഞ്ചിരിയാണ്...

പിന്നാലെ കണ്ണീരും വന്നു. അതിന്റെ പേരാണല്ലോ ജീവിതം!

കൊല്ലമൊന്നു തികയാറായിരിക്കുന്നു; അവളുടെ വിവാഹം കഴിഞ്ഞിട്ട്.

കഴിഞ്ഞ ഓണത്തിനു വീട്ടിൽ പോയില്ല. അച്ഛന് എഴുതി. ജോലിത്തിരക്കാണ്. മൈലുകൾക്കകലെ തന്നെ സ്നേഹിക്കുന്ന

ഒരു കൊച്ചനുജത്തി ഉണ്ടായിരുന്നെങ്കിലും വീട്ടിൽ പോകാൻ തോന്നിയില്ല. മടികൊണ്ടല്ല......

മുന്നിൽക്കൂടി റീത്ത മറെറാരുവനുമായി ഒട്ടിച്ചേർന്ന് നടക്കുന്നതു് കാണാനുള്ള വിമുഖതകൊണ്ട്.

ശബ്ദമുണ്ടാക്കിക്കൊണ്ട് മീൻ നിറച്ച വല്ലവുംകൊണ്ട് ഒരു സൈക്കിൾ കടന്നുപോയി.

കിളിർത്തുവരുന്ന നെൽച്ചെടികൾ നിറഞ്ഞ പാടത്തിന്നരികേയുള്ള മെററൽ വിരിച്ച നിരത്തിലൂടെ മുണ്ടും മടക്കിക്കുത്തിക്കൊണ്ട് നടക്കുമ്പോൾ വിചാരധാരകൾ ഉറഞ്ഞു നിന്നിരുന്നതു് തങ്കത്തിനു ചുററുമായിരുന്നു.

മിക്കവാറും മുറിയിൽ കടന്നു വരും. ഭാസിയുണ്ടെങ്കിൽ ചോദിക്കും.

"ങ്ഹാ! ഈ ചെക്കന്റെ പേരെന്താ?"

"ങ്ഹും...ഞാൻ ചെക്കനല്ലല്ലോ" മുഖം വീർപ്പിക്കുവാൻ തങ്കം മറക്കുകയില്ല.

"അയ്യയ്യേ...ഈ ചെക്കനെന്താ പെണ്ണുങ്ങളിടുന്ന ഉടുപ്പിടുന്നതു്." ഭാസി എളുപ്പം വിട്ടുകൊടുക്കുന്ന മട്ടുകാരൻ അല്ല.

തങ്കം ഒന്നുകൂടി മുഖം വീർപ്പിച്ചു ചിണുങ്ങും പിന്നെ...

ഉണ്ടക്കണ്ണുകളിൽനിന്ന് ആലിപ്പഴം പൊഴിയുന്നതുപോലെ നീർത്തുള്ളികൾ പൊഴിയുന്നതിന് അധിക സമയം വേണ്ട.

ഒരു കിലുക്കാംപെട്ടിപോലെ അവൾ ഓടിനടക്കും. അവൾക്കു വേണ്ടതു് സിഗററുകൂടിനകത്തുള്ള നേർത്ത വെള്ളിക്കടലാസോ അതുപോലെയുള്ള സാധനങ്ങളോ ആയിരിക്കും.

ഓണത്തിനു നാട്ടിൽ വന്ന തങ്കത്തിന്റെ അച്ഛനുമായി പരിചയപ്പെടാൻ സാധിച്ചു.

ആഫീസിലെ വിരസതനിറഞ്ഞ ജോലി കഴിഞ്ഞ് മടങ്ങുകയായിരുന്നു. ദൂരെ വച്ചേ കണ്ടു. അടുത്തു ചെന്നപ്പോൾ തങ്കം വിളിച്ചു പറഞ്ഞു.

"ദാ...വരുന്നതാ, അച്ഛാ..."

ഒരു ചെറുപ്പക്കാരൻ.

അപ്പുക്കുട്ടനെന്നു പേരുള്ള ആ യുവാവ് ഭാരതത്തിന്റെ അതിർത്തി കാക്കുന്ന ഒരു പട്ടാളക്കാരനായിരുന്നു.

ഓണത്തിനു വീട്ടിൽ പോകാതെയിരുന്നതുകൊണ്ട് കൂടെക്കൂടെ ഒരു നല്ല കൂട്ടുകാരനായിരുന്നു.

ശീട്ടുകളിക്കുന്നതിന്

തമാശ പറയുന്നതിന്

...എല്ലാററിനും.

എല്ലായ്പ്പോഴും ചിരിച്ചും രസിച്ചും കഴിഞ്ഞിരുന്ന ആ നല്ല മനുഷ്യന്റെ ഉള്ളിൽ ഒരു ദുഃഖകഥ വീർപ്പടക്കിപ്പിടിച്ചു നിൽപ്പുണ്ടായിരുന്നുവെന്ന് അറിഞ്ഞില്ല.

തെളിഞ്ഞ ആകാശം ഉടുത്ത സന്ധ്യയെയും കൂട്ടിവന്ന ഒരു ദിവസം, പ്രകാശം കുറഞ്ഞ വെയിലും കട്ടി കുറഞ്ഞ നീണ്ട നിഴലുകളും രാത്രിക്കു വഴി മാറിക്കൊടുക്കുന്ന നേരത്ത് ആ നല്ല സ്നേഹിതൻ ഒരു ദുരന്ത കഥ പറഞ്ഞു.

അയാളുടെ ജീവിതകഥ.

ദിവസങ്ങളോളം എന്റെ വിചാരധാരകൾക്ക് ദഹിപ്പിക്കാനാവാതെ മനസ്സിൽ അതു മുഴച്ചുകിടന്നു.

അയാളും ഒരു പ്രേമത്തെ താലോലിച്ച് വളർത്തിയെടുത്തിരുന്നു. രണ്ടു മാസത്തെ അവധിക്കു വന്നപ്പോൾ അവരുടെ വിവാഹം നടന്നു. ഇക്കിളിപ്പെടുത്തുന്ന ഒരു സങ്കല്പത്തിന്റെ സാക്ഷാത്കാരത്തിൽ കുറെ പുത്തൻ പ്രതിജ്ഞകളും പ്രതീക്ഷകളുമായി ഒരു ജീവിതം ആരംഭിക്കുകയായിരുന്നു.

അവധി കഴിഞ്ഞ് മടങ്ങി: അടുത്ത അവധിക്കു കാണാമെന്നുള്ള പ്രതീക്ഷയുമായി. പക്ഷെ അന്ന് അവനു് അറിവില്ലായിരുന്നു, അതു്...

മാസം പത്തു കഴിയുന്നതിനു മുന്പുതന്നെ കമ്പി കിട്ടി. വൈഫ് സീരിയസ്. സ്റ്റാർട്ട് ഇമ്മീഡിയററ്ലി.

ഇല്ലിമരങ്ങളുടെ നിഴലും അവയുടെ ഇടയിലൂടെ ഊർന്നുവീഴുന്ന ചൂടു കുറഞ്ഞ

വെയിലും തളർന്നുറങ്ങുന്ന ഇടവഴിയിൽനിന്നും വീടിന്റെ മുറ്റത്തേക്ക് വേദന നിറഞ്ഞ ജിജ്ഞാസയും ഉള്ളിൽ ഒതുക്കിപ്പിടിച്ചുകൊണ്ട് കയറുമ്പോൾ കാലുകൾ അറിയാതെ ഇടറുന്നുണ്ടായിരുന്നു.

വീട്ടിലെല്ലായിടത്തും വേദന നിറഞ്ഞ നിശ്ശബ്ദതയല്ലേ?

നിലവിളക്കിന്റെ മഞ്ഞ കലർന്ന പ്രകാശത്തിൽ കോടിമുണ്ടുകൊണ്ടു പുതച്ച അവളുടെ ശരീരം കണ്ടു. കൂടെ അമ്മയുടെ കയ്യിൽ പഴന്തുണിയിൽ പൊതിഞ്ഞ, നിറുത്താതെ കരയുന്ന ഒരു ചോരക്കുഞ്ഞിനെയും.

ഒരു വെള്ളിടിയേറ്റതുപോലെ നടുങ്ങിപ്പോയി. ഹൃദയത്തിന്റെ നേർത്ത അറകളിൽ താലോലിച്ചു വളർത്തിയെടുത്ത സ്വപ്നങ്ങൾ പെട്ടെന്ന് തകർത്തെറിയപ്പെട്ടപ്പോൾ, മനസ്സിന്റെ ഓരോ കണികയിലും ജീവിതത്തോടുള്ള വെറുപ്പ് മുറ്റിനില്ക്കുകയായിരുന്നു.

അന്ന് ഇന്ത്യയുടെ മണ്ണും കൊതിച്ചുവന്ന ചൗവ്വിന്റെ പട്ടാളവുമായി നേഫായിലും ലഡാക്കിലും യുദ്ധം നടക്കുകയായിരുന്നു. യുദ്ധസ്ഥലത്തേയ്ക്കു മടങ്ങുമ്പോൾ ഒരൊറ്റ ആഗ്രഹമേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. അതിർത്തിയിലെ മരവിച്ച മഞ്ഞു മലകളിൽനിന്നും എന്റെ ജീവനും ശരീരവും തിരിച്ചുപോരരുതേ എന്ന്.

മനുഷ്യരക്തം ഉറഞ്ഞു കിടക്കുന്ന വെണ്മയേറിയ മഞ്ഞുകട്ടകൾ...

മനുഷ്യമാംസം കരിഞ്ഞ മണം മുറ്റിനില്ക്കുന്ന വായു...

മനുഷ്യശവങ്ങളുടെ പുറത്തുകൂടി മാർച്ചു ചെയ്തു. പക്ഷേ അന്നു മരിച്ചില്ല.

പറഞ്ഞു നിർത്തിയപ്പോൾ ആ നല്ല സുഹൃത്തിന്റെ കണ്ണുകളിൽ നനവു പറ്റിപ്പിടിച്ചിരിക്കുന്നതായി തോന്നി. പിന്നീട് ഒത്തിരി കാര്യങ്ങൾ പറഞ്ഞു.

ആകെയുള്ള ഒരു മകളെക്കുറിച്ച്...

അവളുടെ ഭാവിയെക്കുറിച്ചുള്ള സുന്ദര പ്രതീക്ഷകളെക്കുറിച്ച്.

തിരുവോണമായിരുന്നു. തലേ ദിവസം വന്ന ക്ഷണം നടത്തിട്ടുണ്ടായിരുന്നു.

“നാളെ തിരുവോണമാണ്. ഊണ് വീട്ടിലാകാം. ഞാൻ അമ്മയോട് പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്.”

ഊണ് കഴിഞ്ഞ് പലതും സംസാരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നപ്പോഴാണ്...

ചുവന്ന ചായമടിച്ച സൈക്കിളിൽ പോസ്റ്റുമാൻ!

ടെലഗ്രാം!!

അവധി റദ്ദു ചെയ്തിരിക്കുന്നു. ഉടൻ മടങ്ങുക.

വികസിച്ചിരുന്ന തങ്കത്തിന്റെ അമ്മൂമ്മയുടെ മുഖം പെട്ടെന്ന് വാടിപ്പോയി.

“എന്താ...വാസു. ഇങ്ങനെ തുറിച്ചുനോക്കിക്കൊണ്ടു നടക്കുന്നത്?” തടിച്ച മേനോനാണ്. കൂടെ പരിവാരങ്ങളും ഉണ്ട്.

“എവിടേയ്ക്കാ ഇത്ര ധൃതിയിൽ?” ലോഹ്യത്തിനുവേണ്ടിയാണ് ചോദിച്ചത്.

“ഞങ്ങളൊന്നു സിനിമയ്ക്കു പോകുന്നു... വരുന്നോ?”

“ഓ ഇല്ല...നടന്നോ. ഞാൻ വരുന്നില്ല”

ഈയിടെയായി ഒന്നിലും താത്പര്യമില്ല. മുമ്പായിരുന്നെങ്കിൽ ഒരൊറ്റ സിനിമപോലും കാണാതെ വിടുകയില്ലായിരുന്നു.

വഴിയരികിൽ ഉണക്കപ്പുല്ലു തിന്നുകൊണ്ടിരുന്ന പശുവിന്റെ പുറത്തിരുന്ന നീണ്ട വാലുള്ള കാക്കത്തമ്പുരാട്ടി പെട്ടെന്ന് എങ്ങോട്ടോ പറന്നുപോയി.

സമയം സന്ധ്യയാകാൻ തുടങ്ങുന്നു. നെൽച്ചെടികൾക്ക് ഇക്കിളി പകർന്നുകൊണ്ടു കടന്നുവന്ന കാറ്റിൽ ഇരുളിന്റെ നേർത്ത അലകൾ ഇഴുകിപ്പിടിച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. തിരിച്ചു നടക്കാമെന്നു കരുതി. വന്ന വഴിയേ മടങ്ങി. അപ്പോൾ ദൃഷ്ടികൾ ചക്രവാളച്ചെരിവിൽ അലയുകയായിരുന്നു.

സൂര്യന്റെ വെളിച്ചം ഭൂമിയിൽനിന്നും നിശ്ശേഷം മാഞ്ഞിരിക്കുന്നു. എങ്കിലും ചക്രവാളത്തിൽ തുടുപ്പ് ബാക്കിനിന്നു.

നേരത്തേ വഴിയരികിൽ കണ്ട പശുവിനെയും തെളിച്ചുകൊണ്ട് ഒരു പെൺകുട്ടി

ഒഴുകിപ്പോകുന്നതു കണ്ടു. യുവത്വം വിതുമ്പിനില്ക്കുന്ന ആ യുവതിയെ നോക്കി നടക്കുന്നതിൽ അല്പം രസം തോന്നാതിരുന്നില്ല.

“വാസുദേവൻ നായരെവിടെ പോയ് വരുന്നു?” എതിരെ വന്നിരുന്ന കമ്പി ശിപായിയാണ്.

“വെറുതെയിങ്ങനെ നടക്കാനിറങ്ങി... എവിടെ പോയ്‌വരുന്നു?”

“ങ്ഹാ!...നിങ്ങളുടെ ലോഡ്ജിനടുത്തുള്ള വീട്ടുവരെ...പിന്നെ യുദ്ധസ്ഥലത്തുവച്ച് ആ കൊച്ചൻ മരിച്ചു——”

“ഏതു കൊച്ചൻ ???”

“ അപ്പു !!! ”

ഒരു കൊള്ളിമീൻ! ഹൃദയത്തിലെവിടെയോ എന്തോ ഇടഞ്ഞു വീണതുപോലെതോന്നി. മനസ്സിൽ തെളിഞ്ഞുനിന്ന രൂപം തങ്കത്തിന്റേതായിരുന്നു.

അപ്പനും അമ്മയും നഷ്ടപ്പെട്ട കുട്ടി!

മങ്ങിയ ഇരുട്ട് പടർന്നു കിടക്കുന്നു. ടാറിടാത്ത റോഡിലൂടെയും, ചെമ്മണ്ണും പൂഴിയും നിറഞ്ഞ ഇടവഴിയിലൂടെയും വേവലാതി നിറഞ്ഞ അനവധി കാൽപ്പാടുകൾ പതിഞ്ഞു. കാലുകളുടെ ചലനം നിന്നതു തങ്കത്തിന്റെ വീട്ടുപടിക്കലാണ്.

നിറഞ്ഞ നിശ്ശബ്ദത!

വിതുമ്പാൻ തിങ്ങിവിങ്ങി നില്ക്കുന്ന നിശ്ശബ്ദത!!

അല്ല... മർമ്മഭേദകമായ ഏങ്ങലടികൾ. അതിന്റെ നേർത്ത അലകൾ ഇരുളിന്റെ നിശ്ശബ്ദതയിലേക്ക് ചുരുൾ നിവർത്തുന്നുണ്ടായിരുന്നു.

അപ്പുവിന്റെ അമ്മയായിരിക്കും.

പടി കടന്നപ്പോൾ മുറ്റത്ത് നാട്ടുപ്രമാണികൾ കൂടിനില്ക്കുന്നതു കണ്ടു. ആശ്വസിപ്പിക്കുവാൻ വന്നിരിക്കുന്നവരാണവർ. ഉമ്മറത്തു തൂണുംചാരി അപ്പുവിന്റെ അച്ഛൻ ഉരുണ്ടുകൂടുന്ന ഇരുട്ടിലേക്ക് നിർന്നിമേഷനായി നോക്കിക്കൊണ്ട് നില്പുണ്ടായിരുന്നു. ചുളിവീണു തുടങ്ങിയിരിക്കുന്ന നെറ്റിക്കും നരച്ചു തുടങ്ങിയിരിക്കുന്ന പുരികത്തിനും താഴെ വിടർന്ന് പ്രകാശം നശിച്ചു തുടങ്ങിയ കണ്ണുകളിൽനിന്നും ഓരോതുള്ളി കണ്ണുനീർ കവിളിലൂടെ ഒലിച്ചിറങ്ങിയിരുന്നു.

ഓരോ തുള്ളി കണ്ണുനീർമാത്രം.

അകത്തെത്തളത്തിൽ അപ്പുവിന്റെ അമ്മ ഏങ്ങലടിച്ചു കരയുന്നു. തങ്കത്തെ മാറോടടുക്കിപ്പിടിച്ചുകൊണ്ട് എന്തൊക്കെയോ അവ്യക്തസ്വരത്തിൽ പറയുന്നു. വരണ്ട ചുണ്ടുകൾ വലിച്ചുകോട്ടി പുലമ്പുന്നു...... എന്റെ മോൻ......എന്റെ മോൻ മരിച്ചു മോളെ...... എന്റെ മോൻ...... എന്റെ പൊന്നുമോനെ കൊന്നു മോളെ......

അപരിചിതരായ പലരും ആ മുറിയിലുണ്ടായിരുന്നു. സഹതാപം സ്ഫുരിക്കുന്ന നയനങ്ങളുമായി അവർ വൃദ്ധയെ സമാശ്വസിപ്പിക്കുന്നു. ഒന്നും മനസ്സിലാകാതെ കരവലയത്തിൽ ഒതുങ്ങിനിന്നിരുന്ന തങ്കം അമ്മൂമ്മയുടെ ചുളുക്കവീണുതുടങ്ങിയ കവിളിലൂടെ ഒലിച്ചിറങ്ങിയ കണ്ണുനീർ തുടച്ചുകളഞ്ഞു. അതു കണ്ടുനിന്നവർക്കെല്ലാം സങ്കടം വന്നു മുട്ടിപ്പോയി.

പലരും വന്ന് ആശ്വാസവചനങ്ങൾ ചൊരിഞ്ഞു.

പക്ഷെ അപ്പുവിന്റെ അച്ഛൻ ശൂന്യമായ ഇരുട്ടിലേക്ക് നോക്കിക്കൊണ്ട് തൂണും ചാരിനിന്നു. നേരത്തെ ഒലിച്ചിറങ്ങിയ കണ്ണുനീർ കവിളിൽ ഉണങ്ങി പറ്റിപ്പിടിച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. തന്റെ ഒരേ ഒരു മകന്റെ വീരമൃത്യുവിൽ അഭിമാനം കൊള്ളുകയായിരിക്കുമോ, ആ നിസ്സഹായനായ പിതാവ്?

നൊന്തു പെറ്റ് മടിയിലിരുത്തി വളർത്തിയെടുത്ത ‘പൊന്നുമോനെ’ അതിർത്തിയിലെവിടെയോവച്ച് കൊല ചെയ്തതോർത്ത് നെടുവീർപ്പിടുകയായിരുന്ന മാതാവ്.

ദുഃഖം ഉറഞ്ഞുകൂടി നില്ക്കുന്ന അന്തരീക്ഷത്തിൽ ഉയരുന്ന തേങ്ങലുകൾ!

തേങ്ങലുകൾ മാത്രം!!

ഒരു പിതാവിന്റെ നിസ്സഹായത......

ഒരു മാതാവിന്റെ നെടുവീർപ്പുകൾ......

പലതും വന്നു. ചിലർ അപ്പുക്കുട്ടന്റെ ദേശസ്നേഹവിശാലതയെ പ്രകീർത്തിച്ചു. മററു ചിലർ അപ്പുക്കുട്ടന്റെ ത്യാഗോജ്ജ്വലമായ ജീവിതത്തിനു മുന്നിൽ കണ്ണുനീരിൽ കുതിർന്ന ആദരാഞ്ജലികൾ അർപ്പിച്ചു. അവരിൽ കരിഞ്ചന്തക്കാരുണ്ടായിരുന്നു, പൂഴ്ത്തിവയ്പുകാരുണ്ടായിരുന്നു, അഴിമതിക്കാരുണ്ടായിരുന്നു, സ്വജന പക്ഷപാതികളുണ്ടായിരുന്നു, ആയിരം രൂപ ശമ്പളം വാങ്ങി പത്തു രൂപ ഡിഫൻസ് ഫണ്ടിലേക്ക് കൊടുക്കുന്നതിന്റെ ഫോട്ടോ പത്രത്തിലിടിപ്പിക്കുന്ന ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരും ഉണ്ടായിരുന്നു.

അവസാനം ആദരാഞ്ജലിക്കാരും അനുശോചനക്കാരും പിരിഞ്ഞുപോയി. പതം പെറുക്കിക്കരയുന്ന വൃദ്ധയുടെ ചുററും കൂടിനിന്നിരുന്ന അയൽവാസികളായ ചില പെണ്ണുങ്ങൾ ഒഴിച്ച്.

അവിടെ അന്ന് അന്തിത്തിരി വച്ചില്ല. പേടിപ്പെടുത്തുന്ന ഇരുട്ടിൽ ഒരു ദുഃഖകഥയിലെ അവസാനത്തെ അദ്ധ്യായംപോലെ വീർപ്പടക്കിപ്പിടിച്ച് ആ വീടു നിന്നു. അതിനുള്ളിൽ അഭിലാഷങ്ങളും വികാരങ്ങളുമുള്ള ഒന്നുരണ്ടു മനുഷ്യാത്മാക്കളുമുണ്ടായിരുന്നു. അവരുടെ അന്തരാത്മാവുകൾ കേഴുകയായിരുന്നു. കൊലചെയ്യപ്പെട്ട മകന്റെ തിരിച്ചുവരവിനായി.

കട്ടപിടിച്ച ഇരുട്ടിൽ കുണ്ടും കുഴിയും നിറഞ്ഞ ഇടവഴിയിലൂടെ ലോഡ്ജിലേയ്ക്കു മടങ്ങുമ്പോൾ മനുഷ്യന്റെ നശിച്ച സാമ്രാജ്യ മോഹത്തിനു മുന്നിൽ തകർന്നുവീണ ആ കൊച്ചുകുടുംബത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ദുഃഖം മനസ്സിൽ മുനിഞ്ഞു നിൽക്കുകയായിരുന്നു. ഇതുപോലെ എത്ര കുടുംബങ്ങൾ തകർന്നു വീണിരിക്കുന്നു ? എത്രയെണ്ണം വീണുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു ?? ഇനി എത്രയെണ്ണം വീഴാനിരിക്കുന്നു ???

ഓരോ വീട്ടിലും ഓരോ തങ്കമുണ്ടെന്നു സങ്കല്പിച്ചു. മകന്റെ മരണത്തിൽ ഹൃദയം പൊട്ടി വിലപിക്കുന്ന മാതാപിതാക്കളും.

ഗെയിററു കടന്ന്, മുറി തുറക്കുമ്പോൾ യുദ്ധത്തെക്കുറിച്ചായിരുന്നു ചിന്ത മുഴുവൻ. ഇന്ത്യയും പാകിസ്ഥാനും തമ്മിൽ ഏററുമുട്ടൽ ആരംഭിച്ചുവെന്നറിഞ്ഞപ്പോൾ അതിൽ ഒട്ടും വിഷമം തോന്നിയില്ല. ഇന്ത്യയുടെ വിജയത്തിൽ ആഹ്ലാദിക്കുകകൂടി ചെയ്തു.

രണ്ടായിരം പാകിസ്ഥാൻ പട്ടാളക്കാർ മരിച്ചു.

ആയിരം ഇന്ത്യൻ ജവാന്മാർ വീരചരമം പ്രാപിച്ചു.

ആ വാർത്ത കേട്ടപ്പോൾ മരിച്ചവരെപ്രതിയെങ്കിലും ഹൃദയത്തിന്റെ കോണുകളിൽ ദുഃഖം ഉടിച്ചുനിന്നില്ല. മൂവായിരം കുടുംബങ്ങൾ അനാഥമായി എന്നോർത്തു വേദിച്ചില്ല.

അറുനൂറോളം ടാങ്കുകൾ തകർക്കപ്പെട്ടു.

അമ്പതുലക്ഷം രൂപ വിലയുള്ള ഓരോ ടാങ്കുകൾ! കണക്കുകൂട്ടി ഒരു നേരത്തെ ആഹാരത്തിനുപോലും വകയില്ലാതെ നരകിക്കുന്ന നിർഭാഗ്യവാന്മാർക്ക് അപ്പവും വെള്ളവും നല്കാൻ ആ രൂപ ഉപയോഗിക്കാമായിരുന്നില്ലേ എന്നു ചോദിച്ചില്ല—സ്വന്തം മനസ്സാക്ഷിയോടുപോലും.

പക്ഷേ ഇന്ന് അതെല്ലാം ചോദിക്കാൻ തോന്നിപ്പോകുന്നു.

എന്റെ മനസ്സാക്ഷിയോടു മാത്രമല്ല. പിന്നെ.........

വിശപ്പു തോന്നിയെങ്കിലും ഊണു കഴിക്കുവാൻ തോന്നിയില്ല. കിടക്ക തട്ടിക്കുടഞ്ഞു കിടന്നു. ലൈററ് അണഞ്ഞപ്പോൾ കടന്നുവന്ന ഇരുട്ടിൽ ഒരു യുദ്ധഭൂമിയുടെ ഭീകരതക്ക് നിറംപിടിപ്പിക്കുകയായിരുന്നു.

പണ്ട് കോളജിൽ പഠിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നപ്പോൾ എൻ. സി. കേഡററുകൾ നടത്തിയ 'മോക്ക്‌വാറി'നെക്കുറിച്ചുള്ള സ്മരണകൾ ബോധവിഹായസ്സിൽ പാറി നടപ്പുണ്ടായിരുന്നു.

ടടടടടടർർർർ.........

ടടടടടടർർർർ.........

മനുഷ്യനെ മനുഷ്യൻ വെടി വയ്ക്കുകയാണ്.

വികാരവും വിശപ്പും ഉള്ള മനുഷ്യന്റെ ചൂടുള്ള മാംസത്തിലേക്ക് തുളഞ്ഞുകയറുന്ന ബുള്ളററുകൾ.

ചോര.........

ചൂടുള്ള ചോര.........

ചിന്തിക്കാനും കണ്ടുപിടിക്കാനും കഴിവുള്ള മനുഷ്യന്റെ ചുവന്ന ചോര.

ഭാര്യയും സഹോദരിമാരും മാതാപിതാക്കളും പിഞ്ചുകുഞ്ഞുങ്ങളും ഉള്ള മനുഷ്യൻ.

ചാർർർജ്.........

ചാർർർജ്.........

ബയണററിന്റെ വിഷംതേച്ച കൂർത്ത മുനകൾ മനുഷ്യന്റെ ചൂടുള്ള മാംസത്തിലേക്ക് ചുഴിഞ്ഞു കയറുന്നു.

പ്രപഞ്ചത്തിലെ ഏററവും ബുദ്ധിമാനായ മനുഷ്യൻ പിടഞ്ഞു മരിക്കുന്നു. ഒരു തുള്ളി വെള്ളമോ ഒരാശ്വാസ വചനമോ കേൾക്കാതെ നീറി മരിക്കുന്നു.

ചോര.........

പ്രപഞ്ചത്തിലെ സംസ്കാരസമ്പന്നനായ മനുഷ്യന്റെ ചുവന്ന ചോര......

മനുഷ്യനെ മനുഷ്യൻ കൊല്ലുന്നു.........

ഭാര്യയും സഹോദരിമാരും മാതാപിതാക്കളും പിഞ്ചുകുഞ്ഞുങ്ങളും ഉള്ള മനുഷ്യൻ!

മകന്റെ മരണത്തിൽ ഹൃദയം നൊന്തു വിലപിക്കുന്ന മാതാപിതാക്കൾ......

അവരുടെ കണ്ണുനീർ ഉടയ്ക്കുന്ന പേരക്കിടാങ്ങൾ.

ആദ്യമായി യുദ്ധത്തോടു കഠിനമായ വെറുപ്പു തോന്നി. ആർക്കുവേണ്ടിയാണു യുദ്ധം?

രാജ്യത്തെ ജനങ്ങൾക്കു വേണ്ടിയോ ??

....

എവിടെയോ വായിച്ചുമറന്ന ഒരു വാചകശകലം ഓർമ്മയിൽ ഒഴുകിവന്നു. ഒരാളെ കൊല്ലുന്നവനു കഴുമരം! ആയിരം പേരെ കൊല്ലുന്നവനു വീരചക്രം !!

വിചാരധാരകൾ എപ്പോൾ അവസാനിച്ചുവെന്നും ഉറക്കത്തിന്റെ വിസ്മൃതിയിലേക്ക് എപ്പോൾ വഴുതിവീണുവെന്നും അറിഞ്ഞില്ല. എങ്കിലും ഏതോ മനോഹര സ്വപ്നം കണ്ടുകൊണ്ട് ഞെട്ടിയുണരുകയാണുണ്ടായത്.

കട്ടപിടിച്ച ഇരുട്ടിൽ നിറഞ്ഞ നിശ്ശബ്ദത.

ചീവീടുകളുടെ സ്വകാര്യംപറച്ചിൽപോലുമില്ല.

അല്പം മുമ്പ് കണ്ടുമറന്ന സ്വപ്നത്തെക്കുറിച്ച് ഓർക്കുകയായിരുന്നു.

എന്തിനെപ്പററിയായിരുന്നു ?

ഓ.........അതു്.........

ഒരു പുതിയ ലോകത്തെക്കുറിച്ചായിരുന്നുവോ ?

മനുഷ്യനെ മനുഷ്യനിൽനിന്നു വേർതിരിച്ച് ശത്രുക്കളാക്കുന്ന രാഷ്ട്രങ്ങൾ ഇല്ലാത്ത ലോകം.

ആ രാജ്യത്തു് യുദ്ധമില്ല!

സൈന്യമില്ല!!

ജനങ്ങൾക്കു തമ്മിൽ ശത്രുതയില്ല !!!

എങ്ങും സന്തോഷത്തിന്റെ മുഖങ്ങൾ...

പട്ടിണിയില്ല......ദുഃഖമില്ല......

വിശന്നു നിലവിളിക്കുന്ന പിഞ്ചുകുഞ്ഞുങ്ങളില്ലാത്ത ലോകം!

ലാളിച്ചു വളർത്തിയെടുത്ത മകനെ കൊലചെയ്തതിൽ ദുഃഖിക്കുന്ന മാതാപിതാക്കൾ ഇല്ലാത്ത ലോകം!!

ഒരു നെടുവീർപ്പ് നെഞ്ചിൽനിന്നും ഇഴഞ്ഞു് തൊണ്ടയോളം എത്തി. ഉറങ്ങാൻ വേണ്ടി കണ്ണുകൾ ഇറുക്കി അടയ്ക്കുമ്പോൾ കൺപീലികളിൽ നനവു പറ്റിപ്പിടിച്ചിരുന്നു.

മഞ്ഞുപുതഞ്ഞ ഭൂമിയിലേക്ക് പ്രഭാതം അടുത്തുവരുന്നതും ശ്രദ്ധിച്ചുകിടന്നു. ഉദിക്കുന്ന സൂര്യന്റെ ചുവന്ന വെളിച്ചത്തിൽ ഇരുട്ട് അലിഞ്ഞലിഞ്ഞു് ഇല്ലാതാവുകയാണ്. ഉറക്കം കൺപോളകളിൽ തങ്ങിനിന്നിരുന്നുവെങ്കിലും എഴുന്നേററ ഉടനെ പോയതു് തങ്കത്തിന്റെ വീട്ടിലേക്കായിരുന്നു.

കരഞ്ഞു തളർന്നുറങ്ങുന്ന അമ്മൂമ്മയുടെ അടുത്ത് വിശന്നു തളർന്ന് ചുരുണ്ടുകൂടി കിടക്കുന്നു തങ്കം. അടുത്ത് അവളുടെ അപ്പൂപ്പൻ നൊമ്പരപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. അടുത്തു ചെന്നപ്പോൾ പറഞ്ഞു, അല്ല ആവശ്യപ്പെടുകയാണുണ്ടായത്.

"ഇന്നലെ ഇവിടെ ആരും ഒന്നും കഴിച്ചില്ല. തങ്കം......"

ആ കുഞ്ഞനുജത്തിയെ വാരിയെടുത്ത് നായരുടെ കഫേയിലേക്ക് നടന്നു. ആവി പാറുന്ന ഇഡ്ഡലി ആർത്തിയോടെ തിന്നുന്ന തങ്കത്തിനെ പലരും സഹതാപപൂർവ്വം നോക്കി. അപ്പോൾ എന്തെങ്കിലും വിലപ്പെട്ടതു നഷ്ടപ്പെട്ടുപോയി എന്ന ബോധം അവളുടെ ഒരൊററ അണുവിലെങ്കിലും പ്രതിഫലിച്ചു നില്പില്ലായിരുന്നു.

അല്ലെങ്കിൽ നാലു വയസ്സായ ആ പിഞ്ചു പൈതലിന് തന്റെ നഷ്ടത്തിന്റെ ആഴത്തെക്കുറിച്ച് ആലോചിച്ച് നൊമ്പരപ്പെടാനുള്ള കഴിവുണ്ടോ?

കൈകഴുകിച്ച് വീട്ടിലേക്ക് കൊണ്ടുപോകുമ്പോൾ, മുഖത്തേക്കു നോക്കിക്കൊണ്ട് ഇടറുന്ന സ്വരത്തിൽ തങ്കം ചോദിച്ചു.

"വാസേട്ടാ... ...എന്റെ അച്ഛനെന്തു പററി?"

"........."

"എന്റെ അച്ഛനെ—"

കണ്ണു നിറഞ്ഞതു കാണാതിരിക്കുവാൻ മുഖം തിരിച്ചുകളഞ്ഞു.

നനയുന്നുണ്ടോ? മോനേ!

By A. K. Abdul Majeed
1st P. D. C. Group iii

STATE & UNIVERSITY PLAYERS

Left to Right :—Valsa John (State Hockey), Mary George (University Athletics), C. A. Saramma (University Volleyball).

Sgt. Soman G.
got selection in the
emergency Commission

Sgt. Skariachen P. J.
attended the All India Summer
Training Camp at Belgaum

SECRETARIES OF COLLEGE HOSTELS

CAPTAINS OF WOMEN'S TEAMS

SECRETARIES OF COLLEGE HOSTELS

Sitting (Left to Right):— P. V. Mariamma (Y. W. C. A.), Dr. P. M. Mathai (Principal), S. Ruthamma (W. H.), Susheela P. George (N. W. H.)

Standing:—P. M. Abdul Hakeem (Holland), Mathew Cherian (New), M. M. Chacko (Chacko), C. P. Avirachan (Tagore), Kuruvila Samuel (Skinner).

CAPTAINS OF WOMEN'S TEAMS

Left to Right:—C. A. Saramma (Volley ball), Kumari Rachel Mathai (Badminton), Kunjamma Verghese (Tenni Koit), Sumathy Abraham (Athletics), Valsa John (Hockey), Mary George (Basket ball).

മദ്യപാനവും മനോരോഗവും

THOMAS P. MATHEW (Philo.)

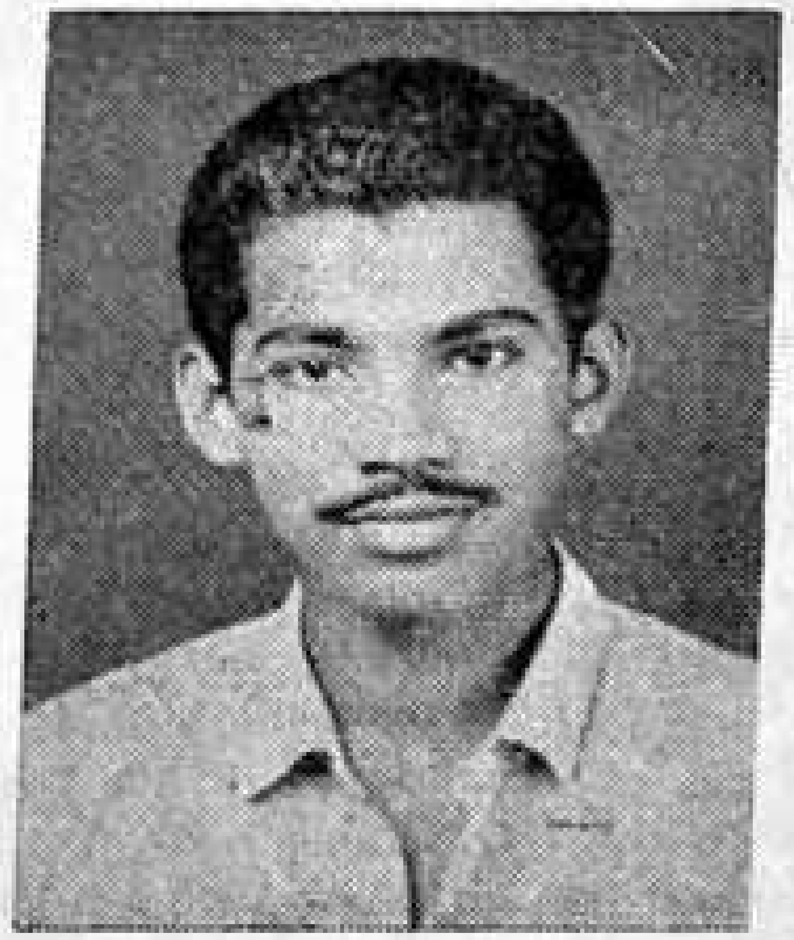

മദ്യവും ലഹരിപദാർത്ഥവും ഉപയോഗിക്കാത്തവരും, അമിതമായി ഉപയോഗിക്കുന്നവരും ചുരുക്കമാണ്— പുരുഷന്മാരുടെ കാര്യത്തിൽ മാത്രമല്ല, സ്ത്രീകളുടെ കാര്യത്തിലും.

അമിതമായ തോതിൽ തുടർച്ചയായി മദ്യപിക്കുന്നവർ കുടിച്ചുകുടിച്ച് ലക്കം ലഗാനമില്ലാതെ റോഡരികിൽ വീണുകിടക്കുന്നതും അസഭ്യങ്ങൾ വിളിച്ചുപറയുന്നതും ചിലപ്പോൾ ഭാര്യമാരെ തല്ലുന്നതും ചിലരെങ്കിലും കണ്ടിരിക്കും. ഇങ്ങനെയുള്ള മദ്യപാനികൾക്ക് കാലക്രമേണ മനോരോഗങ്ങൾ പിടിപെടുവാൻ ഇടയുണ്ട്.

ഏതാണ്ട് ശരാശരി 45 വയസ്സിനോടടുക്കുമ്പോഴാണ് ഇങ്ങനെയുള്ള കുടിയന്മാർ മനോരോഗികളായിത്തീരുന്നത്. പാരമ്പര്യവും സാഹചര്യവുമാണ് മനുഷ്യനെ വഴിനടത്തുന്നതെങ്കിലും പാരമ്പര്യത്തിനു മദ്യപാനവുമായി യാതൊരു ബന്ധവും ഇല്ല. ആശങ്ക, പരാജയങ്ങൾ, അസഹനീയമായ ദുഃഖങ്ങൾ, ചില തരത്തിലുള്ള നൈരാശ്യങ്ങൾ മുതലായവയിൽനിന്നുള്ള ഒരു രക്ഷാമാർഗ്ഗമായാണ് മദ്യം ഉപയോഗിക്കുന്നത്. ഭീരുവിനു ധൈര്യവും തളർന്ന് ആശയറ്റവന് പ്രത്യാശയും, ദുഃഖിതന് സന്തോഷവും, പരാജിതന് വിജയവും പ്രദാനം ചെയ്യുവാൻ മദ്യത്തിനു സാധിക്കുന്നു.

യാഥാർത്ഥ്യങ്ങളിൽനിന്നും അസഹനീയമായ മാനസിക സംഘട്ടനങ്ങളിൽനിന്നും ഉള്ള ഒരു രക്ഷാമാർഗ്ഗമായി മദ്യത്തെ ഉപയോഗിക്കുന്നുവെങ്കിലും അതു വരുത്തിവയ്ക്കുന്ന വിന അവൻ അറിയുന്നില്ല. ഇങ്ങനെ ചിന്തിക്കാനും വികാരങ്ങളെ നിയന്ത്രിക്കാനും കഴിവില്ലാത്തവനായി മദ്യപാനി തീരുന്നു.

തുടർച്ചയായുള്ള മദ്യപാനംകൊണ്ട് മദ്യപാനിയുടെ തലച്ചോറിലെ കോശങ്ങൾക്ക് കേട് സംഭവിക്കുന്നു. ആദ്യമായി മദ്യം തലച്ചോറിലെ ഫ്രോണ്ടൽ തലാമിക്ക് ബന്ധത്തിലെ നാഡികളെ ബാധിക്കുന്നു. ക്രമേണ കോർട്ടെക്സിനേയും മദ്യം ബാധിക്കുന്നു. അങ്ങനെ സംസാരിക്കുവാനും നടക്കുവാനും കഴിയാതെ "ക...ക...ക...ള്ള്......ള്ള്" എന്ന് ആടിയാടി പറയുന്ന സ്ഥിതിയിൽ എത്തുന്നു. തലച്ചോറിലെ സെറിബെല്ലത്തിനെ മദ്യത്തിന്റെ വിഷാംശം ബാധിക്കുന്നതുകൊണ്ടാണ് ചില മുക്കുടിയന്മാർ ബോധമില്ലാതെ റോഡരികിലുംമറ്റും വീണുകിടക്കുന്നത്.

ഇങ്ങനെ കാലക്രമേണ മദ്യപാനംകൊണ്ടുണ്ടാകുന്ന മനോരോഗങ്ങൾ പലതാണ്. ഓരോന്നിനെയും ചുരുക്കമായി വിവരിക്കാം.

പതോളജിക്കൽ ഇൻറോക്സിക്കേഷൻ:— (Pathological Intoxication)

മദ്യപാനംകൊണ്ട് മനോരോഗികളാകുന്നവരിൽ 10 % ഈ തരത്തിൽ ഉള്ളവരായിരിക്കും. കുററങ്ങൾ ചെയ്യുവാനുള്ള പ്രവണതയും ഓർമ്മക്കുറവും ഇവരിൽ കാണാം. അപസ്മാരം, ഹിസ്റ്റീരിയ മുതലായ രോഗമുള്ളവരും, തലച്ചോറിനു കേട് പററി

യിട്ടുള്ളവർക്കും അല്പമായി മദ്യപാനം നടത്തിയാലും ഈ രോഗം ഉണ്ടാകാം. ചില ഹോർമോൺ— Blood sugar കുറവായിരിക്കുന്ന അവസരത്തിലും മദ്യപാനം ചെയ്താൽ ഈ രോഗം ഉണ്ടാകാം.

ഡെലീരിയം ട്രെമൻസ്:—

(Delirium Tremens)

5 മുതൽ 10 % വരെയുള്ള മദ്യപാനമനോരോഗികൾ ഈ തരത്തിലുള്ളവരായിരിക്കും. വളരെക്കാലം ഇടതുടർച്ചയായി മദ്യപാനം ചെയ്തതിനുശേഷം പെട്ടെന്നു കുടി നിർത്തുന്നവർക്കുണ്ടാകുന്ന ഒരു രോഗമാണിത്. അസ്വസ്ഥത, ആശങ്ക, ഭയം, ഉറക്കമില്ലായ്മ, തലവേദന, തലചുറ്റൽ, വിക്ഷോഭം മുതലായവ രോഗലക്ഷണങ്ങളാണ്. ഇത്തരത്തിലുള്ള രോഗികൾക്ക് സമയ സ്ഥലഭേദങ്ങളൊന്നുമുണ്ടായിരിക്കുകയില്ല. മിഥ്യാഭാവനകൾ രോഗിയെ വഴിനടത്തുന്നുണ്ടായിരിക്കും. എലി, പാമ്പ്, പട്ടി, ആന, അതുപോലെയുള്ള മറ്റു ജന്തുക്കൾ, ചെറിയ പ്രാണികൾഎന്നിവ തന്നെ ചുറ്റിൽനിന്നും ഉപദ്രവിക്കുവാൻ വരുന്നതായി അയാൾ കാണുന്നു. അതുപോലെ ഭീഷണിശബ്ദങ്ങളും മറ്റും അയാൾ കേൾക്കുന്നുണ്ടായിരിക്കും. ഇങ്ങനെ ഇല്ലാത്ത വസ്തുക്കളെ കാണുകയും പറയാത്ത ശബ്ദങ്ങളെ കേൾക്കുകയും ചെയ്ത് രോഗി ഭയപ്പെടുന്നു. ഈ ഭയം ആത്മഹത്യക്ക് രോഗിയെ പ്രേരിപ്പിച്ചേക്കാം. ഇവർ പൊതു താല്പര്യക്കാരായിരുന്നേക്കാം.

പൂർണ്ണ വിശ്രമവും പോഷകാഹാരവും അത്യാവശ്യമാണ്. ഊർജ്ജശക്തിയുള്ള (caloric) ദ്രവ്യാഹാരവും തണുത്ത കുളിയും നല്ലതാണ്. വിറ്റാമിൻ B complex, കറിയുപ്പ് മുതലായവ നല്ല മരുന്നുകളാണ്. 3 മുതൽ 6 വരെ ദിവസങ്ങളിൽ ഈ രോഗലക്ഷണങ്ങൾ കണ്ടേക്കാം. ദീർഘനേരത്തെ സുഖമായ ഉറക്കത്തിനു ശേഷം രോഗി പൂർണ്ണസന്തോഷവാനും സൗഖ്യവാനുമായി ഉണരുന്നു. ഒരാഴ്ചയ്ക്കകം ഇങ്ങനെ വിമുക്തി ഉണ്ടായില്ലെങ്കിൽ പിന്നീടുള്ള കാര്യം സങ്കടകരമായിരിക്കും.

കോഴ്സാക്കോവ്സ് സൈക്കോസിസ്:

(Korsakow's Psychosis)

മദ്യപാന രോഗികളായ പുരുഷന്മാരിൽ 10 % ഈ കൂട്ടത്തിൽ പെടുന്നവരാണ്. 25 വർഷത്തിൽ കൂടുതൽ ഉള്ള മദ്യപാനംകൊണ്ടാണ് സാധാരണ ഈ രോഗം ഉണ്ടാകുന്നത്. തലച്ചോറിലെ സെറിബ്രത്തിനു മുറിവുണ്ടായാലും ഈ രോഗം ഉണ്ടാകാം. ആഹാരപരവും, ദഹനപരവുമായ ഉപദ്രവങ്ങൾ, സൗഹാർദ്ദ സ്നേഹിത ബന്ധങ്ങൾ പുലർത്താനുള്ള പ്രയാസം, വലിയ മറവി ഇവകളാണ് പ്രധാന രോഗലക്ഷണങ്ങൾ.

ഒരേ ഡോക്ടറുടെ അടുക്കൽത്തന്നെ പല പ്രാവശ്യം പോകുന്നു. ആദ്യമായിട്ട് പോകുകയാണെന്നാണ് ഓരോ തവണ പോകുമ്പോഴും രോഗി വിചാരിക്കുന്നത്. കാര്യം മനസ്സിലാക്കാതെ പത്രവും മറ്റും വായിക്കുന്നു; അല്പം കഴിഞ്ഞു വാർത്തകൾ ചോദിച്ചാൽ ഒന്നുമില്ല അവർക്ക് പറയുവാൻ. വയറു നിറയെ ആഹാരം കഴിച്ചാലും പിന്നീട് ഒന്നും കഴിച്ചില്ലെന്ന വിചാരമാണ് അവർക്കുള്ളത്. യാതൊന്നിലും ഒരു സ്ഥിരത കാണുന്നില്ല. വർഷങ്ങളായി രോഗിയായി കിടക്കുന്ന ആളും ഇന്നലെ എവിടെ ആയിരുന്നുവെന്നു ചോദിച്ചാൽ പറയുന്ന ഉത്തരം രസാവഹമാണ്. "ഇന്നലെ രാവിലെ കൂട്ടുകാരുംകൂടി മീറ്റിംഗിനു പോയി; ഊണും അല്പം കുടിയും കഴിഞ്ഞ് മാറ്റിനിയും കണ്ട് ഒരു കറക്കവും കറങ്ങി രാത്രിയിൽ വീട്ടിൽ മടങ്ങിയെത്തി." അങ്ങനെ അവരുടെ വർണ്ണന പോകുന്നു. എന്നാലോ വർഷങ്ങളായിക്കാണും അവർ കട്ടിലിൽകിടന്ന് സിനിമ അഭിനയിക്കുവാൻ തുടങ്ങിയിട്ട്— അത്ര കണ്ട് കിടപ്പിലായിരിക്കും അവർ.

പുറമെയുള്ള അവയവങ്ങൾക്ക് മാറ്റങ്ങൾ സംഭവിക്കുന്നു. കൈകാലുകൾക്ക് വേദനയും, വിറയലും, മരവിപ്പും ഉണ്ടാകുന്നു, ആലോചനാശക്തി നഷ്ടപ്പെടുന്നു. ഇങ്ങനെ രോഗലക്ഷണങ്ങൾ ഒന്നോ, രണ്ടോ മാസം നീണ്ടുനില്ക്കുന്നു.

വിറ്റാമിൻ B' ശാരീരികരക്ഷയ്ക്ക് നല്ലതാണ്. പൂർണ്ണവിശ്രമവും, പോഷകാഹാ

രവും, വിറ്റാമിനുകളും അത്യാവശ്യമാണ്. മദ്യം മേലിൽ കുടിക്കുകയും അരുത്.

അക്യൂട്ട് ആൽക്കഹോളിക് ഹല്ലൂസിനോസിസ്:—

(Acute Alcoholic Hallucinosis)

20 മുതൽ 25% വരെയുള്ള മദ്യപാനരോഗികൾ ഇങ്ങനെയുള്ളവരാണ്. ദീർഘകാലത്തെ കുടികൊണ്ടുണ്ടാകുന്നതാണ് ഈ രോഗം. ആശങ്ക, മിഥ്യാബോധങ്ങൾ, ഉറക്കമില്ലായ്മ ഇവയാണ് ഈ രോഗത്തിന്റെയും ലക്ഷണങ്ങൾ. ശ്രവണസംബന്ധമായ മിഥ്യാബോധങ്ങളായിരിക്കും കൂടുതലായുള്ളത്. തന്നെക്കുറിച്ച് മറ്റുള്ളവർ സംസാരിക്കുന്നതായി തോന്നുന്നു, അന്യർ തന്നെ ഭയപ്പെടുത്തുന്നു, സ്നേഹിതന്മാർപോലും തന്നെ പരിഹസിക്കുകയും കുറ്റപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യുന്നു—ഇങ്ങനെയുള്ള തെറ്റിദ്ധാരണകൾ അവരെ അലട്ടുന്നു. മറ്റുള്ളവർ തന്നെ കൊല്ലുവാനും ഭയപ്പെടുത്തുവാനും തക്കം നോക്കുന്നുവെന്ന് തോന്നുന്നതിനാൽ അവർ ചിലപ്പോൾ പോലീസ് സഹായം തേടുന്നു. ചിലപ്പോൾ ഭയന്ന് ആത്മഹത്യ ചെയ്യാനും ഒരുമ്പെടുന്നു.

ഈ രോഗികൾ അധികവും മറ്റുള്ളവരുമായി ഒത്തിണങ്ങിപ്പോകാതിരുന്നിട്ടുള്ളവരും മൃദുലഹൃദയന്മാരുമായിരിക്കും. കാര്യമായ പ്രതിവിധി ഒന്നുംതന്നെയില്ല.

ആൽക്കഹോളിക് ഡിറ്റീരിയൊറേഷൻ:

(Alcoholic Deterioration)

അമിതമായുള്ള മദ്യപാനം കാലാനുഗതമായി തുടരുന്നതിനാൽ ഇത്തരം രോഗികളുടെ വ്യക്തിത്വം (personality) ശിഥിലീകരിക്കപ്പെട്ടു പോകുന്നു. മദ്യപാനരോഗികളിൽ 25% ഈ തരത്തിൽപെടുന്നവരാണ്. മുൻകോപം, മൃഗീയ ഭാവം, ഓർമ്മസ്ഥിരതയില്ലായ്മ, സംശയദൃഷ്ടി, നിരാശ, മനോധൈര്യം ഇല്ലാതാകുക, സ്വകുടുംബത്തെ വെറുക്കുക, വ്യക്തി പ്രഭാവത്തിൽ മാറ്റം വരുത്തുക, സാമൂഹ്യ ഉത്തരവാദിത്വങ്ങൾ ഇല്ലാതാകുക, മുതലായവയാണ് ഇതിന്റെ ലക്ഷണങ്ങൾ. മുഖവും മൂക്കും കരുവാളിക്കുക, തടിച്ചുവീർക്കുക, ബലക്ഷയമുണ്ടാകുക, കിടുകിടുപ്പുണ്ടാകുക, ശാരീരിക ശക്തി വൈവിധ്യമാകുക പ്രതിരോധശക്തി നശിക്കുക മുതലായവയാണ് ഈ രോഗത്തിന്റെ ശാരീരിക ലക്ഷണങ്ങൾ.

പ്രതിവിധി:—

നിസ്സാരവും അതേസമയം അംഗീകാര്യവുമായ ഒരു പ്രതിവിധിയും ഇതിനില്ല. ചികിത്സ ഫലവത്താകുന്നത് രോഗിയേയും രോഗത്തിന്റെ കാഠിന്യത്തേയും അടിസ്ഥാന കാരണങ്ങളേയും ലക്ഷണങ്ങളേയും ഡോക്ടറുടെ (therapist = മനോരോഗവിദഗ്ദ്ധൻ) പാടവത്തേയും ആശ്രയിച്ചാണിരിക്കുന്നത്. രോഗിയുടെ പ്രായവും ഒരു പ്രധാനഘടകമാണ്. ചെറുപ്പത്തിലെയുള്ള മദ്യപാനം കൂടുതൽ നാശകരമാണ്. (നമ്മുടെ ഓരോരുത്തരുടെയും സ്നേഹിതന്മാർക്ക് ഇതിൽനിന്നെല്ലാം വിടുതൽ കിട്ടുമെന്ന് വിചാരിക്കുവാനില്ല.)

കുടിയും പുകവലിയും പെട്ടെന്ന് നിർത്തുവാൻ പ്രയാസമായി തോന്നിയേക്കാമെങ്കിലും പൂർണ്ണമായി നിർത്തുക അവശ്യം ആവശ്യമാണ്

മദ്യത്തിന്റെ വിഷാംശം തലച്ചോറിലെ കോർട്ടെക്സിനെ ബാധിക്കുന്നതിനാൽ വൈദ്യ ശുശ്രൂഷ രോഗിക്ക് അത്യാവശ്യമാണ്.

ഹിപ്നോട്ടിസം മുതലായ (Psycho-analytic treatment) മനോപഗ്രഥന ചികിത്സയാണ് ഏറ്റവും ഫലപ്രദമായിട്ടുള്ളത്.

ഇതിനും പുറമേ കണ്ടീഷൻഡ് റിഫ്ളക്സ് ചികിത്സ (Con litioned reflex Tr atment), ആന്റാബ്യൂസ് (Antabuse) എന്നീ ചികിത്സകളും പ്രയോജനകരമായിട്ടുള്ളതാണ്. Conditioned reflex Treatment-ൽ രോഗിയെ എമിറ്റൈൻ (Emetine) കുത്തിവച്ചതിനുശേഷം അയാളെ നല്ലവണ്ണം മദ്യം കുടിപ്പിക്കുന്നു. അതിന്റെ ഫലമായി രോഗി വളരെനേരം ഛർദ്ദിക്കുകയും, അങ്ങനെ മദ്യത്തിന്റെ രുചിയോടും മണത്തോടും വെറുപ്പ് തോന്നുകയും ചെയ്യുന്നു.

Antabuse ഒരു chemical compound (രാസസമ്മിശ്രം) ആണു്. ഇതു് ഗുളികരൂപത്തിൽ രോഗിക്കു് കൊടുക്കുന്നു. അതിനു ശേഷം മദ്യവും കുടിപ്പിക്കുന്നു. അപ്പോഴും രോഗി വളരെയധികം ഛർദ്ദിക്കുകയും മററും ചെയ്യുന്നു. അങ്ങനെ രോഗി മദ്യത്തെ വെറുക്കുന്നു.

ഈ ചികിത്സകൾ കുറെ നാളുകൾ ക്രമമായി ചെയ്താൽ രോഗിക്കു് രോഗത്തിൽനിന്നും വിടുതൽ കിട്ടും.

രോഗിയിൽ ഒരു മാനസിക പരിവത്തനം വരുത്തേണ്ടതു് അത്യാവശ്യമാണു്. എന്നിരുന്നാലും വീണ്ടും ചിലർ മദ്യസേവയിലേക്കു് തിരിച്ചുവന്നേക്കാം. മനുഷ്യമനസ്സിൻെറ കടിഞ്ഞാണില്ലാത്ത കുതിച്ചുപായലിനെപ്പററി ചിന്തിക്കുവാനും, അതിനെ നിയന്ത്രിക്കുവാനും പ്രയാസമാണല്ലോ.

"......അറപ്പുരവാതിലിൽ ഞാൻ കാത്തിരുന്നു."

BALAKRISHNAN. Sr. P. D. C. Group II

രാഗലോലം

SREEDEVI V. K. K. M. C. Mampal— Old Student

മധുരിക്കുന്ന നോവിൻെറ
മനോരാജ്യത്തിലാണു ഞാൻ
മുരടിക്കാത്ത സ്വപ്നത്തിൻ
സുഖനിദ്രയിലാണു ഞാൻ !

ഒരു കൺകോൺ കടാക്ഷത്തിൽ
പുതുലോകം ഉറക്കവേ
മായാലോകമതിൽ സ്നേഹ–
സാമ്രാജ്യം തീർത്തു നില്പൂ ഞാൻ :

എന്മനോവേദിയിൽ പീഠ–
മൊന്നൊരുക്കിയിരിപ്പൂ ഞാൻ
ദേവാ ! നിന്നെ പ്രതിഷ്ഠിക്കാ
നാരാധിച്ചു വണങ്ങുവാൻ

ആ രാഗവേദിയിൽ മോഹ–
മോദത്തിൻ കുസുമങ്ങളാൽ
മാണിക്യപ്രഭയോലുന്ന
മലർശയ്യയൊരുക്കി ഞാൻ
....

നിന്നിലെത്തുന്നു ഹൃദയം
നീയകന്നു വസിക്കിലും
രാവിൽ കാണുന്ന സ്വപ്നത്തിൽ
പകൽ കാണും കിനാവിലും.

നിന്നെയെന്നുള്ളിലുൾച്ചേർക്കാ–
നതിൽ നിർവൃതി കാണുവാൻ
ആശിച്ചാശിച്ചിരുന്നിട്ടും
നീയെനിക്കിന്നമൂർത്തൻ.

നിനക്കു മാത്രമായ് നൽകാൻ
തീർത്തൊരീമുല്ലമാലയിതാ,
നിറഞ്ഞ കൺകളിൽനിന്നു
കണ്ണുനീരൊട്ടു വീണുപോയ്

മുത്തുപോലെ തിളങ്ങുന്നീ
മിഴിനീരിൻെറ ശുദ്ധിയിൽ
വിശ്വം മുഴുവനൽച്ചേന്ന്
വിശ്വാസാർദ്രത കാണുമോ ?

വൈകിവന്ന വെളിച്ചം

Thomas P. Varghese Class III Physics

അഞ്ഞൂറു രൂപാ കിട്ടിയിട്ട് പതിനഞ്ചു ദിവസങ്ങൾ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല; "കരഞ്ഞൊഴുകുന്ന കാട്ടാറിന്റെ" റോയൽറ്റിയായി ലഭിച്ചതു് ഒരു ചെക്കാണ്. അഞ്ഞൂറു രൂപയുടെ ഒരു ചെക്ക്! ഹൃദയം ആഹ്ളാദത്തിന്റെ നൃത്തവേദിയിൽ നൃത്തം ചെയ്യുകയാണ്. പുസ്തകത്തിന്റെ പ്രതിഫലമായി ഇത്രയും സംഖ്യ ഒന്നിച്ചിതുവരെ ലഭിച്ചിട്ടില്ല. വാക്കൊന്നിനു മൂന്നും, നാലും ഡോളർ വാങ്ങിയ വിശ്വസാഹിത്യകാരന്മാരുടെ കഥകൾ വായിച്ച് അത്ഭുതപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്.

ഇന്ന് അഞ്ഞൂറു രൂപാ ഒന്നിച്ചു ലഭിച്ചിരിക്കുന്നു. താനൊരു വലിയ സാഹിത്യകാരനാണെന്നു രാജനു തോന്നി. ഉറക്കെ വിളിച്ചുപറയുവാനുള്ള ആവേശമുണ്ടായി.

"ഏയ് മാക്ക് ട്വയിൻ, മിസ്റ്റർ ഷാ, ഞാൻ നിങ്ങളെ വെട്ടിക്കും."

പക്ഷേ വിളിച്ചതു ഭാര്യയേയാണ്.

"ലളിതേ!......ലളിതേ!

"എന്താ കാപ്പി വേണോ? പഞ്ചസാര കഴിഞ്ഞൂന്നാ തോന്നുന്നതു്."

"അതിനു നിന്നോടാരാ കാപ്പിക്കാര്യം പറഞ്ഞതു്? നീയിങ്ങു വന്നേ!" അലസതയോടെയാണു അവൾ അരികിൽ വന്നതു്.

"ഒരെഴുത്തുകാരന്റെ ഭാര്യ ആയതിൽ നീയെപ്പോഴെങ്കിലും ദുഃഖിച്ചിട്ടുണ്ടോ?"

"ങേ ഇതു നല്ല ചോദ്യം" എന്ന ഭാവത്തിൽ അവൾ അമ്പരന്നു നിന്നു. വഴക്കിനുള്ള പശ്ചാത്തലമൊരുക്കലാണെന്നു കരുതി അവൾ ചോദിച്ചു "അതിനിപ്പോൾ എന്തുണ്ടായി"

"എന്നാ മോളു ദുഃഖിക്കേണ്ട, ദേ ഇതു കണ്ടോ?" ചെക്കു രാജൻ അവളുടെ നേക്കു നീട്ടി. അവൾ അപ്പോഴും അമ്പരന്നു നില്ക്കുകയാണ്.

"കഴുതേ! ഇതു അഞ്ഞൂറു രൂപയുടെ ചെക്കാണ്."

"കരഞ്ഞൊഴുകുന്ന കാട്ടാ"റിന്റെ റോയൽറ്റി. ആ കവിളുകളിൽ സന്തോഷത്തിന്റെ ഇതളുകൾ വിടർന്നു.

....

ഷർട്ടും, മുണ്ടും മാറി മുടി ചീകുമ്പോൾ ചോദിച്ചു "നിനക്കെന്തൊക്കെ വേണം?"

"സാരീം, ബ്ളൗസും കീറി. പിന്നെ കൊച്ചുമോനു ഒരു ജോഡി ഷർട്ടിനും ട്രൌസറിനും തുണിയെടുക്കാൻ മറക്കരുതു്:"

"ശരി അവനു രണ്ടു ടർലിൻ റെഡിമെയിഡ്"

"നിങ്ങക്കറിഞ്ഞുകൂടെ ഇവിടത്തെ സ്ഥിതി. വല്ലവരും വന്നാൽ ചോറു കൊടുക്കാനൊരു പാത്രം പോലുമില്ല."

"ആകട്ടെ കുറെ സ്റ്റീൽ പാത്രവും വാങ്ങിച്ചേക്കാം."

രാത്രി തിരിച്ചുവന്നതു ടാക്സി കാറിലാണ്. അടുത്തെത്തിയ ലളിതയുടെ മുഖം വാടി. രാജന്റെ ചുണ്ടിലെ മണം അവളോട് എല്ലാം വിളിച്ചറിയിച്ചു.

"ഉണ്ണുന്നോ!"

"വേണ്ടാ"

മേശപ്പുറത്തിരുന്ന നീണ്ട പൊതിയുടെ പാക്കിംഗ് പൊളിച്ചുകൊണ്ടവൾ ചോദിച്ചു.

"എന്തൊക്കെ വാങ്ങി"

"ഇതു മാത്രം........."

ഇളം മഞ്ഞനിറത്തിലുള്ള ദ്രാവകം നിറഞ്ഞ കുപ്പി കണ്ടപ്പോൾ അവൾ ഒന്നു ഞെട്ടി.

"എടീ ജീവിതത്തിൽ ഒരു രസമൊക്കെ വേണം. ഇന്നും നാളെയുമായി ഒരു കഥ എഴുതിത്തീർക്കണം. അതിനാണിവൻ"

"മോനു ഷർട്ടും ട്രൌസറും വാങ്ങിയില്ലേ?"

"അതു നാളെ വാങ്ങാം"

ഷർട്ട് സ്റ്റാണ്ടിൽ കൊളുത്തിയിടാൻ തെക്കെ മുറിയിലേക്കു കടന്നപ്പോൾ, അമ്മയുടെ പഴയ സാരി മൂടിപ്പുതച്ചു കിടക്കുന്ന മോന്റെ മുഖമാണ് കണ്ടതു്. വാടിയ തളിരുപോലെ അവൻ ഉറങ്ങുന്നു.

ഭാര്യയുടെ ആവശ്യങ്ങളുടെ ലിസ്റ്റും മനസ്സിൽ പതിച്ചുകൊണ്ടു പല പ്രാവശ്യം തിരുവനന്തപുരത്തു വന്നു. പക്ഷേ നാടകകൃത്തും, നടന്മാരൊക്കെയായ കൂട്ടുകാരൊന്നിച്ചു ഹോട്ടൽ മുറിയിൽ കയറി ഇളം ദ്രാവകത്തിന്റെ ലഹരിയിൽ എല്ലാ ആവശ്യങ്ങളും ഒഴുകിപ്പോയി. ടാക്സി കാറിൽ വന്നിറങ്ങുന്ന ഭർത്താവിനെ നോക്കി ലളിത നെടുവീർപ്പിടുക മാത്രം ചെയ്തു.

എല്ലാം കഴിഞ്ഞ സംഭവങ്ങളാണ്. അഞ്ഞൂറു രൂപ കിട്ടിയിട്ടു പതിനഞ്ചു ദിവസമേ ആയിട്ടുള്ളു. ഇന്നു ഒരു പോസ്റ്റു കാർഡു വാങ്ങാൻ പണമില്ല. പ്രസാധകന്റെ കത്തു മേശപ്പുറത്തു കിടക്കുന്നു. "സാമ്പത്തികമായി വളരെ വിഷമമാണ്. അഡ്വാൻസു തരുവാൻ തീരെ നിവൃത്തിയില്ല. മാറ്റർ അയക്കു. ശ്രമിക്കാം."

'മാറ്റർ' അയച്ചാൽ ശ്രമിക്കാമെന്ന് ഒരു വരിപോലും എഴുതുവാൻ വയ്യാത്ത അവസ്ഥയാണ്. അഞ്ചാറുദിവസമായി നെഞ്ചിൽ വല്ലാത്തൊരു വേദന. എന്തോ കത്തിയെരിയുന്നതുപോലെ......

ലളിത നിർബന്ധിച്ചിട്ടാണു ഡോക്ടറെ കാണുവാനിറങ്ങിയതു്. പ്രിസ് ക്രിപ്ഷൻ കയ്യിൽ തന്നു ഡോക്ടർ പറഞ്ഞു.

"പേടിക്കാനൊന്നുമില്ല." ഈ മരുന്നുടനെ വാങ്ങിക്കഴിക്കണം.

മെഡിക്കൽ ഷാപ്പിൽ കയറി പ്രിസ്ക്രിപ്ഷൻ കാണിച്ചു ചോദിച്ചു.

"ഈ മരുന്നുണ്ടോ?"

"ഉണ്ട്."

"എന്താണു വില?"

"പന്ത്രണ്ട് എഴുപത്തഞ്ച്..."

നാളെ വരാമെന്നു പറഞ്ഞു കടലാസ്സ് തിരിച്ചുവാങ്ങി.

ഭാര്യയുമായിരുന്നാലോചിച്ചു. എങ്ങനെ മരുന്നു വാങ്ങാനാണ്?

'വാങ്ങാതിരുന്നാൽ ?'

"കൂട്ടുകാരോടു ചോദിക്യായിരുന്നില്ലേ!?"

"എല്ലാററിനോടും ചോദിച്ചു. അല്ല യാചിച്ചു: ഹൃദയശൂന്യന്മാർ"

"എന്തിനാ അപ്പച്ചനു കാശു്?" സംഭാഷണം കേട്ടുകൊണ്ടിരുന്ന കൊച്ചുമോൻ ചോദിച്ചു.

'മോനെ! അപ്പച്ചനു മരുന്നു വാങ്ങാൻ...' ലളിതയാണു പറഞ്ഞതു്.

"എത്ര കാശു വേണം?"

മോന്റെ ചോദ്യം ലളിത പരിഹസിച്ചു.

"ചോദിക്യാണ്, കേട്ടാ തോന്നും അവന്റെ കയ്യിൽ നിറച്ചു കാശാന്ന്."

"നാ കാണണോ?" അവൻ ചോദിച്ചു. ലളിത നിന്നു ചിരിക്കാൻ തുടങ്ങി.

അവൻ അകത്തേക്കുപോയി മേശ വലിച്ച് ധൃതിയിൽ തുറക്കുന്നതും അടയ്ക്കുന്നതും കേട്ടു. തിരിച്ചുവന്നവൻ അമ്മയുടെ നേരെ ഒരു ചെപ്പു നീട്ടി.

"അമ്മ തുറന്ന നോക്ക്"

ലളിത ലജ്ജിച്ചുപോയി. അവന്റെ തന്റേടത്തിൽ താൻ തോററുപോയില്ലേ!? എണ്ണി നോക്കിയപ്പോൾ പതിന്നാലു രൂപയും കുറച്ചു ചില്ലറയും.

"നിനക്കിതെവിടുന്ന കിട്ടിടാ?" ഒരു പിതാവിന്റെ അധികാര സ്വരത്തിൽ രാജൻ ചോദിച്ചു.

"അപ്പച്ചൻ പലപ്പോഴായി തന്നതാ. പിന്നെ പെരുന്നാളിനു തന്നതുമുണ്ട്."

"ദേ, മോനെക്കണ്ടു പഠിയ്ക്ക്. പത്തും അഞ്ചും കിട്ടിയിട്ട് ഇപ്പോ എന്തെ കാര്യമുണ്ടായതു്?"

അപരാധബോധംകൊണ്ട് രാജൻ തല കുനിച്ചു.

മരുന്നുവാങ്ങി തിരിച്ചുവരുമ്പോൾ ചിന്തിക്കുകയായിരുന്നു കൊച്ചുമോനെപ്പററി. പണം വേണ്ടതിലധികം കിട്ടിയിട്ടുണ്ട്. എല്ലാം ഓട്ടപ്പാത്രത്തിലൊഴിച്ച വെള്ളം പോലെ ആയിരുന്നു. ഓരോ പുസ്തകത്തിന്റെയും റോയൽററി കിട്ടുമ്പോൾ പത്തുറുപ്പികയെങ്കിലും സൂക്ഷിച്ചിരുന്നെങ്കിൽ......!

"തിരുമേനി വീട്ടിൽ വന്നിട്ട് ഒന്നും തരാനില്ലല്ലോ. അതുപോരാ, എന്റെ ഈ പശു അങ്ങക്കിരിയ്ക്കട്ടെ."

"ഓ അതു വേണ്ട.. ....പിന്നെ പരമുവിനു നിർബ്ബന്ധമാണെങ്കിൽ...........ഈശ്വരനിൽ നിന്നു നിനക്കു കിട്ടേണ്ട പുണ്യത്തിനു് ഞാൻ ഇനി ഒരു തടസ്സക്കാരനായിന്ന വേണ്ടാ!"

INTER-COLLEGIATE WINNERS

Sitting (*Left to Right*) :—Miss Kalyanikutty P. (Physical Directress), Dr. P. M. Mathai (Principal), Kunjamma Verghese (Captain).

Standing :—Miss Reemy Jacob, Mr. C. P. Andrews (Physical Director), K. Ambujam.

HOCKEY TEAM 1965-'66

State championship and inter-collegiate winners

Sitting 1st Row (*Left to Right*) :—Miss Mini Andrews, Molly Chacko.

2nd Row :—Miss Kalyanikutty P. (Physical Directress), Valsa John (Captain), Dr. P. M. Mathai (Principal), Sumathy Abraham, Mr. C. P. Andrews (Physical Director).

Standing 1st Row :—Miss John P. Chinnamma, Indira Devi, Gracey, Elizabeth Thomas, Molly Babu.

2nd Row :—Miss Annie Philip, Beena Verghese, Sati Devi, Leelamma Thomas, Molly Philip.

HOCKEY TEAM 1965-66
(State Championship and Inter-Collegiate Winners)

CAPTAINS OF MEN'S TEAMS 1965—66

COLLEGE ATHLETIC TEAM 1965—66

STUDENT CHRISTIAN FELLOWSHIP DRAMATIC CLUB 1965—'66

Staged " [illegible] " on 5-8-1965

Sitting (Left to Right):—M/s K. M. Koshy M. Sc. (staff adviser), Sethunath K., P. A. Alexander, N. C. Chacko M. Sc., M. Madhavankutty M. Sc.

Standing 1st Row:—M/s M. Mathew (Best actor), Alex M. Chacko, Parameswaran Namboothiri (Best actor), Reji N. K., N. Somasundaram, T. Thomas John (Convener), Thomas George.

2nd Row:—M/s Abraham Peter (President), Varughese George, Raju Varughese (Secretary), K. George John (Convener).

THE STUDENT CHRISTIAN FELLOWSHIP COMMITTEE 1965

Sitting (Left to Right):—Prof. T. B. Thomas, M/s Raju Varughese (Secretary), Abraham Peter (President), Thomas John, K M. Koshy, M. Sc. (Staff adviser).

Standing 1st Row:— Mr. Kuruvilla George, Miss Sosamma Philip, Miss Susamma Thomas Miss Elizabeth Lila John, Miss Molly Mathew, Mr. Prasad Punnoose.

2nd Row:—M/s George John K., C. Varughese, M. K. Thomas, Jose Koshy, Jacob T. Thomas.

കവിത:

രാഗിണി

അബ്ദുൽ സമദ് (Sr. Pre Degree, Econs.)

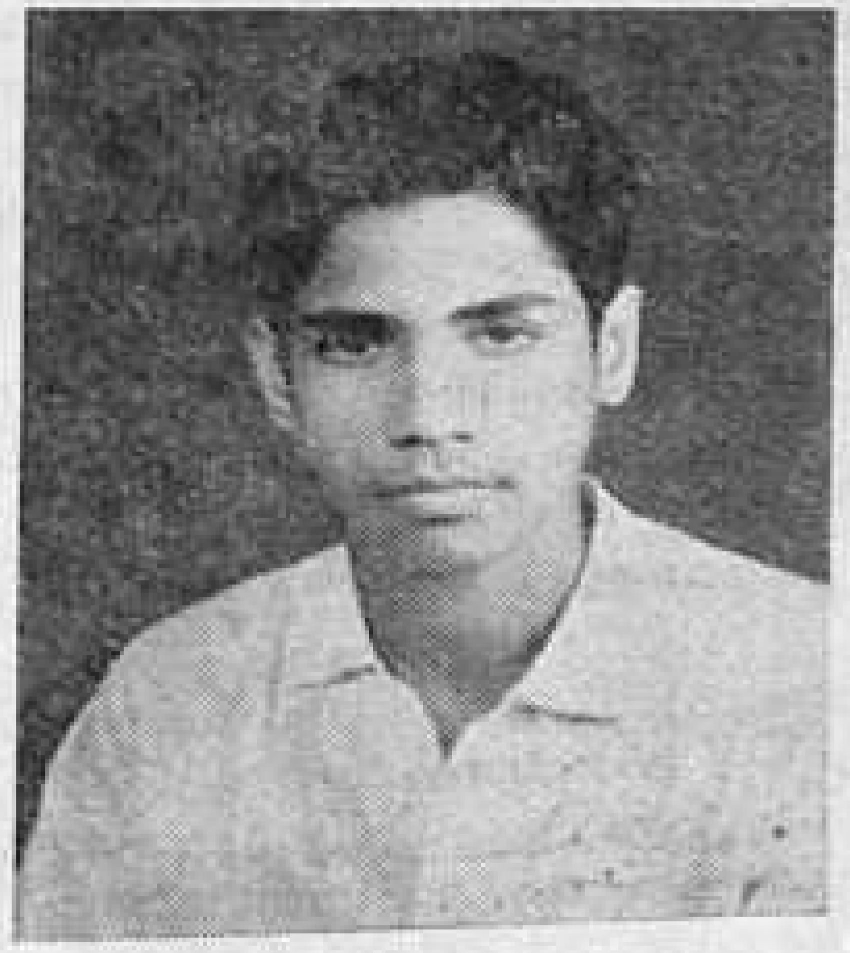

അന്തിവിളക്കുകൊളുത്തുവാനമ്പര-
ത്തെത്തിയ സോദരി, നീ തന്നെ രാഗിണി!
സ്വച്ഛന്ദശീതള ചാന്ദ്രികാദീപ്തിക്ക
പശ്ചാത്തലമാരചിക്കുമീ വേളയിൽ
ഏകാന്തതയിലെ നിസ്തുല്യദേവനെ-
പ്പുൽകുവാനെത്തിയ നീതന്നെ രാഗിണി!

മേലോട്ടു കൂമ്പും മിഴിപ്പോളകൾക്കുള്ളി-
ലന്തർഭവിച്ച ചിരന്തനാനന്ദവും,
പൊൽക്കരത്താരിലെ മംഗല ദീപവും
ദിക്കാകെ മുറ്റും പരിവേഷസിദ്ധിയും,
സസ്ത്വാത്മകത്വവും സമ്മോഹനത്വവും
രൂപപ്പെടുത്തിയൊരാ മുഗ്ദ്ധ ഭാവവും,
പാരം വിനീതയായുർവ്വീതലത്തിങ്ക-
ലാദരാലർപ്പിച്ച നിർല്ലോപഭക്തിയും,
ഓർക്കിലന്തരമില്ലതിൽ, കാമുകോ-
പാസിതയാകിയ കൈരളിയാണു നീ.

ചാരുവർണ്ണാങ്കിത മംബരമണ്ഡലം
മേലാപ്പുകെട്ടും സവിത്രിതൻ കോവിലിൽ
സർവ്വവുമർപ്പിച്ച തൃപ്തയായ്ത്തീരിലും
നിർമ്മമയാകുമോ, മണ്ണിന്റെ പുത്രി നീ?

സമ്മോഹനത്വമേ, നിന്നെപ്പരിചയ-
മുണ്ടെനിക്കിന്നലെ നാമ്പിട്ട നാൾമുതൽ,
ജീവസൗന്ദര്യം പരിസ്ഫുരിക്കുന്നൊരെ
ന്നോമൽ കിനാക്കളിലീക്ഷിച്ചു നിന്നെ ഞാൻ.

ഞാനറിയാതെയെന്നന്തരംഗാന്തര
സീമയിൽ മന്ദമുണർന്നൊരു കൊള്ളിമീൻ
ലജ്ജാഭരത്താലൊളിച്ചു, തദീയമാം
ലോലാന്തരാഗവിജൃംഭണമന്നു നീ,
നിന്മിഴിക്കോണിലുതിർന്നവലോകന
ഹാരമവിദഗ്ദ്ധമല്ലൊരു നാളിലും!

ഭീതിദമല്ലന്തരാഗ വിചേഷ്ടകൾ;
ഭീഷണമാവുകില്ലേതൊരു സ്പന്ദവും;
കാലപ്പരപ്പിനെക്കോൾമയിർക്കൊള്ളിച്ച
നിന്മനക്കൂടിയിലെന്നുമലിഞ്ഞിടും!

കുങ്കുമ ലിപ്തമാം ചുണ്ടിണത്താരകൾ
ഭിന്നാഭിരാമമായ്ത്തീരുന്ന വേളയിൽ
ആശാഭിലാഷവിരാജിതസ്വപ്നങ്ങൾ
മന്മാനസത്തിലെവിടെയും തങ്ങിടാം.

അപ്പരിപൂതകടാക്ഷപാദങ്ങളാൽ
ശാന്തിയുമേക നീ, രാഗാർദ്രഹൃത്തിതിൽ;
എന്നുമപഹൃതമാകിയ നീതിരു
ഹൃത്തിലെ സ്വപ്നകവാടനിബന്ധനം
ഓർത്തു പരിക്ഷീണനായുഴലുന്ന ഞാൻ
കാംക്ഷിച്ചിരിക്കുന്നു നിൻ പ്രസാദങ്ങളെ.

അണുബോംബു പൊട്ടിയാൽ

By

P. BALAKRISHNAN Vettikkattil, Kadayiruppu

സമീപഭാവിയിലെങ്ങും ഇൻഡ്യ അണുബോംബ് നിർമ്മിക്കുകയില്ല. അത്രയും നല്ലതുതന്നെ. പക്ഷേ അണുബോംബു നിർമ്മിക്കുന്ന രാജ്യത്തിനു മാത്രമേ അതു് അഭിമുഖീകരിക്കേണ്ടിവരികയുള്ളു എന്നു കരുതുന്നതു് അബദ്ധമാണു്. ജപ്പാന്റെ അനുഭവംതന്നെ ഇതിനു തെളിവു്. അതുകൊണ്ടു് സമീപത്തെവിടെയെങ്കിലും ഒരു അണുബോംബു പൊട്ടിയാൽ ജീവൻ നിലനിർത്താൻ നാം എന്തൊക്കെ അനുഷ്ഠിക്കേണ്ടതുണ്ടെന്നു് അറിഞ്ഞിരിക്കുന്നതു് കാലോചിതമായ ഒരാവശ്യം മാത്രമാണു്.

കാടും, നാടും, നഗരവും എന്നു വേണ്ട സമസ്തവും അണുബോംബിന്റെ പ്രവർത്തനപരിധിയിൽപെട്ടു തന്നെ. ശാലീനത നിറഞ്ഞ ഒരു താഴ്വരയിലായിരിക്കാം, നിങ്ങളുടെ വീടു്. വ്യവസായ കേന്ദ്രങ്ങളും നിങ്ങളിൽനിന്നു് അനേകശതം നാഴികകൾക്കപ്പുറത്തുമായിരിക്കാം; പക്ഷേ നിങ്ങൾ അപകടത്തിൽനിന്നും തീരെ വിമുക്തരല്ല. കാരണം യുദ്ധകാലങ്ങളിൽ വിശേഷിച്ചു് തമസ്കരണം ഏർപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ള രാത്രികാലങ്ങളിൽ ശത്രുവിമാനങ്ങൾക്കു് വഴിതെററാം. പ്രതിരോധം വളരെയേറെ ശക്തിമത്താണെങ്കിൽ ബോംബു് എവിടെയെങ്കിലും, ക്ഷണത്തിൽ നിക്ഷേപിച്ചു് അവർക്കു് രക്ഷപെടേണ്ടതായും വന്നുകൂടാം. ഇങ്ങനെയൊന്നും സംഭവിക്കുകയില്ലെന്നു വെയ്ക്കുക. എങ്കിൽത്തന്നെയും സ്ഫോടനദിവസം എന്തെങ്കിലും ആവശ്യത്തിനു നിങ്ങൾ പട്ടണത്തിൽ എത്തിക്കൂടായ്കയില്ല. ഇതിൽനിന്നെല്ലാം സിദ്ധിക്കുന്ന ഒരു സംഗതി, അണുവിപത്തിന്റെ അപകടച്ഛായയിൽനിന്നും വിമുക്തരല്ല ലോകത്തിലാരും എന്നും അണുസ്ഫോടനത്തിനെതിരായുള്ള പ്രതിരോധ സജ്ജീകരണങ്ങളിൽ ഓരോ പൗരനും സദാ ജാഗരൂകനായിരിക്കേണ്ടതുണ്ടെന്നും ആണു്.

സാധാരണഗതിയിൽ സ്ഫോടനത്തെ മൂന്നായി തരംതിരിക്കാം. ലക്ഷ്യസ്ഥാനത്തിനു മുകളിൽ വായുമണ്ഡലത്തിൽവച്ചു്, ഭൂതലത്തിൽ ലക്ഷ്യസ്ഥാനത്തുവച്ചു്, അഥവാ ലക്ഷ്യസ്ഥാനത്തിനു സമീപമുള്ള സമുദ്രത്തിൽവച്ചു്. ഇതിലെല്ലാം സ്ഫോടനരംഗവുമായുള്ള സാമീപ്യത്തെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നു നിങ്ങളുടെ നിലനില്പു്. ഭൂതലത്തിൽനിന്നും ഒരു 20000 അടി ഉയരത്തിൽ അന്തരീക്ഷത്തിൽവച്ചു് സ്ഫോടനം നടക്കാനാണു് കൂടുതൽ സാദ്ധ്യതയുള്ളതു്. കാരണം ഈ സ്ഫോടനത്തിന്റെ പരിണതഫലം മററുള്ളവയുടേതിനേക്കാൾ ഭയാനകമായിരിക്കുമെന്നുള്ളതുതന്നെ. പക്ഷേ ഇതു വളരെക്കുറച്ചു് റേഡിയോ പ്രസരമേ ഉളവാക്കുകയുള്ളു.

ആകാശത്തിൽവച്ചു് ഒരു അണുബോംബു പൊട്ടുമ്പോൾ സ്ഫോടനനിമിഷത്തിൽത്തന്നെ അതിഭീകരമായ ഒരു ജ്വാലയുണ്ടാകുന്നു. ഞൊടിയിടയിൽ ഏകദേശം 900 അടി വ്യാസത്തിൽ വളർന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഒരു അഗ്നിഗോളം പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നു. ഈ അഗ്നിഗോളം സൂര്യനേക്കാൾ പതിന്മടങ്ങു് പ്രഭാപൂർണ്ണമാണു്. ഇതിൽനിന്നും നാനാദിക്കുകളിലേക്കും മാരകമായ ചൂടും റേഡിയേഷനും വ്യാപിക്കുന്നു. ഈ അഗ്നിശിഖ രണ്ടുമൈൽവരെ അപകടകാരിയാണു്. പക്ഷേ ശക്തിമത്തായ റേഡിയേഷൻ 4000 അടിക്കു ശേഷം വളരെ വേഗത്തിൽ കുറയും. പ്രഥമനിമിഷത്തിൽത്തന്നെ പകുതി റേഡിയേഷനും പറന്നുപോകും. ചൂടിന്റേയും റേഡിയേഷന്റേയും അടിയന്തിര ഫലം ഇതോടെ അവസാനിക്കുകയും ചെയ്യും.

അഗ്നിഗോളത്തെ അനുഗമിച്ചു് സമീപമുള്ള കടലിൽ ഭയങ്കര കോളിളക്കം അനുഭവപ്പെടുന്നു. തിരമാലകൾ ലക്ഷ്യമററു് അടിച്ചുകയറുന്നു. സ്ഫോടനരംഗത്തുള്ള വായു ചുട്ടുപിടിച്ചു് വികസിക്കുന്നതു മൂലമാണു്

ഇതുണ്ടാകുന്നതു്. ഇതോടൊപ്പം മണിക്കൂറിൽ 800 മൈൽ വേഗതയുള്ള ഒരു കൊടുങ്കാററുണ്ടാകുന്നു. ഒന്നര നാഴിക പിന്നിടുമ്പോഴേയ്ക്കും കാററിന്റെ വേഗത 100മൈൽ കണ്ടുകുറഞ്ഞിരിക്കും. കുറെ നിമിഷങ്ങൾക്കു ശേഷം പുറത്തേക്കടിക്കുന്ന കാററിന്റെ പകുതി ശക്തിയുള്ള ഒരു കാററു് സ്ഫോടനസ്ഥലത്തേക്കു് അടിക്കുന്നു. 10 നിമിഷത്തിനകം സ്ഫോടനത്തിന്റെ താല്ക്കാലിക അപകടം അവസാനിക്കും.

സ്ഫോടനരംഗത്തിനു് മുക്കാൽ മൈലുള്ളിൽ ഭൂതലത്തിലാണു നിങ്ങളെങ്കിൽ, നിങ്ങൾ അവശേഷിക്കുന്ന കാര്യം 100 ശതമാനവും സംശയമാണു്. ഭൂമിക്കടിയിലാണു് നിങ്ങളെങ്കിൽ, സ്ഫോടനകേന്ദ്രത്തിനു നേരെചുവട്ടിലല്ലെങ്കിൽ നിങ്ങൾ രക്ഷപ്പെടാൻ സാദ്ധ്യതയുണ്ടു്.

സ്ഫോടനകേന്ദ്രത്തിനു് അരമൈലുള്ളിൽ സർവ്വസ്വവും നശിക്കും. അരമൈലിനും ഒരുമൈലിനും ഇടയ്ക്കു് കോൺക്രീററു് നിർമ്മിതവും ഉരുക്കുകവചങ്ങളുള്ളതുമായ കെട്ടിടങ്ങൾ മാത്രമേ അവശേഷിക്കുകയുള്ളു. ഒരുമൈലിനും ഒന്നരമൈലിനും ഇടയ്ക്കു് ഉരുക്കുകെട്ടിടങ്ങൾക്കു് സാരമായ നാശം സംഭവിക്കും. അതിനും പുറമേ അന്തരീക്ഷത്തിലൂടെ പറന്നുനടക്കുന്ന പൊട്ടിച്ചിതറിയ ചെറുകഷണങ്ങൾകൊണ്ടു് ഭയങ്കരമായ ആപത്തുണ്ടാകാം. പഴയ കെട്ടിടങ്ങൾ പൂർണ്ണമായി നശിപ്പിക്കപ്പെടും. റേഡിയേഷൻ അത്ര അപകടകാരിയല്ലിവിടെ. പക്ഷേ താപജ്വാലമാരകമല്ലെങ്കിലും അപകടകരമാണു്. ബോംബിന്റെ സ്വാധീനവലയം 8 മൈൽവരെയാണു്. 8 മൈലിനകത്തു് പ്ലാസ്റ്റിക്കും ഗ്ലാസ്സും പൂർണ്ണമായി പൊട്ടിത്തെറിക്കും. സ്ഫോടനം നിമിത്തമുണ്ടാകുന്ന തീപിടുത്തം പരത്താൻ കൊടുങ്കാററു സഹായിക്കുന്നു.

ഭൂതലത്തിലോ വെള്ളത്തിലോവച്ചു് അണുസ്ഫോടനം നടക്കുമ്പോൾ ചൂടും അഗ്നിജ്വാലയും നേരിട്ടുള്ള റേഡിയേഷനും അന്തരീക്ഷ സ്ഫോടനത്തോളം എത്തുന്നില്ല. ജലസ്ഫോടനത്തിൽ വളരെക്കുറച്ചു് ചൂടും റേഡിയേഷനും മാത്രമേ ഉണ്ടാകുകയുള്ളു.

ക്ഷുബ്ധതരംഗങ്ങൾ ഒരു മൈലിൽ കൂടുതൽ എത്തുകയുമില്ല. പക്ഷേ ഈ രണ്ടുതരം സ്ഫോടനങ്ങൾക്കും അന്തരീക്ഷ സ്ഫോടനത്തിനില്ലാത്ത ഒരു ദൂഷ്യമുണ്ടു്. അവ റേഡിയോ പ്രസരമേഘങ്ങളെ ഉണ്ടാക്കുന്നു. ഇവ കാററിലൂടെ പറക്കുകയും മാർഗ്ഗമദ്ധ്യത്തിലുള്ള വസ്തുക്കളെ ബാധിക്കുകയും ചെയ്യും. മനുഷ്യർക്കുതന്നെയും ഇവ അധികമായാൽ വിഷമയമാണു്.

നമ്മുടെ സമീപത്തു് ഇത്തരത്തിലൊരു സ്ഫോടനം നടന്നാൽ എന്തുചെയ്യണമെന്നു നോക്കാം. ശത്രുവിമാനങ്ങൾ കണ്ടുപിടിക്കപ്പെട്ടാൽ പ്രധാന പട്ടണങ്ങളിൽ സൈറൺ മുന്നറിയിപ്പുകൾ നല്കപ്പെടും. കരുതൽ നടപടികൾ മുൻകൂട്ടി സ്വീകരിക്കാൻ ഇതു സഹായകമാണു്. ആക്രമണം അവിചാരിതമാണെങ്കിൽത്തന്നെയും, നിങ്ങളുടെ സമീപത്തു് അഭയസ്ഥാനങ്ങളൊന്നുമില്ലെങ്കിൽപ്പോലും നിങ്ങളുടെ രക്ഷയ്ക്കു് സ്വീകരിക്കാവുന്ന പലേ മാർഗ്ഗങ്ങളുമുണ്ടു്.

നിങ്ങൾക്കു കിട്ടുന്ന ആദ്യത്തെ മുന്നറിവു് സ്ഫോടനത്തിന്റെ അന്ധമായ ജ്വാലയായിരിക്കും. ഇതു വരുമ്പോൾ നിങ്ങൾ എവിടെയായിരുന്നാലും കണ്ണുകൾ അടയ്ക്കുക. തുറന്ന പ്രദേശത്താണെങ്കിൽ മുഖം കീഴ്പ്പോട്ടാക്കി കമിഴ്ന്നു കിടക്കുക. ഒരു കെട്ടിടത്തിനു സമീപത്താണെങ്കിൽ അതിന്റെ ഭിത്തിയോടു് കഴിയുന്നത്ര അടുക്കുക. കെട്ടിടത്തിന്റെ മുകളിൽനിന്നു് കല്ലും, മണ്ണും ചാടാൻ തുടങ്ങുമ്പോൾ ഏററവും സുരക്ഷിതമായസ്ഥാനം ഇതാണു്—അവ ഭിത്തിയുടെ അടിവശത്തിനല്പം അകലെ മാത്രമേ വീഴുകയുള്ളു. കൈകൊണ്ടോ കൈവശമുള്ള എന്തുകൊണ്ടെങ്കിലുമോ തല ഉടൻ മൂടണം.

അഗ്നിജ്വാല പാഞ്ഞെത്തുമ്പോൾ നിങ്ങൾ വാതിൽപ്പടിക്കു സമീപത്താണെങ്കിൽ ഉടൻ അകത്തു കടക്കുക; ഒന്നോ രണ്ടോ ചുവടുകൾ മാത്രം മതിയെങ്കിൽ, അകത്തുകടന്നാലുടൻ പ്രവേശനദ്വാരത്തിന്റെ ഇടത്തോട്ടോ വലത്തോട്ടോ മാറുക. ഉടൻ മുഖവും അനാവൃതമായ ശരീര ഭാഗങ്ങളും ആവരണം ചെയ്യുക. നിങ്ങൾ മുറിക്കുള്ളിലാണെങ്കിൽ (വീട്ടിലോ, ഓഫീസ്സിലോ,

സ്റ്റോറിലോ എവിടെയായിരുന്നാലും) കിടക്കയുടെയോ, മേശ, ഡെസ്ക് ഇവയുടെയോ അടിയിൽ അഭയം തേടുക. പൊട്ടിത്തകരുന്ന സ്ഫടികക്കഷണങ്ങളിൽനിന്നു രക്ഷ നേടുവാനാണിത്. ജനാലകളിൽനിന്നും കഴിയുന്നിടത്തോളം അകന്നിരിക്കണം. ആവരണത്തിന് എന്തും ഉപയോഗിക്കാം; ടൈപ്പ്റൈററർപോലും; അല്ലെങ്കിൽ വെളുത്തതോ നേരിയ നിറമുള്ളതോ ആയ എന്തും ആവാം.

നിങ്ങൾ ഒരു പക്ഷേ പാർക്കിലോ മറേറതെങ്കിലും തുറന്ന സ്ഥലത്തോ ആയിരിക്കാം. അവിടെ ധാരാളം മരങ്ങളുണ്ടായിരിക്കുമല്ലോ? അടുത്തുള്ള മരത്തിന്റെ ചുവട്ടിൽ അഭയം തേടുക. ജ്വാലയ്ക്കെതിരെ തിരിഞ്ഞിരിക്കാൻ മറക്കരുത്. ആവരണത്തിന്റെ കാര്യം പറയാനുമില്ല.

കാറിലോ ബസ്സിലോ യാത്രചെയ്യുകയാണെങ്കിൽ ഉടൻ വാഹനംനിർത്തി പുറത്തുകടന്ന് പററിയ അഭയസ്ഥാനം അന്വേഷിക്കണം. റോഡിൽ വിലങ്ങനെ വാഹനങ്ങൾ നിർത്തുകയുമരുത്. താക്കോൽക്കൂട്ടം കാറിനുള്ളിൽ നിക്ഷേപിക്കുക. അതിന്റെ വാതിലുകളും ജനാലകളും അടയ്ക്കുക. ഇത് റേഡിയോ പ്രസരധൂളികളും ബോംബുധൂളികളും അകററിനിർത്താനുതകും. സ്ഫോടനഫലമായുണ്ടാകുന്ന ഉഗ്രമായ ചൂടും കാററും മൂലം നിങ്ങളുടെ കാറിനു കേടുപററാതിരുന്നാൽ സ്ഫോടനത്തിനു ശേഷം അതോടിച്ചുകൊണ്ടു പോകാം. കാറിനേയും അതിലുള്ള ഇന്ധനത്തേയും സ്ഫോടനം മറെറാരു തരത്തിലും ബാധിക്കുകയില്ല.

ശത്രുവിമാനങ്ങളുടെ ലക്ഷ്യം നിങ്ങൾ താമസിക്കുന്ന സ്ഥലം അല്ലായിരിക്കാം. പക്ഷേ അവ മുകളിലൂടെ കടന്നുപോകുമ്പോൾ ആപൽ സൂചന നൽകപ്പെടും. ഉയർന്നും താഴ്ന്നുമുള്ള ആ സ്വരം കേൾക്കുമ്പോൾ ഉടൻ ജാഗ്രത്താവണം. പക്ഷേ പരിഭ്രമിക്കരുത്, ലൈററ് അണയ്ക്കുക, മെയിൻ ഓഫാക്കുക, അടുപ്പിലുള്ള തീ കെടുത്തുക. ഓയിൽ മിഷ്യനുകളുടെ പ്രവർത്തനംപോലും തത്സമയം നിറുത്തണം. കവാടങ്ങൾ ബന്ധിച്ച് പററിയ അഭയസ്ഥാനം തേടുകയും വേണം.

'ഓൾക്ലിയർ' ശബ്ദം പുറത്തുവരുമ്പോൾ ആകാശസ്ഫോടനമാണ് നടന്നതെങ്കിൽ നിങ്ങൾക്കു പുറത്തുവരാം. അടിയന്തിരഫലം അതിനകം അവസാനിച്ചിരിക്കും. ഇടിഞ്ഞുപൊളിഞ്ഞു വീഴുന്ന സാധനങ്ങൾ ശരീരത്തിലേല്ക്കാതിരിക്കാൻ പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിക്കണം. സ്ഫോടനത്തിനുശേഷമുള്ള ഏററവും വലിയ അപകടം തീയിൽനിന്നാണ്. ഒരു വലിയ തീപിടുത്തത്തിൽ അകപ്പെടാതിരിക്കാൻ ശ്രദ്ധിക്കുക. അതേസമയം നിങ്ങളുടെ വീട്ടിൽനിന്നാരംഭിച്ചേക്കാവുന്ന ഏതു ചെറിയ തീയും കെടുത്തിക്കളയുകയും വേണം. അഗ്നിശമനികളും മണ്ണും ഇതിനുപയോഗിക്കാം.

തീപിടുത്തമോ കെട്ടിടത്തിന്റെ തകർച്ചയോ മൂലം ഔദ്യോഗിക മുന്നറിയിപ്പിനു മുമ്പ് നിങ്ങൾ അഭയം തേടിയിട്ടുള്ള കെട്ടിടം ഉപേക്ഷിക്കേണ്ടിവരികയാണെങ്കിൽ—അപ്പോൾ വെളിയിൽ പൊടിപടലങ്ങളും മററുമുണ്ടായിരിക്കും—ഏതെങ്കിലും ഒരു തുണികൊണ്ട്—തുവാലയായാലും മതി—നിങ്ങളുടെ മൂക്കും വായും മൂടണം. റേഡിയോ പ്രസരം ബാധിച്ച വസ്തുക്കളൊന്നും അകത്തുകടക്കാതിരിക്കാനാണിത്.

ആകാശ സ്ഫോടനമായിരിക്കും മിക്കവാറും അനുഭവിക്കേണ്ടിവരിക—നിർഭാഗ്യവശാൽ ഒരു സ്ഫോടനം നടക്കുകയാണെങ്കിൽ. ഇത്തരം സ്ഫോടനം വിനാശകരങ്ങളായ റേഡിയേഷനൊന്നും ബാക്കിവയ്ക്കുകയില്ല. അതുകൊണ്ട് അഗ്നിശമനക്കാർക്കും രക്ഷാപ്രവർത്തകർക്കും ഉടൻ സംഭവസ്ഥലത്തേക്ക് കുതിക്കാം.

സ്ഫോടനം കരയിലോ വെള്ളത്തിലോ ആയിരുന്നുവെന്നറിഞ്ഞാൽ തുറന്നുവച്ചിരുന്ന ഭക്ഷണപാനീയങ്ങളൊന്നും കഴിക്കരുത്. കുപ്പിക്കകത്ത് ഭദ്രമായി അടച്ചുസൂക്ഷിച്ചിട്ടുള്ള പാനീയങ്ങൾ (പാൽ, ചായ, വൈൻ മുതലായവ) സുരക്ഷിതമാണ്. കരജല സ്ഫോടനത്തിനു ശേഷം കഴിവതും വേഗത്തിൽ റേഡിയോ പ്രസരം കണ്ടുപിടിക്കാൻ വിദഗ്ദ്ധന്മാരെ അയക്കുന്നതിന് ഗവണ്മെൻറിനു കഴിയണം. റേഡിയോ പ്രസരം ഏറെയുള്ള സ്ഥലമാണെങ്കിൽ നിങ്ങൾ അവിടെനിന്നും മാറിത്താമസിക്കണം. അങ്ങനെയെങ്കിൽ, ധാരാളം സോപ്പുതേച്ച് ഉടനെ കുളിക്കുകയും റേഡിയോ പ്രസരം ബാധിച്ച വസ്തുങ്ങൾ കുഴിച്ചുമൂടുകയും വേണം.

നിങ്ങൾക്ക് റേഡിയേഷൻ ബാധിച്ചിട്ടുണ്ടോ എന്നറിയാൻ ശരിയായ മാർഗ്ഗമൊന്നുമില്ല. അതു ബാധിക്കുമ്പോൾ പ്രത്യേകിച്ചൊന്നും തോന്നുകയില്ല. കാലക്രമത്തിൽ മാത്രമേ റേഡിയേഷൻകൊണ്ടുള്ള രോഗത്തിന്റെ ലക്ഷണങ്ങൾ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുകയുള്ളൂ. കാലദൈർഘ്യം നിങ്ങളെ എത്രമാത്രം റേഡിയേഷൻ ബാധിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതിനെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കും. വളരെയധികം ബാധിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അല്പം ചില മണിക്കൂറുകൾക്കകം അറിയാറാകും. ആദ്യലക്ഷണങ്ങൾ തലചുററും ഞെട്ടലും ആണ്. അതോടനുബന്ധിച്ച് ഛർദ്ദിയും പനിയും അനുഭവപ്പെടുന്നു. നിങ്ങൾക്ക് വേദനയൊന്നും തോന്നുകയില്ല. പക്ഷേ ആലസ്യം, ക്ഷീണം, മാന്ദ്യം, വല്ലായ്മ ഇവ തോന്നാം. ഇതു് പിന്നീടുമാറാം. വീണ്ടും വരാം. ചിലപ്പോൾ ഇതുമൂലം മരണംതന്നെ സംഭവിക്കാം. പക്ഷേ സാധാരണയായി രോഗലക്ഷണങ്ങൾ വളരെക്കാലത്തേക്ക പ്രത്യക്ഷപ്പെടുകയില്ല. അതുപോലെതന്നെ ശാശ്വതമായി ഒരിക്കലും അപ്രത്യക്ഷപ്പെടുകയുമില്ല.

റേഡിയേഷൻ അസുഖത്തിന്റെ ലക്ഷണങ്ങളെന്തെങ്കിലുമുണ്ടെങ്കിൽ ഉടൻ ആസ്പത്രിയിലേക്ക് പോവുക. ബോംബാക്രമണത്തിനു ശേഷമുള്ള പരിതഃസ്ഥിതികൾ പ്രതികൂലമാണെങ്കിൽ, നിങ്ങൾക്ക് വൈദ്യസഹായം ലഭിക്കാൻ താമസം നേരിടുന്നുവെങ്കിൽ, നിങ്ങൾക്കുതന്നെ ചെയ്യാവുന്ന ചില നിസ്സാരസംഗതികൾ പറയാം. ശരീരത്തിന്റെ ഊഷ്മാവ് നിലനിർത്തുക, പൂർണ്ണമായി വിശ്രമിക്കുക, നിവൃത്തിയുണ്ടെങ്കിൽ കിടക്കയിൽ കിടക്കുക, ചൂടുള്ള ഭക്ഷണപാനീയങ്ങൾ മാത്രം കഴിക്കുക, പഞ്ചസാരയും പ്രോട്ടീനും ധാരാളമുള്ള ഭക്ഷണസാധനങ്ങൾ കൂടുതൽ കഴിക്കുക; അതോടൊപ്പം തുറന്നുവച്ചിരുന്ന ഭക്ഷണപാനീയങ്ങൾ വർജ്ജിക്കുക.

ഒരു പക്ഷേ എല്ലാവരും അനുഷ്ഠിക്കേണ്ട പ്രധാനകാര്യം സ്വസ്ഥനായി മററുള്ളവരുടെ രക്ഷയെപ്പററി ചിന്തിക്കുകയാണ്. ആകാശാക്രമണത്തിനുശേഷം രക്ഷാപ്രവർത്തനത്തിനും അഗ്നിശമനത്തിനും അനേകംപേരുടെ സേവനം ആവശ്യമുള്ളപ്പോൾ നിങ്ങളുടെ പങ്ക് നിർവ്വഹിക്കുവാൻ മടിക്കരുത്; മറക്കരുത്. സിവിൽഡിഫൻസ് അധികാരികളെ നിങ്ങളുടെ സേവനസന്നദ്ധത മുൻകൂട്ടി അറിയിക്കുന്നതു് നന്ന്. സ്ത്രീകൾക്കും പുരുഷന്മാർക്കും ഇതിൽ തുല്യപങ്കാണ് വഹിക്കാനുള്ളത്.

ധൈര്യം, സാമാന്യബുദ്ധി, സഹകരണം ഇവ നാമെല്ലാവരും കാണിക്കണം: ഇത്തരം അടിയന്തിരഘട്ടത്തിൽ മാത്രമല്ല, ആക്രമണത്തെ ചെറുക്കാനുള്ള നീണ്ട പരിശീലനകാലത്തും. ഒരു പക്ഷേ ഇതിലുപരിയായി, ഇത്തരം മാരക സ്ഫോടനങ്ങൾ ഈ ഭൂമുഖത്ത് ഇനി ഒരിക്കലും ഉണ്ടാകാതിരിക്കാൻ, ലോകം ആകാംക്ഷയോടെ ഉററുനോക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന നിരായുധീകരണമെന്ന ആശയം സാക്ഷാത്കരിക്കപ്പെടാൻ, നാം തോളോടുതോൾ ചേർന്ന് പ്രവർത്തിക്കേണ്ടകാലം അതിക്രമിച്ചിരിക്കുന്നു.

(ഇംഗ്ലീഷിനോട് കടപ്പാട്)

സാഹിത്യപഠനം

എൻ. ആർ. പണിക്കർ എം. എ., പത്തിയൂർ

ശാസ്ത്രം മനുഷ്യന്റെ സമ്പദ്‌വ്യവസ്ഥയിൽ ദൂരവ്യാപകങ്ങളായ ഫലങ്ങൾ സൃഷ്ടിക്കുന്നതു് കണ്ടറിഞ്ഞതോടെയാണ്‌ ശാസ്ത്രത്തിന്റെ അത്ഭുതപൂർവ്വമായ നേട്ടങ്ങൾ കണ്ടു കണ്ണു മഞ്ഞളിച്ച ചില ചിന്തകന്മാർ ലോകത്തു് ശാസ്ത്രം മതി, മറ്റെല്ലാം തൂത്തുവാരിയെറിയണമെന്നു വാദിച്ചതു്. തോമസ്സ് ലൗ പീക്കോക്ക് (Thomas Love Peacock Four Ages of "Poetry") അത്തരത്തിലുള്ള ഒരാളാണ്‌. സാഹിത്യവും കലയുമെല്ലാം അപരിഷ്കൃത സമുദായത്തിന്റെ പ്രവണതകളാണെന്നും മനുഷ്യൻ ബുദ്ധിപരമായി വളരുന്നതോടെ അതെല്ലാം ഉപേക്ഷിക്കുമെന്നുമാണ്‌ പീക്കോക്കിന്റെ അഭിപ്രായം. ഷെല്ലിയുടെ "Defence of Poetry" എന്ന ഗ്രന്ഥം പീക്കോക്കിന്റെ വാദമുഖങ്ങളെ നേരിടാൻ എഴുതിയതാണ്‌. ഇന്നും പീക്കോക്കിനെ അനുഗമിക്കുന്ന ചിലർ പാശ്ചാത്യ ലോകത്തിലില്ലാതില്ല—" അല്പം കണക്കും കൂടെ കുറച്ചു സംഗീതവും മതി ലോകത്തിൽ " എന്നു വിശ്വസിക്കുന്നവരായിട്ട്.

ശാസ്ത്രത്തിന്റെ കിരണങ്ങൾ നമ്മുടെ നാട്ടിലേക്കു കടന്നുതുടങ്ങിയിട്ടേയുള്ളൂ. അപ്പോഴേക്കും നമ്മുടെ ആളുകൾ പറഞ്ഞുതുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു ശാസ്ത്രം മാത്രം മതിയെന്ന്. ശാസ്ത്രപരമായ വിദ്യാഭ്യാസത്തിനു് സർവ്വപ്രാധാന്യം നല്കിക്കൊണ്ടു് നമ്മുടെ വിദ്യാഭ്യാസം ആകെ ഒന്നു ഉടച്ചുവാർക്കണമെന്ന് ആളുകൾ വാദിച്ചുതുടങ്ങിയിട്ടുണ്ട്. ജനസംഖ്യയിലും പാപ്പരത്വത്തിലും ലോകത്തിലെ മറേറതൊരു രാഷ്ട്രത്തിന്റെയും മുൻപന്തിയിൽ നില്ക്കുന്ന ഭാരതത്തെ ആ ദുഃസ്ഥിതിയിൽനിന്നു കരകയററണമെങ്കിൽ ഭാവി ഭാരതത്തിന്റെ വിധാതാക്കളായി കൂടുതൽ ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരും സാങ്കേതിക വിദഗ്ദ്ധന്മാരും ഉണ്ടാവണമെന്നാണ്‌ അവരുടെ വാദം. ദേശാഭിമാന പ്രോജ്ജ്വലമായ ആ പ്രഭാഷണം നമ്മെ നിഷ്പ്രഭരാക്കുകതന്നെ ചെയ്യും!

ശാസ്ത്രം മനുഷ്യനു നേടിത്തന്ന സുഖൈശ്വര്യങ്ങളെക്കുറിച്ചോ, അവന്റെ മുമ്പിൽ തുറന്നിട്ടിരിക്കുന്ന വിജ്ഞാന ഭണ്ഡാഗാരത്തെക്കുറിച്ചോ, മനുഷ്യരാശിയുടെ പുരോഗതിയിൽ അതു വഹിക്കാനിരിക്കുന്ന പങ്കിനെക്കുറിച്ചോ ആർക്കും പരാതിയില്ല. ഡ്രൈഷർകാറിന്റെയും ജററ്ഫ്രെയിനിന്റെയും യുഗത്തിൽനിന്നു കാളവണ്ടിയുടെ യുഗത്തിലേക്കു തിരിച്ചുപോകണമെന്നു വാദിക്കുന്നവർ തികഞ്ഞ വിഡ്ഢികൾ തന്നെയായിരിക്കും. ഭാരതത്തെ സംബന്ധിച്ച് കൂടുതൽ ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരും സാങ്കേതിക വിദഗ്ദ്ധന്മാരും വേണമെന്ന കാര്യത്തിലും ആർക്കും പക്ഷാന്തരമില്ല. പക്ഷേ ശാസ്ത്രപരമായ വിദ്യാഭ്യാസം സാർവ്വത്രികവും സർവ്വപ്രധാനവുമാക്കണമെന്ന പറയുമ്പോൾ, ഒന്നാം ക്ലാസ്സു മുതൽ ഫിസിക്സും, കെമിസ്ട്രിയുമല്ലാതെ മറെറാന്നും പഠിപ്പിക്കേണ്ട എന്നു വാദിക്കുമ്പോൾ, കലാശാലകളിൽ ഭാഷാവിഷയങ്ങൾ തൊട്ടുതെറിപ്പിക്കുകപോലുംവേണ്ടാ എന്നു മുറവിളി കൂട്ടുമ്പോൾ അല്പം ചിന്തിക്കാതിരിക്കാൻ തോന്നുന്നില്ല.

വിദ്യാഭ്യാസത്തിൽ ചെയ്യുന്ന ഏതൊരു പരീക്ഷണവും അവധാനതയോടെ, ദൂരവ്യാപകങ്ങളായ ഫലങ്ങൾ പരിഗണിച്ചുകൊണ്ട് ചെയ്യേണ്ടതാണ്‌. കാരണം തലമുറകളെ ഒന്നോടെ ബാധിക്കുന്ന ഒന്നാണു വിദ്യാഭ്യാസം. ക്ഷണികവും താല്ക്കാലികവുമായ കാര്യങ്ങൾക്കായിരിക്കരുതു് വിദ്യാഭ്യാസത്തിൽ പ്രാധാന്യം. നിർഭാഗ്യവശാൽ നമ്മുടെ വിദ്യാഭ്യാസം ക്ഷണികവും താല്ക്കാലികവുമായ ഭൗതികനേട്ടങ്ങൾ ലക്ഷ്യമാക്കി അധഃപതിച്ചുപോയി എന്നതു ശരിയാണ്‌. പക്ഷേ അതുകൊണ്ടു് പരീക്ഷണങ്ങൾ മൂലം അത്തരം പ്രവണതകളെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുന്നതു് ശരിയാണോ എന്ന് വിദ്യാഭ്യാസ വിചക്ഷണന്മാർ ചിന്തിക്കേണ്ടതാണ്‌.

ഇന്നു ലോകത്തിൽ കാണുന്ന അസ്വസ്ഥതകൾക്കും ധാർമ്മികാധഃപതനത്തിനും അടിസ്ഥാന കാരണം സമതുലിത മനഃസ്ഥിതിയുടെയും (Balanced Mentality) സഹാനുഭൂതിയുടെയും അഭാവമാണ്‌. വ്യക്തികളുടെ കാര്യത്തിൽ മാത്രമല്ല, രാഷ്ട്രങ്ങളുടെ കാര്യത്തിലും ഇതു ശരിയാണ്‌. മറെറാരുവന്റെ ആശയങ്ങളെയും, വികാരങ്ങളെയും—അവ നല്ലതായാലും ചീത്തയായാലും—സഹാനുഭൂതിയോടെ വീക്ഷിക്കാനും, മാനിക്കാനും ആരും തയ്യാറല്ല. ഭിന്നമായി കാണുന്നതിനെയെല്ലാം ശത്രുതയോടെ വീക്ഷിക്കുന്നതു് സമതുലിതബോധത്തിന്റെ അഭാവത്തെയാണു കാണിക്കുന്നതു്. അതുകൊണ്ടാണ്‌ വിദ്വേഷവും, അക്രമവും, സ്വാർത്ഥതയുമെല്ലാം നമ്മുടെ സ്വഭാവാംശങ്ങളായിപ്പോയതു്. ഏതാനും വിഷയങ്ങൾക്കു മാത്രം പ്രാധാന്യം കൊടുത്തുകൊണ്ടുള്ള ഒരു വിദ്യാഭ്യാസത്തിനു് എങ്ങനെ ഒരു സമതുലിത ബോധമുണ്ടാക്കാൻ കഴിയും?

സാഹിത്യാദി കലകളെ വിദ്യാഭ്യാസ മണ്ഡലത്തിൽനിന്നു തുരത്തണമെന്നു വാദിക്കുന്നതു് ശാസ്ത്രപുരോഗതി നമ്മുടെ ജീവിതത്തിന്റെ സകല മണ്ഡലങ്ങളെയും മാററിമറിച്ചു എന്ന മിഥ്യാബോധംകൊണ്ടാണ്‌. വാസ്തവത്തിൽ ശാസ്ത്രത്തിന്റെ കരങ്ങൾ എത്തിച്ചേരാത്ത ഒരു വലിയ മണ്ഡലം ഇന്നും മനുഷ്യജീവിതത്തിലുണ്ട്—മനുഷ്യന്റെ മനോമണ്ഡലം. യുക്തിചിന്തയും, ശാസ്ത്രീയാപഗ്രഥനവീക്ഷണവും ശാസ്ത്രത്തിന്റെ നേട്ടങ്ങളാണെന്നു കഷ്ടിച്ചു പറയാം. പക്ഷേ ഇവയ്ക്കു് എത്ര പേരുടെ ജീവിതത്തിൽ സ്വാധീനമുണ്ട്. ശാസ്ത്രബിരുദധാരികളുടെയും ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരുടെയും ഇടയിൽപ്പോലും അന്ധവിശ്വാസികളും ശാസ്ത്രീയ വീക്ഷണമില്ലാത്തവരും ധാരാളമാണ്‌. നമ്മുടെ നാട്ടിലാകട്ടെ ശാസ്ത്രത്തെക്കുറിച്ചു നല്ലപോലെ അറിഞ്ഞിട്ടോ, ശാസ്ത്രീയാപഗ്രഥന വീക്ഷണം വളർന്നുവന്നിട്ടോ ഒന്നുമല്ല ശാസ്ത്രത്തിനുവേണ്ടി മുറവിളി കൂട്ടുന്നതു്. ശാസ്ത്രബിരുദധാരികൾക്കേ നല്ല വരുമാനമുള്ള ഉദ്യോഗങ്ങൾ ലഭിക്കൂ. ജീവിതസുഖങ്ങൾ നേടാൻ അവർക്കേ കഴിയൂ എന്ന വെറും താഴ്ന്ന സ്വാർത്ഥപരമായ ഉദ്ദേശ്യമാണ്‌ അതിന്റെ പുറകിലുള്ളതു്. കണ്ണിൽച്ചോരയില്ലാത്ത ഡോക്ടറന്മാരെയും, രാഷ്ട്രത്തെപ്പോലും ഒറ്റുകൊടുക്കുന്ന എൻജിനിയറന്മാരെയും മററും നമ്മുടെ വിദ്യാഭ്യാസം 'പടച്ചു'വിടുന്നതിന്റെ കാരണവും മറെറാന്നല്ല.

മനുഷ്യന്റെ വൈകാരികമണ്ഡലവും, വിചാരമണ്ഡലത്തിന്റെ ഒരു വലിയ അംശവും ഇന്നും ശാസ്ത്രപരിധിക്കു പുറത്താണ്‌. സാഹിത്യാദി കലകളാണ്‌ ആ മണ്ഡലങ്ങളെ അടക്കി ഭരിക്കുന്നതു്. മനുഷ്യനുള്ളിടത്തോളം കാലം അങ്ങനെയായിരിക്കുകയും ചെയ്യും. ശ്രീ എസ്‌. ഗുപ്തൻനായർ ഒരു ഉപന്യാസത്തിൽ നർമ്മബോധത്തോടെ പറഞ്ഞതുപോലെ, ജീവിതം യൗവ്വന തീക്ഷ്ണവും സ്വപ്നസുരഭിലവുമായിരിക്കുന്ന യുവതീയുവാക്കന്മാർ ആദ്യദർശനവേളയിൽ "ആറ്റംസ്പ്ലിററു"' ചെയ്യുന്നതിനെക്കുറിച്ചും, പഞ്ചവത്സര പദ്ധതികളെക്കുറിച്ചും ആവേശപൂർവ്വം സംസാരിക്കാതിരിക്കുന്നതുവരെ, അവരുടെ നിസർഗ്ഗ മോഹനമായ അനുരാഗത്തെക്കുറിച്ച് "അവരുടെ ലൈംഗിക പ്രേരണകൾ ലൈംഗികാഭിമുഖമായിത്തീരുകയാൽ, ഇരുവരും തങ്ങളുടെ വ്യക്തിഗതമായ കാമപ്രേരണകളെ ഒരേ കേന്ദ്രത്തിൽ സമ

"നായിച്ചു" എന്നു് ആരും പറയാത്തതുവരെ സാഹിത്യാദികലകൾക്കു മനുഷ്യജീവിതത്തിൽ സ്ഥാനമുണ്ട്.

വൈകാരിക സംതൃപ്തി (Emotional Satisfaction)

ഇതു പറഞ്ഞതു് അർത്ഥശൂന്യമായിട്ടല്ല. സാഹിത്യാദികലകളുടെ ഒന്നാമത്തെ പ്രയോജനവും ലക്ഷണവും അതു് മനുഷ്യനു് വൈകാരികസംതൃപ്തി നല്കുന്നു എന്നുള്ളതാണ്. വ്യക്തിയുടെ ശാരീരികവും മാനസികവും ആയ പൂർണ്ണ വളർച്ചയും ആരോഗ്യത്തിനും ഈ വൈകാരിക സംതൃപ്തി അത്യന്താപേക്ഷിതമാണെന്നു് മനഃശാസ്ത്രം നമ്മെ പഠിപ്പിക്കുന്നു.

സാഹിത്യം, സംഗീതം തുടങ്ങിയ സുകുമാരകലകളുടെ ലക്ഷ്യം "ബ്രഹ്മാനന്ദസോദര"മായ ആനന്ദം പ്രദാനം ചെയ്യുകയാണെന്നാണ് ഭാരതീയ പൂർവ്വാചാര്യന്മാരുടെ മതം. ഹെഗൽ തുടങ്ങിയ പാശ്ചാത്യ തത്വചിന്തകന്മാർക്കും ഇതേ അഭിപ്രായം തന്നെയാണുള്ളതു്. ഹെഡോണിസ്റ്റുകൾ (Hedonists) അഥവാ ആനന്ദവാദികൾ എന്നു് അവരെ വിളിക്കുന്നു. പക്ഷേ ഐ. എ. റിച്ചാർഡ്സ് തുടങ്ങിയ മനഃശാസ്ത്രപഠിതാക്കളായ ആധുനിക സാഹിത്യ നിരൂപകന്മാരാവട്ടെ ഈ അഭിപ്രായത്തോടു യോജിക്കുന്നില്ല. ചോദനകളുടെ സമഞ്ജസമായ സമതുലനം (Harmonious equilibrium of impulses) ആണു് സാഹിത്യത്തിന്റെ ലക്ഷ്യം എന്നു് അദ്ദേഹം വിശ്വസിക്കുന്നു. ("Principles of Literary Criticism"
I. A. Richards)

മനഃശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരുടെ അഭിപ്രായത്തിൽ മനുഷ്യന്റെ സിരാപടലം തന്നെയാണു് മനസ്സു്. അപ്പോൾ സ്വാഭാവികമായും സിരാപടലങ്ങളെ ഇളക്കിമറിക്കുന്ന വികാരങ്ങൾ ശരീരത്തിന്റെ ആരോഗ്യത്തെ ബാധിക്കുമല്ലോ? ഏതെങ്കിലും ഒരു ബാഹ്യ സംഭവം, അല്ലെങ്കിൽ അനുഭവം നമ്മിൽ വികാരം ഉണർത്തും. കായികമായ ഒരു പ്രവൃത്തിയിലേ ആ വികാരം സാധാരണഗതിയിൽ സംതൃപ്തിയടയൂ. സംതൃപ്തിയടയുന്നതുവരെ നാം തികച്ചും അസ്വസ്ഥരായിരിക്കും.

പരിഷ്കൃതസമുദായത്തിൽ ജീവിക്കുന്ന ഒരു വ്യക്തിക്കു് കായികപ്രവൃത്തിയിലൂടെ എപ്പോഴും വൈകാരികസംതൃപ്തിയടയാൻ സാധ്യമല്ല. അതു സമുദായത്തിന്റെ നിലനില്പിനെത്തന്നെ ബാധിച്ചേക്കും. അപ്പോൾ സ്വാഭാവികമായി, മാനസികവും ശാരീരികവുമായ ആരോഗ്യം നിലനിർത്തുന്നതിനുവേണ്ടി, വൈകാരികസംതൃപ്തിക്കു മറ്റു മാർഗ്ഗങ്ങളാവശ്യമാണ്. സാഹിത്യാദി കലകൾ വൈകാരികനിർമ്മാർജ്ജനത്തിനുള്ള ഉന്നതവും ഉദാത്തവുമായ ഒരു ഉപാധിയായി പ്രവർത്തിക്കുന്നു.

എഫ്. എൽ. ലൂക്കാസ് തന്റെ "മനഃശാസ്ത്രവും സാഹിത്യവും" (Psychology and Literature) എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ ഗോയ്ഥേ തിയേറ്ററുകളിൽ സുന്ദരികളായ സ്ത്രീകളെ കാണുമ്പോൾ പോയി കവിതയെഴുതി ആശ്വാസം നേടാറുണ്ടായിരുന്നു എന്നു് എഴുതിയിട്ടുണ്ട്. കലാകാരനെ സംബന്ധിച്ചു് കലാസൃഷ്ടി വൈകാരികനിർമ്മാർജ്ജനത്തിനും തദ്വാരായുള്ള വൈകാരിക സംതൃപ്തിക്കും ഉപാധിയായി വർത്തിക്കുന്നു എന്നതിന്റെ ഉത്തമ ദൃഷ്ടാന്തമാണിതു്. ആസ്വാദകനെ സംബന്ധിച്ചും നില ഇതുതന്നെയാണ്. കലാസൃഷ്ടി ആസ്വാദകരിൽ വികാരങ്ങളെ തട്ടിയുണർത്തുന്നു. വികാരങ്ങൾ ഉണരുന്നതോടെ അവന്റെ സിരാപടലങ്ങൾ വിജൃംഭിതങ്ങളാകുന്നു. പക്ഷേ ഇങ്ങനെ ഉണർത്തപ്പെടുന്ന വികാരങ്ങൾ പൊട്ടുന്നനെ, ഒരു കായിക പ്രവർത്തനത്തെ ആവശ്യപ്പെടുന്നില്ല. കലാസ്വാദനം പൂർണ്ണമാവുന്നതോടെ കായികപ്രവർത്തനാനപേക്ഷമായ ഒരു വൈകാരിക സംതൃപ്തി അവനു സംജാതമാകുന്നു. ഉദാഹരണങ്ങൾ തേടി അധികമെങ്ങും പോകേണ്ട. 'റൊമാൻസ്'കൾ വായിച്ചും, ചലച്ചിത്രങ്ങൾ കണ്ടും യുവജനങ്ങൾ തങ്ങളുടെ കാമപ്രേരണകൾക്കു സംതൃപ്തിയുണ്ടാക്കുന്നതു് നമ്മുടെ നിത്യാനുഭവമാണല്ലൊ?

ഈ വൈകാരികസംതൃപ്തി നിസ്സാരമായി തള്ളിക്കളയാവുന്ന ഒന്നല്ല. മനുഷ്യൻ കൂട്ട

COLLEGE FOOTBALL TEAM 1965—66

On the floor (Left to Right) :—Mathen Varghese. Joy.

Sitting :—Sri C. P. Andrews, Dr. P. M. Mathai (Principal), Oommen Kurien (Captain) and Sri C. T. Benjamin (President).

Standing 1st Row :—Jacob, Zachariah, Kuriakose, Jacob Thomas, Sathar, Mohammed (Games boy)

2nd Row :—Chinnen, Koshy, Philip Itty, Saithu, Mohan.

BASKETBALL TEAM 1965—'66

Winners of the Ernakulam District Inter-collegiate Knock-out Tournaments

Squatting (Left to Right :—M/s Mammen Cherian, George T. George.

Sitting :—M/s C. P. Andrews (Physical Director), Alex M. Chacko (Captain), Dr. P. M. Mathai (Principal), James V. Cheeran, T B. Thomas (President).

Standing :—M/s V. A. Mathen Bose, Thomas John E , Thomas M. David, Varghese George, M. K. Thomas, Itty Philip, Mohammed (Games boy).

COLLEGE FOOTBALL TEAM 1965—66

BASKETBALL TEAM 1965—66

(Winners of the Ernakulam District Inter-Collegiate Knock-out Tournaments)

VOLLEYBALL TEAM 1965—66

HOCKEY TEAM 1965—66
(Winners of Ernakulam District Inter-Collegiate Knock-out Tournaments)

VOLLEYBALL TEAM 1965—'66

On the floor (Left to Right) :—M/s George Mathew and P. X. Xavier.

Sitting :—Mr. Joyce Mathew M. Sc (President), Dr. P. M. Mathai (Principal), Mr. M. A. Varghese (Captain) and Mr. C. P. Andrews B. A., D. P. E. (Physical Director).

Standing :—M/s George John, Vasudeva Menon, Jose Eapen, Joy Varghese, Samuel Varghese and Mohammad (Games boy).

HOCKEY TEAM 1965—'66

(Winners of the Ernakulam District Inter-collegiate Knock-out Tournaments)

Sitting (Lef. to Righ:) :— M/s T. M. Mathew (President), Philip Itty, Dr. P. M. Mathai (Principal), V. A. Saidu (Captain),, C. P. Andrews (Physical Director).

Standing 1st Row :—M/s Oommen Kurien, C. P. Varghese, Chacko Varghese, George K. George, Thomas Mathew.

2nd Row :—M/s V. C. George, Ninan Zachariah, Abraham Thomas, Suku K. John, Mohammed (Games boy).

ൽ പരിഷ്കൃതനായി വരുന്നതോറും, അവന്റെ ജീവിതം കൂടുതൽ സങ്കീർണ്ണമാവുന്നതോറും ഇത്തരത്തിലുള്ള വൈകാരിക നിർമ്മാർജ്ജനം കൂടുതൽ ആവശ്യമാണ്. വിദ്യാസമ്പന്നരായ ജനങ്ങളുടെ ഇടയിൽ ജന്തുസഹജങ്ങളായ വികാരങ്ങൾ ബാഹ്യമായി വളരെ പ്രത്യക്ഷപ്പെടാത്തതിനു കാരണം വൈകാരികസംതൃപ്തി കായിക പ്രവർത്തനാനപേക്ഷമായി ലഭിക്കുന്നു എന്നുള്ളതാണ്.

വികാരസംസ്കരണം

വൈകാരികോത്തേജനവും സംതൃപ്തിയും കലകളുടെ മുഖ്യസ്വഭാവമാണെങ്കിലും അതു മാത്രമല്ല അവ ചെയ്യുന്നതു്—പ്രത്യേകിച്ച് സാഹിത്യകല വൈകാരികസംതൃപ്തിയോടൊപ്പം വികാരസംസ്കരണവും അവ നിർവ്വഹിക്കുന്നുണ്ട്.

മനുഷ്യനും ഇതരജന്തുക്കൾക്കും അടിസ്ഥാനവികാരങ്ങൾ പതിന്നാലാണെന്നാണ് മാക്ഡൂഗൽ ഇടങ്ങിയ മനഃശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരുടെ അഭിപ്രായം. പ്രാചീന മനുഷ്യനെ സംബന്ധിച്ച് ഈ വികാരങ്ങളുടെ സ്വഭാവം സ്ഥൂലമായിരുന്നു. പക്ഷേ മനുഷ്യൻ വളന്നതോടുകൂടി വികാരങ്ങൾ സൂക്ഷ്മങ്ങളും എണ്ണത്തിൽ കൂടുതലും ആയി. അതായതു് വികാരങ്ങൾ സംസ്കരിക്കപ്പെട്ടു. ഈ വികാരസംസ്കരണത്തിനു് ഒരു വലിയ ഉത്തരവാദിത്വം വഹിച്ചതു് സാഹിത്യാദികലകളാണ്.

വികാരസംസ്കരണത്തിന്റെ മറെറാരംശം വികാരവിചാരങ്ങളുടെ സംയോജനമാണ്. മനുഷ്യൻ തന്റെ വികാരങ്ങളെ നിയന്ത്രിക്കുകയും മററുള്ളവന്റെ വികാരങ്ങളെ മാനിക്കുകയും ചെയ്യുമ്പോഴാണല്ലോ അവൻ സംസ്കാരസമ്പന്നനാവുന്നതു്. ഇതിനു് അവൻ സന്നദ്ധനാവണമെങ്കിൽ അവൻ ചിന്താശീലനായിരിക്കണം. വസ്തുനിഷ്ഠവും നിർവ്വിണ്ണവുമായ യുക്തിചിന്തയോ, ശാസ്ത്രീയചിന്തയോ അല്ല ഈ ചിന്തകൊണ്ടുദ്ദേശിക്കുന്നതു്—വൈകാരികമായ ചിന്തയാണ്. (Emotional thinking) അതായതു് വികാരാനുഭവത്തിൽ നിന്നുടലെടുക്കുന്ന ചിന്തയാണ് മനുഷ്യവികാരങ്ങളെ സംസ്കരിക്കുന്നതു്.

വൈകാരികമായ ചിന്ത ഉണർത്താൻ സാഹിത്യകലയ്ക്കാണ് മറേറതു കലയെക്കാളും കൂടുതൽ കഴിയുന്നതു്. ചിത്രം, സംഗീതം തുടങ്ങിയ കലകൾ നമ്മിൽ ഉണർത്തുന്ന വികാരം ക്ഷണനേരത്തേയ്ക്കു മാത്രമാണ്. അവയ്ക്കു് ഒരു ചിന്തയും നമ്മിൽ ഉണർത്താൻ കഴിയുന്നില്ല. മറിച്ച് സാഹിത്യം ഒരു ദീർഘകാലവികാരാനുഭവം നമ്മിലുണർത്തുകയും, അതുവഴി നമ്മെ ചിന്തിക്കാൻ പ്രേരിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

മനുഷ്യജീവിതമാണല്ലോ സാഹിത്യം കൈകാര്യം ചെയ്യുന്നതു്. വൈവിധ്യവും വൈരുദ്ധ്യവും നിറഞ്ഞ മനുഷ്യജീവിതത്തിൽ അവനെ ഏററവും കൂടുതൽ അടുപ്പിക്കുന്നതു് വികാരങ്ങളാണ്. വികാരങ്ങൾക്കു് ജാതിയില്ല, മതമില്ല, രാഷ്ട്രമില്ല. സാർവ്വജനീനവും സാർവ്വലൗകികവുമാണവ. മനുഷ്യജീവിതത്തിലെ നാനാത്വത്തിന്റെ പിന്നിൽ ഏകത്വം നമുക്കു് ദർശിക്കാൻ കഴിയുന്നതു് മനുഷ്യവികാരങ്ങളിലാണ്. അപ്പോൾ വികാരം കൈകാര്യം ചെയ്യുന്ന സാഹിത്യാദികലകൾ മറ്റേതൊരു മനുഷ്യനിർമ്മിതമായ സ്ഥാപനത്തെക്കാളും കൂടുതലായി മനുഷ്യനെ അടുപ്പിക്കുന്നതിൽ അത്ഭുതമില്ല. വെറുതെയല്ല വേർഡ്സ്‌വർത്ത് ജാതിക്കും വർഗ്ഗത്തിനും മതത്തിനും എല്ലാം അതീതമായി മനുഷ്യനെ നിർമ്മിക്കുന്ന കനകശൃംഖലയാണ് കവിത എന്നു പറഞ്ഞതു്.

നമുക്കു് തുല്യരായ ആളുകളോടു നമുക്കു് സ്നേഹം തോന്നുന്നതു് അനുഭവസിദ്ധമാണല്ലോ? മനുഷ്യരെല്ലാം അടിസ്ഥാനപരമായി തുല്യരാണെന്ന ബോധം വരുന്നതോടെ മനുഷ്യരെയെല്ലാം നാം സ്നേഹിച്ചുപോകുന്നു. മനുഷ്യവികാരം കൈകാര്യം ചെയ്യുന്ന സാഹിത്യം നമുക്കു തരുന്ന മൂല്യവത്തായ ബോധം ബാഹ്യമായി എന്തെല്ലാം വ്യത്യാസങ്ങളുണ്ടെങ്കിലും മനുഷ്യരെല്ലാം ഒന്നാണെന്നാണ്. ഇംഗ്ലീഷുകാരനായാലും, ഭാരതീയനായാലും, ഹിന്ദുവായാലും, ക്രിസ്ത്യനായാലും, സ്ത്രീയായാലും, പുരുഷനായാലും അവരെല്ലാം കരയുകയും ചിരിക്കുകയും പ്രേമിക്കുകയും അസൂയപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്ന കേവല മനുഷ്യരാണ്. ഈ മനുഷ്യരെ നമുക്കു് സ്നേഹിക്കാതിരിക്കാൻ സാദ്ധ്യമല്ല; കാ

ർണം അവർ നാം തന്നെയാണ്. മനുഷ്യസ്നേഹികളായ മഹാകവികൾ നമ്മുടെ മനസ്സിൽ വരച്ചിടുന്ന കേവല മനുഷ്യരുടെ ചിത്രങ്ങൾ നമ്മിൽ സഹാനുഭൂതി ഉണർത്തി നമ്മെ ചിന്തിപ്പിക്കാൻ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നു; ആ ചിന്ത നമ്മുടെ വികാരങ്ങളെ നിയന്ത്രിക്കാനും മററുള്ളവരുടെ വികാരങ്ങളെ മാനിക്കാനും ഉള്ള പ്രേരണ നമ്മിൽ ജനിപ്പിക്കുന്നു; അങ്ങനെ നാം സംസ്കാരസമ്പന്നരാവുന്നു.

സാഹിത്യത്തിന്റെ ധാർമ്മികമൂല്യം ഇതാണ്. പുരാതന ഭാരതീയ ആചാര്യന്മാർ മുതൽ ഇന്നത്തെ സാഹിത്യനിരൂപകർ വരെ ഈ ധാർമ്മികമൂല്യത്തെക്കുറിച്ച് ബോധമുള്ളവരാണ്. സാഹിത്യം പകരുന്ന ധാർമ്മികപ്രവണത ഒരു നിമിഷംകൊണ്ടു പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു എന്നുവരില്ല. സാഹിത്യാസ്വാദനത്തിലൂടെ നമുക്കനുഭവപ്പെടുന്ന വികാരാനുഭവവും, അതിൽനിന്നുയിരെടുക്കുന്ന വൈകാരികചിന്തയും വളരെക്കാലം ഉപബോധമനസ്സിൽ കിടന്നതിനുശേഷമേ സ്വഭാവംമൂലേന പ്രത്യക്ഷപ്പെടുകയുള്ളൂ. പക്ഷേ സാഹിത്യാസ്വാദനത്തിൽനിന്നു ലഭിക്കുന്ന സംസ്കാരം ജീവിതാനുഭവങ്ങളിൽനിന്നു ലഭിക്കുന്ന സംസ്കാരം പോലെതന്നെ വിലയേറിയതും ശാശ്വതവുമാണ്.

സാഹിത്യാസ്വാദനത്തിന് ഇത്രയേറെ മൂല്യമുള്ളതുകൊണ്ട് സാഹിത്യം പഠിക്കണോ, ആസ്വദിച്ചാൽ പോരേ എന്നൊരു ചോദ്യമുണ്ടാവാം. ചോദ്യം സ്ഥാനത്താണ്. അതിനുള്ള സമാധാനമിതാണ്. സാഹിത്യാസ്വാദനം ഇതരകലാസ്വാദനംപോലെ ക്ഷിപ്രസാദ്ധ്യമല്ല. സാഹിത്യം ഒരു സങ്കീർണ്ണകലയാണ്. ഈ സങ്കീർണ്ണത ഇതര കലകളിൽനിന്ന് സാഹിത്യത്തിനു ഔന്നത്യം നേടിക്കൊടുക്കുന്നതോടൊപ്പം തന്നെ അതിന്റെ ആസ്വാദനം ദുഷ്കരമാക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. സാഹിത്യരചനയ്ക്കെന്നപോലെതന്നെ സാഹിത്യാസ്വാദനത്തിനും പ്രതിഭ, വ്യുല്പത്തി, അഭ്യാസം ഇവ ആവശ്യമാണ്. ഒരു കവിയെന്നപോലെതന്നെ സഹൃദയനും ആദ്യമായി പ്രതിഭാസമ്പന്നനായിരിക്കണം. സഹൃദയനെ സംബന്ധിച്ച് പ്രതിഭ പ്രവർത്തിക്കുന്നതു് കലാസൃഷ്ടിയിലെ സൗന്ദര്യം കണ്ടറിയുന്നതിലും ആസ്വദിക്കുന്നതിലുമാണ്. അതു് ഏറെക്കുറെ വാസനാസിദ്ധവുമാണ്. പക്ഷേ വ്യുൽപത്ത്യഭ്യാസങ്ങൾ ജന്മസിദ്ധമായ പ്രതിഭയെ നിശിതമാക്കും. വ്യുൽപത്ത്യഭ്യാസങ്ങൾ ലഭിക്കാത്ത പ്രതിഭ വളരെയും പ്രകാശിക്കുകയില്ല. സാഹിത്യപഠനം ഈ വ്യുൽപത്ത്യഭ്യാസങ്ങൾ നേടിക്കൊടുക്കുന്നു. ജന്മസിദ്ധമായിട്ടുള്ള പ്രതിഭയ്ക്ക് മൂർച്ചകൂട്ടാനും കുറച്ചൊക്കെ പ്രതിഭ ഉണ്ടാക്കിയെടുക്കാനും സാഹിത്യപഠനം സഹായിക്കുന്നു. ഉത്തമകൃതികളിലെ സൗന്ദര്യം കണ്ടറിഞ്ഞു് ആസ്വദിച്ച് സംസ്കാരസമ്പന്നനാകാനാണ് സാഹിത്യപഠനം, മറെറാരു ഭാഷയിൽ പറഞ്ഞാൽ സഹായിക്കുന്നതു്.

ALEXANDER, Class II Phy.

വേലിയേററം

Andrews Kutty, A. P. Class III Physics

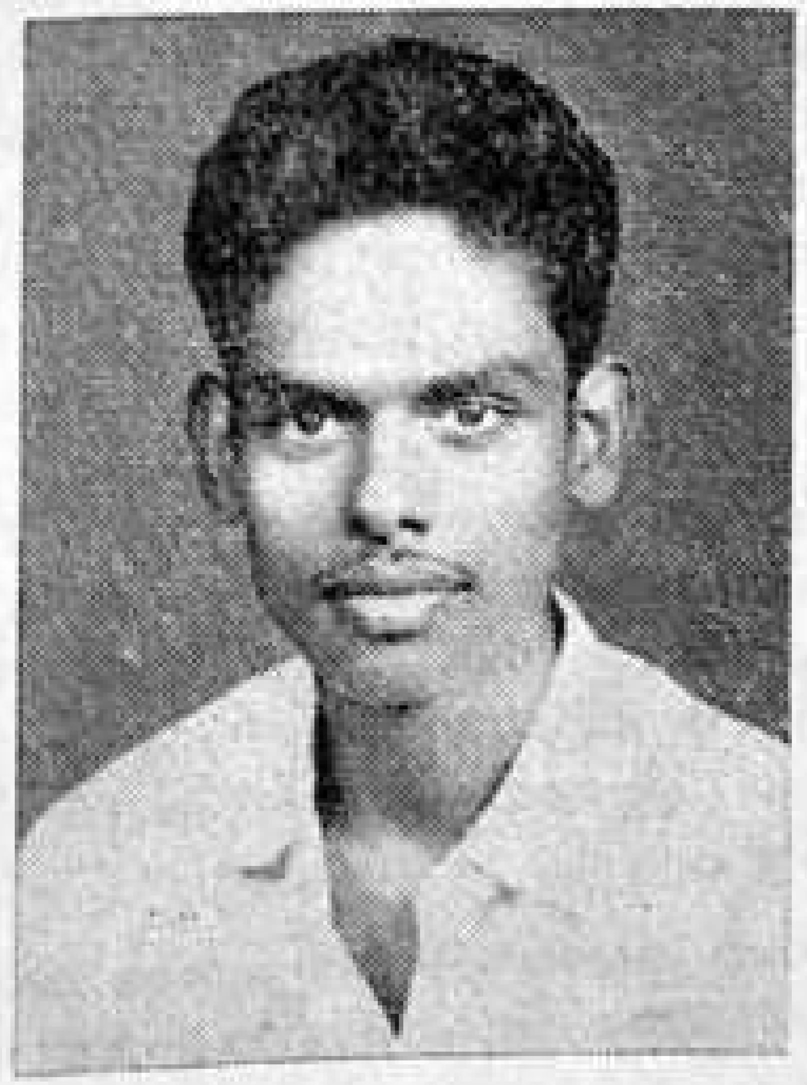

"ഗ്രേസി ഈയിടെ ഇങ്ങോട്ടൊന്നും വരുന്നപോലുമില്ലല്ലോ" ഞാൻ പറയും.

"നിങ്ങളിപ്പറയുന്നപോലെ അവൾക്കെപ്പോഴുമിങ്ങുപോരാൻ പററുമോ? മാത്തുക്കുട്ടി കോളജിൽ പോകുമ്പോൾ വീട്ടിലാരാ ഉള്ളതു്. ഒരുവീട്ടിലെ കാര്യങ്ങൾ നോക്കുന്നവർക്കറിയാം അതെത്രപാടാണെന്നു്." അമ്മാമ്മി ശുണ്ഠി പിടിക്കും.

അമ്മാമ്മിയെ ഞാൻ വിവാഹം കഴിക്കുമ്പോൾ അവൾക്ക് ഇരുപതുവയസ്സേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. ഞങ്ങൾക്ക് മൂന്നു സന്താനങ്ങളാണ്. ബാബുവും, ഗ്രേസിയും, രാജനും. ഗ്രേസിയെ ഒരു കോളജധ്യാപകനാണ് വിവാഹം കഴിച്ചിരിക്കുന്നതു്. ബാബു ഇന്നൊരു ഡോക്ടറാണ്, ഭിലായിലാണവനു ജോലി. അവനു് ഭാര്യയും രണ്ടു കുട്ടികളുമായി. രാജൻ ഒരു കോളജ് വിദ്യാർത്ഥിയാണ്. അവനെ ഏതെങ്കിലും നല്ല നിലയിലാക്കണമെന്നാണ് ആഗ്രഹം. അങ്ങനെ, ചുമതലകളുടെ ചുമടുകൾ ചുമന്നിറക്കിയ തൃപ്തിയാണ് എനിക്ക് മിക്കപ്പോഴുമുള്ളതു്.

"എടാ രാജാ..." ഞാൻ വിളിക്കും

"അവനിവിടെയില്ല!" അമ്മാമ്മി വിളിച്ചു പറയും.

"എന്ത്യേ?"

"ഓ, ആ, എനിക്കറിയാമേല; ആ ലൈബ്രറിയിലെങ്ങാൻ പോയിരിക്കും. നിങ്ങളെന്തിനാണവനെ എപ്പോഴുമിങ്ങനെ വിളിക്കുന്നെ" അമ്മാമ്മിയുടെ സ്വരം എപ്പോഴും ശുണ്ഠിപിടിച്ചിട്ടായിരിക്കും. അതു കേട്ടാലെനിക്കൊരു വഴക്കമില്ല. അമ്മാമ്മിയെപ്പോലുള്ള ഒരു സ്ത്രീയെ ജീവിതത്തിൽ പങ്കാളിയായിക്കിട്ടിയതിൽ എനിക്ക് അഭിമാനം തോന്നാറുണ്ട്. മക്കളൊക്കെ എപ്പോഴും അടുത്തുതന്നെയുണ്ടായാൽ ഞാൻ പുതിയ ഒരു മനുഷ്യനാണ്. അവർ വളർന്നപ്പോൾ പല വഴിയ്ക്കായി. ഒരു കാലത്ത് ഞാനും അമ്മാമ്മിയും മാത്രമേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. ഇന്നും അത്ര മാത്രം. എന്നാൽ ഇതിനിടെ ഞങ്ങളുടെ ജീവിതത്തിനു ജീവൻ കൊടുത്തവരെ കരുതുമ്പോഴും, ഓർക്കുമ്പോഴുമാണ് എനിക്ക് വിഷമം തോന്നാറുള്ളതു്.

"ബാബുവിന്റെ എഴുത്തു വന്നിരുന്നു. അവൻ അടുത്തമാസം വരികയില്ലെന്ന് എഴുതിയിരിക്കുന്നു." ഞാൻ അമ്മാമ്മിയോടു പറഞ്ഞു.

"എന്നാൽ പിന്നത്തെ മാസം വരുമായിരിക്കും. ചോദിക്കുമ്പോഴൊക്കെ അവധി കിട്ടിയെന്നു വരുമോ?" അമ്മാമ്മി ചോദിച്ചു.

ആകെക്കൂടി എനിക്കൊരു വിരസത അനുഭവപ്പെട്ടു. ചിന്തകളാണ് മനസ്സു മുഴുവൻ. ഒരു പിതാവിന്റെ ദുർബ്ബല ഏദ

യത്തെപ്പററി നിങ്ങൾക്കൂഹിക്കാൻ കഴിയുമോ? ഇതു പറഞ്ഞതുകൊണ്ടു് ഞാൻ ഒരു മാനസിക രോഗിയാണെന്നു അഭിപ്രായപ്പെടേണ്ടതില്ല. പക്ഷേ ചിന്തകൾ മനസ്സിൽ ആഞ്ഞടിക്കുമ്പോൾ ഞാൻ ഒരു പ്രത്യേക ജീവിയായി മാറും. അമ്മാമ്മിക്കതു് ശരിക്കറിയാം. അതു മനസ്സിൽ കരുതിയാണു് അവളെന്നോടു് പെരുമാറുന്നതും.

ബാബു എന്റെ മൂത്തമകനല്ലേ? പക്ഷേ അവനെന്റെ കൂടെയില്ല. ഗ്രേസിയെ ഞാൻ എടുത്തുവളർത്തിയതാണു്. അമ്മാമ്മിയേക്കാൾ എന്നോടായിരുന്നു അവൾക്കടുപ്പം. എന്നാൽ ഇന്നു് അവൾ ഒരുവന്റെ ഭാര്യയാണു്. അതുകൊണ്ടു് അവളെന്റെ പുത്രിയല്ലെന്നു വരുമോ? കാണണമെന്നു തോന്നുമ്പോഴൊക്കെ എനിക്കവളെ കാണാനൊക്കുകയില്ലെന്നു വന്നാൽ! ഞാൻ ചിന്തിക്കുന്നതിൽ പാകപ്പിഴ വന്നു പോകുന്നുണ്ടെങ്കിൽ അതെന്റെ കുററമല്ല. ഞാൻ ഈയിടെ ഇത്തരത്തിൽ മാത്രമാണു് ചിന്തിക്കുന്നതു്.

ഞാൻ ഇങ്ങനെ ഓരോ പരാതികൾ അവതരിപ്പിക്കുമ്പോൾ അമ്മാമ്മി പറയും.

"വേറെ തൊഴിലൊന്നുമില്ലെങ്കിൽ ചുമ്മാതിരുന്നുകൂടേ."

എനിക്കു് വെറുതെയിരിക്കാനൊക്കുകയില്ലെന്നു തോന്നുമ്പോഴാണു് ഞാൻ ആരെയെങ്കിലും വിളിക്കുക. എന്റെ സ്വന്തമായവരല്ലേ എനിക്കേററവും പ്രിയം. അവരാണു് ഞാൻ ആവശ്യപ്പെടുന്നതും. യഥാവസരം എനിക്കവ ലഭ്യമാകുന്നുണ്ടോ?

ഒരു ദിവസം അമ്മാമ്മി ചോദിച്ചു.

"എന്താ നിങ്ങൾക്കിയിടെ ഇത്ര ചിന്ത? വയസ്സായപ്പോഴേയ്ക്കും വല്ല ധ്യാനോം വ്രതോം ഒക്കെ തുടങ്ങിയോ?"

"അമ്മാമ്മി, നിനക്കെത്ര വയസ്സായി" എനിക്കു് സംശയമുദിച്ചു.

"നിങ്ങൾക്കറിഞ്ഞുകൂടേ"

"നല്ല ഓർമ്മ തോന്നുന്നില്ല. എനിക്കാണെങ്കിൽ അറുപത്തിരണ്ടു കഴിഞ്ഞു. നിനക്കറുപതായില്ലേ?"

"ഒ്ആ, അത്രയേ ആയുള്ളൂ എന്നാ തോന്നുന്നതു്."

"ഉം" ഞാൻ ഒന്നു മൂളി നിറുത്തി.

"എന്താ ചോദിച്ചതു്"

"വെറുതെ ചോദിച്ചെന്നേയുള്ളൂ."

"അതല്ല"

"ഒരു കാര്യം ഓർത്തു് ചോദിച്ചതാണു് അതെന്താണെന്നു് നീ അറിയേണ്ട അമ്മാമ്മി"

"കാര്യമെന്താണെന്നു പറഞ്ഞാൽ അതെന്താണെന്നു് ഞാനുംകൂടി അറിയാം." അമ്മാമ്മി പറഞ്ഞുതീർക്കാൻ തുടങ്ങി. എനിക്കു് അമ്മാമ്മിയുടെ സ്വഭാവം നന്നായറിയാം. ഞാൻ എന്തെങ്കിലും പറഞ്ഞാൽ അതു കേൾക്കുമെന്നല്ലാതെ കൂടുതൽ ചികഞ്ഞു ചോദിച്ചു് സമയം കളയാൻ അവൾക്കു് ഒട്ടും താല്പര്യമുണ്ടാകാറില്ല. അതു മുൻകൂട്ടി കണ്ടുകൊണ്ടു ഞാൻ ചോദിച്ചു.

"നാം ഇനി എത്രകൊല്ലംകൂടി ജീവിച്ചിരിക്കും അമ്മാമ്മി?"

"ഇതാണോ നിങ്ങളോർത്ത കാര്യം" അമ്മാമ്മി ചിരി തുടങ്ങി. "ഞാൻ മൗനമവലംബിച്ചുതന്നെ ചെയ്യും." കുറച്ചു കഴിഞ്ഞു് അമ്മാമ്മി പറഞ്ഞു.

"അതു പറയാൻ ഞാൻ ദൈവമൊന്നുമല്ല. ഏതായാലും എന്നെങ്കിലും മരിക്കുമെന്നറിയാം." നിസ്സാരമാക്കിക്കളഞ്ഞതുമാതിരിയുള്ള പ്രസ്താവന!

എന്തായാലും ഷഷ്ടിപൂർത്തിക്കുശേഷം എന്നെ ഏററവും ഗ്രസിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു ചിന്ത 'മരണത്തെപ്പററിയാണു്. 'എന്തിനു മരിക്കണം?' എന്നു ചിന്തിക്കാൻ തുടങ്ങിയതുമുതൽ എനിക്കു് ഒരു വിഭ്രാന്തിയാണു്. അമ്മാമ്മി, 'മരിക്കും,' 'മരിക്കണം' എന്നൊക്കെ എന്നോടു് പറയുമ്പോൾ 'എന്തിനു്?' എന്നു് ഒരായിരം പ്രാവശ്യം ചോദിക്കാനാണു് എനിക്കു തോന്നുക. ഈ ചിന്തയാണു് എന്നെക്കൊണ്ടു് അമ്മാമ്മിയെപ്പോലും വിസ്മയിപ്പിച്ച ഒരു കാര്യം ചെയ്യിച്ചതു്.

* * *

അന്നൊരു ഞായറാഴ്ചയായിരുന്നു. പള്ളിയിൽ കുർബ്ബാന കഴിഞ്ഞു് പതിവുപോലെ ഞാൻ ശവക്കോട്ടയിലേക്കു് നടന്നു. ചെറുപ്പകാലത്തു് എന്റെ പിതാവു് എന്നോടു് പറയുമായിരുന്നു.

"മോനേ, നമ്മളെല്ലാം വന്നുകിടക്കേണ്ട സ്ഥലമാണിവി ശവക്കോട്ട" എന്നു്.

"ഇതെന്തിനാണപ്പച്ചാ ശവക്കോട്ടയ്ക്കു് വലിയ മതിലുകൾ?" അന്നും എനിക്കു് നിരവധി സംശയങ്ങളുണ്ടായിരുന്നു.

"ശവക്കോട്ടയെ മററു സ്ഥലങ്ങളിൽനിന്നും വേർതിരിക്കാൻ." അപ്പച്ചൻ പറഞ്ഞുതന്നു.

അതു പറഞ്ഞ അപ്പച്ചനിന്നില്ല. അദ്ദേഹം ഈ കിടപ്പാടത്തിലായിട്ടു് വർഷങ്ങൾ കഴിഞ്ഞു. ഇന്നു് എന്റെ പിതാവിന്റെ ഓർമ്മ നിലനിറുത്താൻ ഒരു മൺകൂന മാത്രമേ അവിടെയുള്ളൂ. എല്ലാ ഞായറാഴ്ചയും ഞാൻ അതിനടുത്തു ചെന്നു നിന്നു് പ്രാർത്ഥിക്കും. ആ മൺകൂന കാണുമ്പോഴൊക്കെ ഞാൻ ഓർക്കും.

"കുറച്ചു വർഷങ്ങൾക്കകം ഞാനും ഇതുപോലെ ഒരു മൺകൂന ആയിത്തീരും." ആ ചിന്ത ഒരു കൊടുങ്കാററായി മാറി. അതു് എന്റെ ഹൃദയഭിത്തികൾക്കുള്ളിൽ കിടന്നു് ചുഴറിയടിച്ചു.

"ദൈവമേ, ഞാനൊരിക്കലും മരിക്കരുതേ" എന്റെ പ്രാർത്ഥന ഹൃദയംഗമമായിരുന്നു.

അന്നു പള്ളിയിൽനിന്നും മടങ്ങുമ്പോഴാണു് എനിക്കു് ഒരു പുതിയ ആശയം തോന്നിയതു്. ഞാൻ മരിക്കുമ്പോൾ എന്നെ സംസ്കരിക്കാനുള്ള കല്ലറ മുൻകൂട്ടി തയ്യാറാക്കാൻ ഞാൻ തീരുമാനിച്ചു. ഞാൻ വളർത്തിയ മക്കൾക്കു് ഇന്നു് എന്നെപ്പററി നല്ല ഓർമ്മയില്ലെന്നാണു് എനിക്കു തോന്നാറുള്ളതു്. ഇപ്പോൾ ഞാൻ ജീവിച്ചിരിക്കുന്നു. ഞാൻ മരിക്കുമ്പോഴോ? തീർച്ചയായും അവരെന്നെ മറക്കാതിരിക്കയില്ലേ? ഞാൻ ഇന്നും എന്റെ പിതാവിനെ ഓർക്കുന്നു. എന്നാൽ എന്റെ മക്കൾ എന്നെ ഓർക്കുമോ?

അന്നു രാത്രി അമ്മാമ്മിയോടു് ഞാൻ എന്റെ ഉദ്ദേശ്യം പറയുകതന്നെ ചെയ്തു.

"അമ്മാമ്മി, ഞാൻ ഒരു കല്ലറ പണിയാൻ പോവുകയാണു്".

"അപ്പച്ചന്റെ കല്ലറയായിരിക്കും പണിയുന്നതു്."

"അല്ലല്ല; എന്നെ സംസ്കരിക്കാനുള്ള കല്ലറ"

"മുൻകൂട്ടി തയ്യാറാക്കുകയായിരിക്കും. എന്തു ചെയ്താലും വേണ്ടില്ല."

"അതു മുൻകൂട്ടി തയ്യാറാക്കണം, എന്റെ ആഗ്രഹമാണതു്."

"ഉം" അമ്മാമ്മിക്കധികമൊന്നും പറയാനില്ലാത്തതുപോലെ തോന്നി.

അടുത്ത ദിവസംതന്നെ വികാരിയച്ചനോടു് ഞാൻ കാര്യം പറഞ്ഞു.

"ഇപ്പോഴതിന്റെ ആവശ്യമുണ്ടോ?" വികാരിയച്ചൻ ചോദിച്ചു.

"ഉണ്ടച്ചോ ഉണ്ടു്; എനിക്കു് ഞാൻ മരിക്കുന്നതിനു മുമ്പുതന്നെ എന്നെ സംസ്കരിക്കുന്ന കല്ലറയൊന്നു കാണണം."

"ശരി, ചിലർക്കൊക്കെ അതൊരാവശ്യമായി തോന്നാം."

"അപ്പോൾ ഞാൻ അതു പണിതോട്ടേയച്ചോ?"

"ആയിക്കോളൂ സന്തോഷമേയുള്ളൂ."

അങ്ങനെയാണു് കല്ലറ പണിയാൻ തുടങ്ങിയതു്. ഒന്നുരണ്ടു ദിവസം മുഴുവൻ ഞാൻ ആ ശവക്കോട്ടയിൽ ഉണ്ടായിരുന്നു. ആ ദിവസങ്ങൾകൊണ്ടു് ആ ശവപ്പറമ്പിന്റെ കോണും മൂലയും ഞാൻ നോക്കിക്കാണാതിരുന്നില്ല. എലിമാളങ്ങളാണെവിടെയും. ആദ്യത്തെ ദിവസംതന്നെ എന്റെ പിതാവിന്റെ ശവകുടീരത്തിൽ ഒരു എലി മാളമിട്ടിരിക്കുന്നതു് ഞാൻ കണ്ടുപിടിച്ചു. അതു മണ്ണു തുളച്ചു് ശവക്കുഴിയിലേക്കു് ഇറങ്ങിയിരിക്കുന്നു; എന്റെ പിതാവിനെ സംസ്കരിച്ചിരിക്കുന്നിടത്തേക്കു്... എനിക്കു വിഷമം തോന്നി.... അന്നുച്ചയ്ക്കു് വീട്ടിൽനിന്നും ഊണുകഴിഞ്ഞു പോരുമ്പോൾ അല്പം എലിവിഷം ഞാൻ കരുതി. അതു് ഒരു മരച്ചീനിക്കഷണത്തിലാക്കി എലിമാളത്തിൽവച്ചു. "എന്റെ അപ്പച്ചന്റെ ശവകുടീരത്തിൽ മാളമുണ്ടാക്കിയ

"എലി ഇനി ജീവിച്ചിരുന്നുകൂടാ" ഞാൻ നിശ്ചയിച്ചു.

മൂന്നു ദിവസംകൊണ്ട് ഒരു കല്ലറ പണിതുണ്ടാക്കി. എനിക്കതിഷ്ടപ്പെടുകയും ചെയ്തു. പ്രത്യേകമായി സമ്പാദിച്ച ഒരു മാർബിൾ ശിലയിൽ ലിഖിതങ്ങൾ ചാർത്തി കല്ലറയുടെ തലയ്ക്കൽ പ്രതിഷ്ഠിച്ചു. അതിൽ കുടുംബപ്പേരും മററും ചാർത്തിച്ചു. പണി തീർന്ന ദിവസം ഞാൻ അമ്മാമ്മിയോട് ചോദിച്ചു.

"അമ്മാമ്മി, വരുന്നില്ലേ കല്ലറ കാണാൻ ?"

"അത് ഞാൻ ഞായറാഴ്ച പള്ളിയിൽ വരുമ്പോൾ കണ്ടുകൊള്ളാം, എവിടെയായിട്ടാ അതുണ്ടാക്കിയിരിക്കുന്നത്."

"അപ്പച്ചന്റെയടുത്തുതന്നെ"

"ങ്ഹാം"

"എന്താ അമ്മാമ്മി"

"ഒന്നുമില്ല, ഒന്നുമില്ല......പിള്ളേരെന്തു പറയുമെന്നോർക്കുകയായിരുന്നു."

"അവരെന്തുതന്നെ പറയട്ടെ, ഞാനതു കാര്യമാക്കുന്നില്ല."

പിള്ളേരു പറയുന്നത് ഞാൻ എന്തിനു കേൾക്കണം ? അവരെന്റെ അടുത്തില്ലല്ലോ. പിന്നെ, ഉള്ളത് രാജനാണ്. അവൻ കൊച്ചുകുട്ടിയും. പിന്നെയെന്തിനാണ് മക്കളെപ്പററി ഓർക്കുന്നത് ? ഞാൻ മരിച്ചുകഴിഞ്ഞാൽ പിന്നെ എനിക്കു മക്കളുണ്ടോ ? മക്കൾക്ക് അപ്പനായി ഞാനുണ്ടോ? ഞാൻ എന്തിനുവേണ്ടി സമ്പാദിച്ചു. എന്താണതിന്റെ ആവശ്യം ? ഞാൻ സ്വയം ചിന്തിച്ചു. മക്കൾക്കുവേണ്ടി ഒരു പിതാവ് കഷ്ടപ്പെടുന്നത് എനിക്കു മനസ്സിലാകാത്ത ഒരു മഹാമന്ത്രമായി തോന്നി. ഞാൻ മക്കൾക്കുവേണ്ടി സമ്പാദിച്ചത് വിഡ്ഢിത്തം തന്നെ എന്നും തോന്നിപ്പോയി.

"അമ്മാമ്മി..." ഞാൻ വിളിച്ചു. "നാം എന്തിനാ മക്കൾക്കുവേണ്ടി സമ്പാദിക്കുന്നതും വിഷമിക്കുന്നതും ? നാം മരിച്ചാൽ പിന്നെ അവരും നാമുമായി എന്തു ബന്ധം ? എന്നാമെന്നും ഒന്നിച്ചു ജീവിച്ചാലല്ലേ ബന്ധം നിലനില്ക്കുന്നുള്ളു."

"നിങ്ങൾക്കെന്തോ കുഴപ്പമാണെന്നാ തോന്നുന്നത്. ഞാൻ ഇന്നുതന്നെ ബാബുവിനെഴുതുന്നുണ്ട്; അവൻ വന്നുനോക്കട്ടെ."

"എന്തിന്? അതിനെനിക്ക് അസുഖമൊന്നുമില്ലല്ലോ."

"എന്നു നിങ്ങൾ പറഞ്ഞാൽ മതിയോ?"

അമ്മാമ്മി ബാബുവിന് എഴുതിക്കാണണം. പിറേറ ഞായറാഴ്ച ഞാൻ പള്ളിയിൽ ചെന്നു. കുർബ്ബാന കഴിഞ്ഞ് ശവക്കോട്ടയിലേക്കു നടന്നു. എന്റെ കല്ലറ വെയിലത്തു വെട്ടിത്തിളങ്ങുന്നു! അതെന്നെ മാടി വിളിക്കുന്നോ എന്നു തോന്നി. പള്ളിയിൽ വന്നവരെല്ലാം അതു കണ്ടു കാണണം. "കാണട്ടെ, എന്നായാലും കാണാനുള്ളതല്ലേ." ഞാൻ പിറുപിറുത്തു.

ആളുകൾ പോയിക്കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ഞാൻ അമ്മാമ്മിയെ വിളിച്ച് കല്ലറ കാണിച്ചു. അമ്മാമ്മി ഒന്നും പറഞ്ഞില്ല. തിരിച്ചുപോരാൻ തുടങ്ങിയപ്പോഴാണ് ഞാനതു കണ്ടത്. എന്റെ പിതാവിന്റെ ശവകുടീരം എലി വീണ്ടും മാളമാക്കിയിരിക്കുന്നു.

"ഛെ; ആ എലി ചത്തില്ലേ? അതു വിഷം എടുത്തില്ലായിരിക്കാം. ഒന്നുകൂടി ശ്രമിക്കുകതന്നെ." ഞങ്ങൾ വീട്ടിലേക്ക് മടങ്ങി, ഞാൻ മുമ്പേയും അമ്മാമ്മി പിറകേയും. വീട്ടിലെത്തുന്നവരെയും അമ്മാമ്മി ഒന്നും മിണ്ടിയില്ല, ഞാനും.

ആഴ്ചയ്ക്കകം ബാബുവും ഭാര്യയും കുട്ടികളും ഭിലായിയിൽനിന്നും വന്നു. അവർ വന്നതോടെ വീട്ടിലൊരനക്കം വീണു. ബാബു വന്നതറിഞ്ഞ് ഗ്രേസിയും വന്നു. അക്കൂടി എനിക്ക് സന്തോഷമായി. എല്ലാവരും വളരെനേരം വർത്തമാനം പറഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്നു. വൈകുന്നേരം ആരുമറിയാതെ ഞാൻ പള്ളിയിൽ പോയി ശവക്കോട്ടയിൽ ചെന്ന് എലിമാളത്തിൽ വിഷംവച്ചിട്ടു പോന്നു. വീട്ടിൽ തിരിച്ചെത്തിയപ്പോഴേക്കും ഇരുട്ടിത്തുടങ്ങിയിരുന്നു.

"അച്ചായനെങ്ങുപോയിരുന്നു ?" ബാബു ചോദിച്ചു.

"വെറുതെ ഒന്നു നടക്കാനിറങ്ങി"

വർത്തമാനംകേട്ട് ഗ്രേസി കുഞ്ഞിനെ എടുത്തുകൊണ്ട് പുറത്തേക്കു വന്നു. അമ്മാമ്മി അടുക്കളയിൽതന്നെ ഉണ്ടായിരുന്നിരിക്കണം.

"അച്ചായൻ കല്ലറ പണിതെന്നു കേട്ടല്ലോ" ഗ്രേസി തുടങ്ങി.

"എന്തിനാണ് അച്ചായാ അതുണ്ടാക്കിയത്" ബാബു.

"വെറുതെ. അതെങ്ങനെയിരിക്കുമെന്നു കാണാൻവേണ്ടി മാത്രം"

"അതിന്റെ ആവശ്യമുണ്ടായിരുന്നില്ല. എന്നാൽ അച്ചായന് വല്ല്യേപ്പച്ചന്റെ കല്ലറയൊന്നു പണിക്കരുതായിരുന്നോ ?"

"അതെങ്ങനാ ? അച്ചായനിപ്പോൾ എല്ലാം തലതിരിഞ്ഞല്ലേ" രാജനും അവന്റെ അഭിപ്രായം പറഞ്ഞു.

ഞാനൊന്നും മിണ്ടിയില്ല. ബാബു ചിന്താധീനനായി കാണപ്പെട്ടു. ബാബുവിന്റെ ഇളയകുട്ടി പിച്ചവച്ചു നടന്നുവരുന്നു...ഞാനവനെയെടുത്ത് മടിയിലിരുത്തി. കുഞ്ഞുങ്ങളുമായി കഴിഞ്ഞുകൂടാൻ എനിക്ക് ഒരു പ്രത്യേക സുഖം തോന്നി. പിറേറ ഞായറാഴ്ച ബാബുവും ഗ്രേസിയുമൊക്കെ ആ കല്ലറ കണ്ടുകാണണം. അവരൊന്നും അതെപ്പററി പിന്നീട് എന്നോടൊന്നും മിണ്ടിയിട്ടില്ല.

കുട്ടികളുമായി ഇടപഴകിയതോടെ എനിക്ക് ജീവൻ മാറിവീണു. മരണത്തെപ്പററി ചിന്തിക്കാതെയായി. ബാബു ഇനി തിരിച്ചുപോകുന്നില്ലത്രെ. നാട്ടിൽ പ്രാക്ടീസ് ഇടണമെന്നാണ് തീരുമാനം.

"സന്തോഷമായി കുഞ്ഞുങ്ങളെന്നും എന്റെകൂടെയുണ്ടാകുമല്ലോ" ഞാൻ പറഞ്ഞു.

"നിങ്ങൾ ഉടനെ ചാവാൻ പോകയല്ലേ?" അമ്മാമ്മി ഗൗരവത്തോടെയാണതു പറഞ്ഞത്. ഗ്രേസി അതു കേട്ട് പൊട്ടിച്ചിരിച്ചു. എനിക്ക് ചിരിക്കാൻ തോന്നിയില്ല. നിർവികാരനായി ഇരുന്നു...മരിച്ചവനെപ്പോലെ.

കുഞ്ഞുങ്ങളെ കളിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് ഞാനിരിക്കും. അവർ പറയുന്നതും പ്രവർത്തിക്കുന്നതുമൊക്കെ കാണാൻ ഒരു പ്രത്യേകരസം തോന്നി. അങ്ങനെ ജീവിതം ചലനാത്മകമായതോടെ മരിക്കാനിനിയും വളരെനാൾ കഴിയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു എന്നായി ചിന്ത. "ഒരു പത്തിരുപതു വർഷം എന്നു പറഞ്ഞാൽ വളരെ നീണ്ട ഒരു കാലഘട്ടമല്ലേ?" അതെ. അത് നീണ്ട ഒരു കാലഘട്ടംതന്നെ. ഇപ്പോഴേ മരണത്തെപ്പററി ചിന്തിച്ചിട്ടാവശ്യമൊന്നുമില്ല. യാഥാർത്ഥ്യത്തിന്റെ കരുത്തുററ കൊമ്പിൽ പിടികിട്ടിയപോലെ എനിക്കു തോന്നി.

അന്നുരാത്രി എനിക്ക് ഉറക്കം വന്നില്ല. പാതിരാവായപ്പോൾ ഒന്നു മയങ്ങി. കുറച്ചു കഴിഞ്ഞ് ഉണർന്നു...മണി രണ്ടര...എല്ലാവരും ഉറങ്ങുകയാണ്. ഞാനെഴുന്നേററിരുന്നു.

"അതു ചെയ്യണം" ഞാൻ പിറുപിറുത്തു.

ഉടനെ എഴുന്നേററു നടന്നു, പള്ളിയിലേക്ക്. പള്ളിമുറിയിൽ വികാരിയച്ചനുണ്ടായിരിക്കണം. ഞാൻ നേരേ ശവക്കോട്ടയിലേക്ക് നടന്നു. എന്റെ ഹൃദയം ശക്തമായി സ്പന്ദിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. എന്റെ കല്ലറ നിലാവുതട്ടി വെട്ടിത്തിളങ്ങുന്നു! അതിനകത്താണ് എനിക്കു കിടക്കേണ്ടത്. എന്റെ കിടപ്പാടം!!...

എനിക്കു സഹിച്ചില്ല. പള്ളിമുറിയുടെ ചായ്പ്പോളം ഞാൻ ഓടി...കുഴിവെട്ടായുധങ്ങൾ എടുത്തുകൊണ്ട് തിരിച്ചെത്തി. ഒരു കൊലയാളിയുടെ ഉദ്വേഗത്തോടെ ഞാൻ ആ കല്ലറ കുത്തിപ്പൊളിച്ചു; കിളച്ചു നിരത്തി. ഒററശ്വാസത്തിനു ഞാൻ അതു പൂർത്തിയാക്കി. ദീർഘമായി ശ്വസിച്ചുകൊണ്ട് ഞാൻ ഒന്നു നിവർന്നുനിന്നു. അങ്ങനെ എത്രനേരം നിന്നുവെന്നോർമ്മയില്ല. നേരം വെളുക്കാറായപ്പോൾ പള്ളിയിൽ പ്രാർത്ഥനയ്ക്കുള്ള മണിനാദം മുഴങ്ങി. അതു കേട്ടപ്പോൾ ഞാൻ ഞെട്ടിയുണർന്നു; തിരിച്ചു പോകണം.

വിനോദഭാവന :

'വരനെ ആവശ്യമുണ്ട്'

പി. എ. അലക്സാണ്ടർ II ബി. എ.

ജനസംഖ്യയെടുക്കാൻ മാസങ്ങൾക്കു മുമ്പ് ഒരുദ്യോഗസ്ഥൻ വീട്ടിൽ വന്നു. പേരും വയസ്സുമെല്ലാമന്വേഷിച്ചു, ഒരു മടിയുംകൂടാതെ ഞാൻ മറുപടി കൊടുത്തു. അപ്പോഴാണ് ആ ചെകുത്താന്റെ ഒരു ചോദ്യം

'എന്താ ജോലി?' പെട്ടെന്നുത്തരം പറയാനൊക്കുമോ? അമ്മയടുത്തില്ലായിരുന്നെങ്കിൽ കോളജ്‌ലക്‌ചററാണെന്ന് തട്ടിവിടാമായിരുന്നു. ഗ്രഹപ്പിഴയ്ക്ക് ഒരു തവിയും പിടിച്ചുകൊണ്ട് അമ്മ അടുക്കളയിൽ നിന്നും അരങ്ങത്തേക്ക് ഓടിയെത്തിയിരിക്കുകയാണ്. അമ്മയുടെ മുഖത്തേക്കു ഞാൻ ദയനീയമായൊന്നു നോക്കി. വിചാരിച്ച ഫലം കിട്ടിയില്ല. എലിയെ പിടിച്ചു രസിക്കുന്ന പൂച്ചയെപ്പോലെയാണ് അമ്മയുടെ നോട്ടം. അതു മാത്രമോ, അമ്മ പറയുകയാണ്

'എന്തിനാ ഇരുന്നു മിഴിക്കുന്നേ, വിദ്യാഭ്യാസമാണെന്നു പറഞ്ഞേര്. കൂടെ പഠിച്ചവർ കളക്ടറുമാരുവരെയായില്ലേ?'

അതുകൊണ്ടും തീർന്നില്ല, എനിക്കൊരനുജനുണ്ട്. എന്നെക്കാൾ മൂന്നു വയസ്സിനു താഴെയാണു പ്രായം. അവന്റെയും പേരും നാളുമൊക്കെ ചോദിച്ചു. അതൊക്കെ സഹിക്കാം, ആ കുരുത്തംകെട്ടവന്റെ ജോലിയാണ് എന്നെ ചമ്മിപ്പിച്ചുകളഞ്ഞത്.

അവനൊരു അസിസ്റ്റൻറ് സർജനാണ് പോലെ. എലിപ്പാഷാണമല്ല, ടിക് 20 വരെ കഴിക്കണമെന്നു തോന്നിപ്പോയി. അതൊക്കെ വിട്ടുകാര്യം.

തൊഴിലുള്ള കൂട്ടുകാർ കണ്ടാൽ കുശലം ചോദിക്കും 'നിനക്കിതുവരെ ജോലിയായില്ലേ?' ഇവന്റെയൊക്കെ ഒരനുകമ്പ. 'അല്പം തിടുക്കമുണ്ട്' ഞാൻ പറയും, പിന്നിട്ടു തിരിഞ്ഞുനോക്കാതെ സ്ഥലം വിടും.

"ഹൊ, എന്തൊരു ദുർഗ്ഗന്ധം" ഞാൻ ചുററും നോക്കി. എന്റെ പിതാവിന്റെ ശവകുടീരത്തിനടുത്തുതന്നെ ഒരു പൊണ്ണൻ എലി ചത്തുകിടക്കുന്നു. ഞാൻ വച്ചിരുന്ന വിഷം തിന്നു കാണണം. ഞാൻ അതിനെ വാലിൽ തൂക്കിയെടുത്ത് എന്റെ കല്ലറ പണിതിടത്ത് കഴിച്ചിട്ടു... തുമ്പാ മണ്ണു കളഞ്ഞു് പള്ളിച്ചായ്പിൽ കൊണ്ടുവച്ചു.

നെററിയിൽ വിയർപ്പുതുള്ളികൾ ഉരുമ്പി നിന്നിരുന്നു. നേരേ പള്ളീനടയിറങ്ങി വീട്ടിലേക്കു നടന്നു. കിഴക്കു വെള്ള കീറിയിട്ടേയുള്ളൂ. പള്ളിയകത്തുനിന്നും വികാരിയച്ചന്റെ പ്രാർത്ഥനാസ്വരം അവ്യക്തമായി കേൾക്കാമായിരുന്നു.

പരീക്ഷ കഴിഞ്ഞു വീട്ടിലെത്തിയപ്പോൾ അമ്മ ചോദിച്ചു "ജയിക്കുമോടാ." "മിക്കവാറും" ഞാൻ പറഞ്ഞു. പക്ഷെ അമ്മ ക്കറിയാം അതെന്റെ പഴയ പല്ലവിയാണെന്ന്. തോററുതോററു തുന്നംപാടിയിട്ടും ഞാൻ ഇതുവരെ തോല്ക്കുമെന്നു പറഞ്ഞിട്ടില്ല.

രണ്ടു മാസത്തിനു ശേഷം പരീക്ഷാഫലം വന്നു. ഞാൻ പാസ്സായി. "ഈശ്വരോ രക്ഷതു." അങ്ങനെ ഞാൻ ജയിച്ചു. എന്റെ വിജയത്തിൽ നാട്ടുകാരും സന്തോഷിച്ചു.

തൊഴിലില്ലാതെ വീട്ടിലിരിക്കാൻ ഒരു രസവുമില്ല. കാലത്തെ കുളികഴിഞ്ഞ് തിപ്പെട്ടിക്കൊള്ളി കത്തിച്ച് മീശയും കറപ്പിച്ച് അടുത്തുള്ള 'മിനക്കേട്ടുമുക്കിലെത്തും.' 'ഒരു ചെറുചായ' കുടിച്ചുകഴിഞ്ഞ്, അന്നത്തെ 'മനോരമ' എടുത്തു നിവർത്തും. ആദ്യം നോക്കുന്നത് പരസ്യങ്ങളാണ്. പല ജോലികൾക്കും ഞാനപേക്ഷിച്ചു. ജോലി കിട്ടിയില്ലെന്നു മാത്രമല്ല, മറുപടിപോലും ലഭിച്ചില്ല. 'ഈശ്വരോ, ഇങ്ങനേമുണ്ടോ ഒരു ലോകം' എന്നു ഞാൻ പലതവണ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. വർഷങ്ങൾ അതിവേഗം പൊയ്ക്കൊണ്ടിരുന്നു ഇപ്പോഴും പത്രം വന്നാൽ ഞാൻ ആദ്യം നോക്കുന്നതു പരസ്യങ്ങളാണ്, കാർ ഫോർ സെയിലും, ഇന്നത്തെ സിനിമയും ഒന്നുമെനിക്കിപ്പോൾ പ്രശ്നമല്ല. പൂച്ചയ്ക്കു പൊന്നുരുക്കുന്നിടത്ത് എന്തു കാര്യം? സത്യം പറഞ്ഞാൽ വിവാഹപ്പരസ്യമെവിടെയാണെന്നാ എന്റെ നോട്ടം. അതിലും വലിയ രക്ഷ കാണാനില്ല. ഇംഗ്ലീഷിൽ പരസ്യം ചെയ്യുന്ന പെൺപിള്ളേർക്കൊക്കെ എഞ്ചിനിയറേയോ, ഡോക്ടറേയോ മതി. അതല്ല എന്നെക്കെട്ടണമെന്നു പറയാൻ പററുമോ? എനിക്കാകെയുള്ളത് ഒരു ബി. എ. സർട്ടിഫിക്കററാ. അതിലും വലിയ രക്ഷ കാണാനില്ല. പെണ്ണിന്റെ ക്വാളിഫിക്കേഷൻസിതൊക്കെയായിരിക്കും, ഹൈലി എഡ്യുക്കേററഡ്, ബ്യൂട്ടിഫുൾ, അവസാനം ചെറിയ അക്ഷരത്തിൽ എയ്ജ്ഡ് 38. എനിക്കാകെയുള്ളത് ഒരു ബി. എ. സർട്ടിഫിക്കററാണ്. ഒരു ജോലിയുമില്ല. ഒററ നോട്ടത്തിൽ ചാൻസില്ല. ഇതെല്ലാം 'മാട്രിമോണിയലിന്റെ' കാര്യമാണ്. ഇനി അല്ലെങ്കിലും ആശയ്ക്കു വകയുള്ളത് മലയാളത്തിലുള്ള വിവാഹപ്പരസ്യങ്ങൾക്കാണ്. പക്ഷേ അതു കണ്ടുപിടിക്കുവാൻ വലിയ ബുദ്ധിമുട്ടാണ്. പാലാഴി കടയാതെ അമൃതു കിട്ടുമോ? അറിഞ്ഞും അറിയാതെയും പലതും വായിക്കേണ്ടിവരും. ആദ്യത്തേത് ആക്കം വീട്ടിലിരുന്ന് എം. എ. പാസ്സാകാം!! എന്താ പോരേ? വീട്ടിലിരുന്നാൽ എം. എ. പാസ്സാക്കിത്തരും. പ്രോസ്പെക്ടസ്സിന് 50 പൈസ മാത്രം അയച്ചുകൊടുത്താൽ മതി. സ്വന്തം പിതാവുപോലും ചെയ്യാൻ മടിക്കുന്ന കാര്യം!! അതു കഴിഞ്ഞാൽ പിന്നെ 6 കാശ്ക് വാച്ചും, 15 കാശ്ക് റേഡിയോയുമാണ്. വളരെ ചീപ്പ്. മാത്രമല്ല, 5 കൊല്ലത്തെ ഗ്യാരണ്ടി, നൂറുകണക്കിനു രൂപകൊടുത്ത് വാച്ചും, റേഡിയോയും വാങ്ങുന്നവർ വെറും കഴുതകൾ! വല്ലപ്പോഴുമൊക്കെ പേപ്പറൊന്നു വായിക്കണം!

അതു കഴിഞ്ഞാൽപിന്നെ വൈദ്യശാലക്കാരുടെ ഒരു നീണ്ട പട്ടിക കാണാം!! ആയുർവ്വേദം, അലോപ്പതി, പ്രകൃതിചികിത്സ, ഇങ്ങനെ പോകും. അതു മാത്രമോ നിങ്ങളുടെ സംതൃപ്തി ഞങ്ങളുടെ മുദ്രാവാക്യം, പൊററതള്ളുമ്പോലും കാണില്ല ഇത്ര കരുത്തു സേവന മനഃസ്ഥിതി! എല്ലാ ഔഷധങ്ങളും വിദഗ്ദ്ധ മേൽനോട്ടത്തിൽ തയ്യാർ ചെയ്തിട്ടുള്ളതാണ്. നമ്മളൊക്കെ വാങ്ങാതിരിക്കുന്നതു ശരിയാണോ? ഈ അടിയന്തിരാവസ്ഥയിൽ തടിയെങ്കിലും ഒന്നു നന്നായിക്കിട്ടുമല്ലോ? ഇങ്ങനെ മനുഷ്യരെ സേവിക്കുന്ന വൈദ്യർകൾക്കൊക്കെ ഭാരതശ്രീ കൊടുത്ത് അഭിനന്ദിക്കണം. അങ്ങനെവരവേ എന്റെ കണ്ണ് ഒരു വിവാഹപ്പരസ്യത്തിൽ ചെന്നുപെട്ടു.

'സുന്ദരിയും, സുശീലയും ഉദ്യോഗസ്ഥയുമായ ഒരു നായർയുവതിക്ക് ഒരു വരനെ ആവശ്യമുണ്ട്. താല്പര്യമുള്ളവർ ഇന്നുതന്നെ എഴുതുക, P. B. 1525. *N. B.* കത്തിടപാടുകൾ രഹസ്യത്തിൽ സൂക്ഷിക്കുന്നതാണ്.' ഞാനൊരിക്കൽക്കൂടി വായിച്ചു. സുന്ദരി, സുശീല, ഉദ്യോഗസ്ഥ, മാത്രമല്ല ജാതിപ്പൊരുത്തവും. ഈശ്വരനു സ്തുതി. ഉടൻതന്നെ കണ്ണാടിയിൽ ഞാനൊന്നു നോക്കി.

പാസ്സ്മാക്കു കിട്ടും. മുടിയല്ലം കൊഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. സാരമില്ല, എണ്ണ മാറിത്തേച്ചതാണെന്നു പറയാം.

ഞാൻ ഉടൻതന്നെ പോയി P. B. 1525 ൽ എഴുതാൻതന്നെ തീരുമാനിച്ചു. എന്റെയഴുതണം— അതൊരു കീറാമുട്ടിയായിരുന്നു. വല്ല കുരുത്തക്കേടുമെഴുതിയാൽ കല്യാണം മാറിപ്പോയാലോ. എന്നെപ്പററിയുള്ള പൂർണ്ണ വിവരം ഒരു വെള്ളക്കടലാസിൽ എഴുതി ഞാൻ അവൾക്കയച്ചുകൊടുത്തു. കയ്യക്ഷരം കണ്ടാൽത്തന്നെ അവൾ കറങ്ങും തീർച്ച!

കുറച്ചു ദിവസത്തേക്കു പോസ്റ്റ്മാൻ വരുന്നതും കാത്തിരിപ്പായി. എന്തെങ്കിലും പ്രതീക്ഷിച്ചിരുന്നാൽ ആ ഇരുപ്പിനൊരു സുഖമുണ്ടല്ലോ. അവസാനം പോസ്റ്റ്മാൻ ഒരു കവർകൊണ്ട് കൈയിൽതന്നു. ഞാനതു പൊട്ടിച്ചു. എഴുത്തു മാത്രമല്ല, ഫോട്ടോയുമുണ്ട്. കോളടിച്ചുപോയി. പക്ഷേ ഒന്നേ നോക്കിയുള്ളു. തലയാകെ കറങ്ങുന്നതുപോലെ ഒരു തോന്നൽ. അടുത്തുനിന്ന തൂണിൽ പ്രാണരക്ഷാർത്ഥം പിടിച്ചു. രക്ഷയില്ല, വെട്ടിയിട്ട മരംപോലെ ഞാൻ മലർന്നടിച്ചു വീണു! ആ കിടപ്പിൽ ഫോട്ടോയിലേക്കൊന്നുകൂടി നോക്കി. ആരാ എന്റെ വധു, ഞങ്ങടെ അടുത്ത വീട്ടിലെ ലക്ഷ്മിയുടെ പ്രായമുള്ള ഒരു തൈക്കിളവി. കരിമണ്ണിന്റെ നിറവും, ആട്ടുകല്ലിന്റെ പൊക്കവും, ഉള്ള ഒരു ശൂർപ്പണഖ. കരയാൻ തോന്നിപ്പോയി. എങ്ങനെ കരയാതിരിക്കും. ആ രൂപം കൂടെക്കൂടെ തെളിഞ്ഞുവരുന്നു. ഒരു യക്ഷിയെപ്പോലെ ഞാൻ പേടിച്ചു കരയാൻ ഇടങ്ങി. ഡും—ഡും...ഡും...വാതിലിൽ ആരോ മുട്ടുന്ന ശബ്ദം. ഞാൻ ഓടിച്ചെന്നു വാതിൽ തുറന്നു. സാറെ ഇതെന്തുറക്കമാ, നേരം ഏഴുമണിയായല്ലോ? എന്റെ വീട്ടിലെ ജോലിക്കാരൻ പുരുഷൻ ബെഡ് കോഫിയുമായി മുമ്പിൽ നില്ക്കുന്നു. ആ ചൂടു കാപ്പി കുടിച്ചപ്പോൾ തലക്ക് ഒരു സുഖം തോന്നി. ഞാൻ എനിക്കു പററിയ അമളിയെപ്പററി ആരോടും ഇതേവരെ പറഞ്ഞിട്ടില്ല.

എന്തു പറയാനാ ചങ്ങാതീ.....,അവന്മാരു വന്യമൃഗസംരക്ഷണവാരം ആഘോഷിച്ചിരിക്കുകയാ . ...

ഒരുണർത്തുപാട്ട്

കെ. വി. മണി എം. എ.

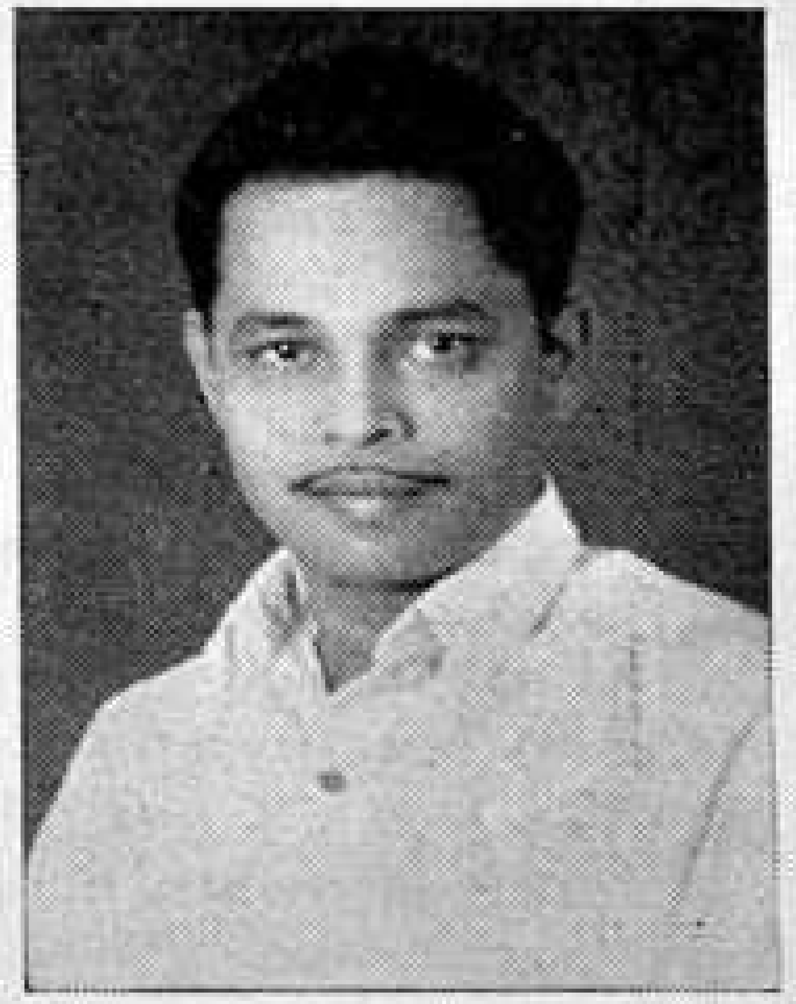

യുഗാന്തരങ്ങൾതൻ–താരാട്ടുതൊട്ടിലിൽ–
ഉറങ്ങിക്കിടന്നൊരു–സർഗ്ഗചൈതന്യമേ
ഉണർന്നെണീൽക്കൂ–നവകർമ്മശക്തിതൻ
ഉണർത്തുപാട്ടുകൾ–ഉയരുന്നൂദൂരെ......

നവഭാരതശില്പികളേ
ഒരു നവയുഗശക്തികളേ
ഒരു സുഖമയ സ്വർഗ്ഗം മന്നിൽ
വിരിയട്ടേ–ഉണരുക നിങ്ങൾ—
നവഭാരതശില്പികളേ...

ഉയരട്ടേ കുടിലുകൾ മാറിയനശ്വരമോഹന സൗധങ്ങൾ
ഉതിരട്ടേ വീഥികൾതോറും വൈദ്യുതദീപ തരംഗങ്ങൾ
അകലട്ടേ വയലേലകളുടെയന്തർദ്ദാഹമതെന്നെന്നും
അണിയട്ടേ താരും തളിരുമൊരുജ്ജ്വല ജീവിത–
മെങ്ങെങ്ങും—നവഭാരതശില്പികളേ...

നിറവും തൊഴിലും ഭാഷയുമെല്ലാം–
മറന്നിടേണം നമ്മൾ–
മതങ്ങൾ കെട്ടിയ മതിലുകൾ തകർത്തു–
മനുഷ്യരൊന്നാകേണം
കലയുടെയഭിനവപനിനീർപ്പൂവുകൾ–
വിരിയട്ടേയീമണ്ണിൽ–
കരയും മാനവമനസ്സിനു മധുരം–
പകരും കലയുടെ പൂക്കൾ— നവഭാരതശില്പികളേ...

മഹിതാശയസുമദലവിരചിതമൊരു
മനോജ്ഞപാതയിതാ–
വിശ്വവന്ദ്യവിശാലമനസ്കൻ
ബാപ്പുജി കാട്ടിയ പാത–
നമുക്കു പോകാമിതിലേ–നമുക്കു പോകാമിതിലേ

രാഷ്ട്രശില്പിയാം ജവഹരിലാൽജി–
നമ്മെ നയിച്ചൊരു പാത–
സ്വാതന്ത്ര്യഭാരതഭദ്രതകാത്തൊരു
ശാസ്ത്രിജികാട്ടിയ പാത–
നമുക്കുപോകാമിതിലേ–നമുക്കുപോകാമിതിലേ

ചെറുകഥ

മുന്തിരിച്ചാറിൽ കുറെ വേദനകൾ

R. SREENIVASA BHAT M. A. (Lecturer in Hindi)

സജീവമായിക്കിടന്ന സ്റ്റേഷൻ, വണ്ടി പോയപ്പോൾ നിർജ്ജീവമായി. പോർട്ടറന്മാർ അങ്ങിങ്ങായി ചടഞ്ഞുകൂടി. അയാൾ തന്റെ വാച്ചിലേക്ക് നോക്കി, മണി അഞ്ചര. നീണ്ടുകിടക്കുന്ന പാളങ്ങളിലേക്ക് ഉററുനോക്കി; അങ്ങകലെ തീവണ്ടി മറയുന്നു. അന്തിച്ചോപ്പിൽ അങ്ങ് അകലെ വണ്ടി തുപ്പിക്കളഞ്ഞ കറുത്ത പുക പൊങ്ങുന്നു. അതുപോലെ തന്റെ മനസ്സിലും, ജീവിതത്തിൽ സ്നേഹിക്കുകയും, സ്നേഹിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്തവൾ, കുറെ മധുരക്കിനാവുകളും അതിലേറെ വേദനകളും തന്നുകൊണ്ട് ആ വണ്ടിയിലാണ് പോയി മറഞ്ഞത്.

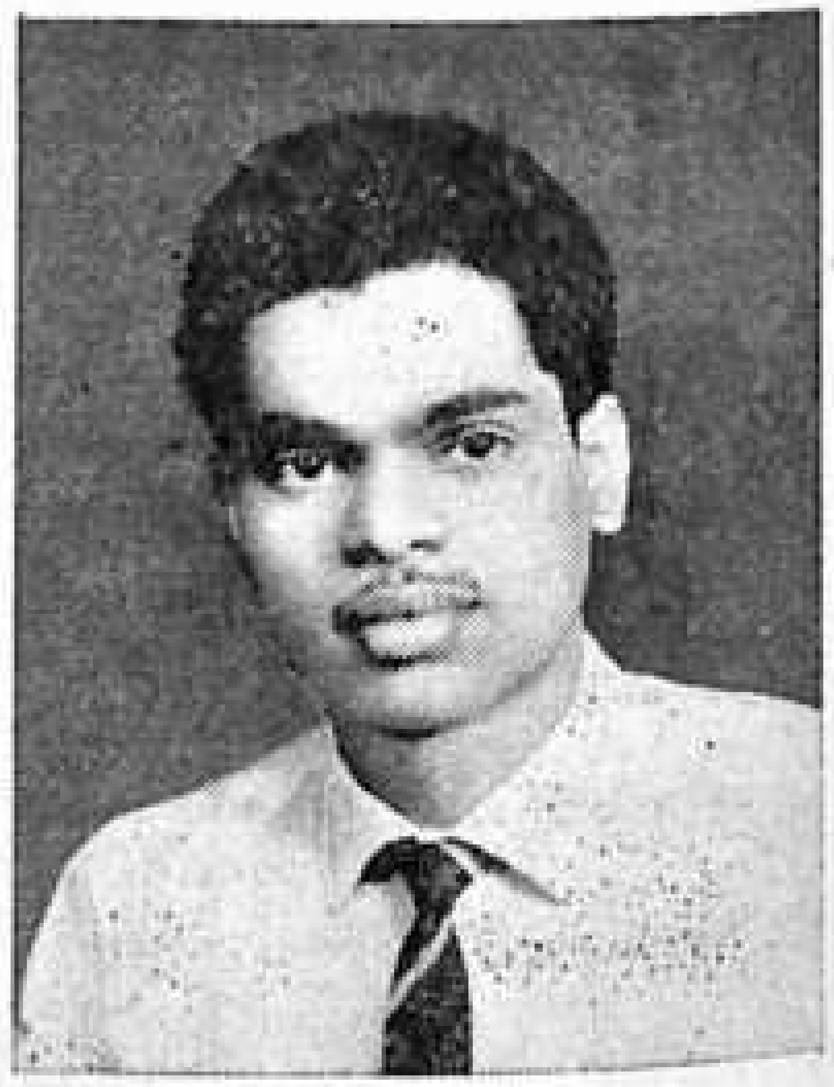

"പ്രിയപ്പെട്ട ഓമനേ! നിനക്ക് നന്മവരട്ടെ" അയാൾ മനസ്സിൽ പ്രാർത്ഥിച്ചു.

X X X X X

നല്ല മനുഷ്യനായ മേനോന്റെ വീട്ടിൽ താമസമായപ്പോൾ ആഫീസിലെ സ്നേഹിതന്മാർ പറഞ്ഞു. "ഗോപി, ഭാഗ്യവാൻ തന്നെ, ഒന്നുമില്ലെങ്കിലും ഹോട്ടലിലെ ചപ്പും ചവറും കഴിക്കേണ്ടല്ലോ." അതെ, താൻ ഭാഗ്യവാൻ തന്നെ!

ശാന്തമായി ഒഴുകുന്ന അരുവിയുടെ താളത്തിനൊത്ത്, മുളിപ്പാട്ടിന്റെ ഈരടികൾ പോലെ പെട്ടെന്നാണ് ഓമന തന്റെ ജീവിതത്തിൽ കടന്നുവന്നത്. കുസൃതിപ്പെണ്കുട്ടി! വിടർന്ന കണ്ണുകളിൽ കുസൃതിത്തരം എപ്പോഴുമുണ്ടായിരിക്കും. അതു തന്നെ

ജനകോടികളൊററക്കെട്ടായ്
അലമാലകളിളകുംപോലെ—
നമുക്കു പോകാമിതിലേ—നമുക്കുപോകാമിതിലേ

നവഭാരതശില്പികളേ—
ഒരു നവയുഗശക്തികളേ
ഒരു സുഖമയസ്വർഗ്ഗം മന്നിൽ—
വിരിയട്ടേയുണരുകനിങ്ങൾ

ഒരുനവജീവിതകാഹളമൂതും
വസന്ത ഗായകർ നമ്മൾ—
നവയുഗകലയുടെ പുളകം പകരും
വസന്തഗായകർ നമ്മൾ,— നവ ഭാരതശില്പികളേ……

യായിരിക്കണം തന്നെ അവളിലേക്ക് ആകർഷിച്ചത്. പക്ഷേ അവൾ തന്നിലേയ്ക്ക് അടുത്തത്? ശൂന്യമായ ചോദ്യം.

കടലലകളുടെ മൂളിപ്പാട്ടാണ് അയാളെ കടപ്പുറത്തെത്തിയ വിവരം അറിയിച്ചത്. അയാൾ ചിന്തയിൽനിന്നുണർന്നു. ചുററും കണ്ണോടിച്ചുനോക്കി. മങ്ങിയ നിലാവെളിച്ചം പ്രശാന്തമായിക്കിടന്ന കടലിനെയും മണൽപ്പുറത്തെയും തഴുകിക്കൊണ്ടിരുന്നു. കടലലകളെ നോക്കി, അയാൾ മണൽപ്പുറത്ത് ഇരുന്നു. എന്നാലും മനസ്സിന്റെ മാറാമ്പൽ മാറുന്നില്ല. എത്രയെത്ര കടലലകൾ വരുന്നു, പോകുന്നു. ആരാണ് അവയെ ഗൌനിക്കുന്നത്. എന്നാലോ അവയില്ലെങ്കിലോ? കടൽ കടലല്ല. അയാൾ തന്റെ ചിന്തകളെ വേറെവഴിക്ക് തിരിക്കുവാൻ നോക്കി. ആഫീസ് കാര്യങ്ങളെപ്പററി ആലോചിച്ചു. പക്ഷേ തിരിഞ്ഞുമറിഞ്ഞു് ഓമനതന്നെ, മനസ്സിന്റെ കണ്ണാടിയിൽ തെളിയുന്നു. കുസൃതിപ്പെണ്ണ്! അവൾക്ക് ചിലന്തിവലയുടെ മനോഹാരിതയുണ്ട്. പക്ഷേ നശിക്കുന്നു. നശിപ്പിക്കപ്പെടുന്നു.

കടലലകളുടെ മൂളിപ്പാട്ട്………

ഇന്നലെ ഇതേസമയത്ത്, അവളും താനും ഇവിടെയുണ്ടായിരുന്നു. അവളുടെ മുടിയിൽ തിരുകിയിരുന്ന മുല്ലപ്പൂക്കളുടെ മണം, ഈ അന്തരീക്ഷത്തിൽ തങ്ങിനിന്നിരുന്നു. ഇന്നോ, താനും അർത്ഥമില്ലാതെ ശബ്ദിക്കുന്ന കടലലകളും, ഹൃദയവും അതുപോലെ. വിട്ടുപിരിയേണ്ടിവരുമെന്ന് തീർച്ചയായപ്പോൾ വികൃതിത്തരത്തിന് ഒരു വിഷാദത്തിന്റെ ഛായയുണ്ടായി, അവളുടെ വർത്തമാനത്തിന്. തനിക്കോ, ഒരുതരം നാടകീയത. പക്ഷേ അത് രണ്ടുപേരും അറിഞ്ഞു്. വാക്കുകൾക്ക് സ്വാഭാവികത വരുത്തുവാൻ നോക്കി. ഫലം പരാജയം. എന്നാലും ദൂരെയെങ്ങോ നോക്കിക്കൊണ്ടിരുന്ന തന്നോട് അവൾ ചോദിച്ചു.

"എന്താ ചേട്ടാ, ആലോചിക്കുന്നത്"

"ഓ……ഒന്നുമില്ല"

"കഥയാണോ"

"അല്ല……"

"പിന്നെ"

"ഒന്നുമില്ല"

തീരുന്ന വാക്കുകൾ. അവ കിട്ടാതെ രണ്ടുപേരും തപ്പിത്തടഞ്ഞു, വിങ്ങുന്ന ഹൃദയങ്ങളോടെ. എന്നാലും താൻതന്നെ സംസാരം തുടർന്നു. മിനുമിനുത്ത അവളുടെ കൈത്തലം, പരുപരുത്ത തന്റെ കൈക്കുള്ളിൽ പിടിച്ചുകൊണ്ട് പറഞ്ഞു.

"നിന്നെപ്പററി"

"എന്തൊന്ന്"

"കവിതയും, കഥയും"

"എന്നെപ്പററി ഒന്നും എഴുതേണ്ട"

"ഞാൻ എഴുതും" ഉറപ്പിച്ചു താൻ പറഞ്ഞു. നീലിമനിറഞ്ഞ അവളുടെ മിഴികളിൽ പളുങ്കുമണികൾ പൊടിഞ്ഞോ, അതോ മണൽത്തരി വീണോ? അവൾ പറഞ്ഞു.

"വേണ്ടാ എന്നെപ്പററിയൊന്നും എഴുതേണ്ടാ"

"ഇല്ല, ഞാൻ എഴുതും"

"ഞാൻ വേദനിക്കും ചേട്ട"

"എന്നാൽ……എഴുതുന്നില്ല." കുററബോധത്തോടെ താൻ പറഞ്ഞു. പക്ഷേ അവൾ തന്നെ പറഞ്ഞു.

"ചേട്ടന് ഇഷ്ടമാണെങ്കിൽ എഴുതു"

"ഇല്ല…ഓമനയ്ക്കു് ഇഷ്ടമല്ലല്ലോ"

"ഇഷ്ടമാണ്…എഴുതാമോ"

"…………"

"പറയൂ…ചേട്ടാ, എഴുതാമെന്ന്." അത് അവളുടെ യാചികലായിരുന്നു.

"നിനക്ക് വേദനയല്ലെ

"അല്ല"

"അപ്പോൾ ആദ്യം പറഞ്ഞത്"

"വെറുതെ പറഞ്ഞതല്ലെ"

"സന്തോഷമാണോ……ഓമനെ?"

"അതെ…"

"എന്നാൽ എഴുതാം." പോകാനായി അവൾ എണീററപ്പോഴാണ്, അവളുടെ കൈത്തലം തന്റെ പരുപരുത്ത കൈക്കുള്ളിലാണെന്ന് മനസ്സിലായത്.

"പോകാം ചേട്ടാ…നേരം വൈകി"

"ഓമനെ…"

"ഉം..."

"ഇരിക്കൂ...ഓമനെ." അനുസരണയുള്ള മാൻപേടയെപ്പോലെ അവൾ തന്റെ അരികെയിരുന്നു, അനുസരിക്കുവാൻ തയ്യാറായി.

"ആ പാട്ടൊന്ന് പാടൂ...ഓമനെ" പ്രതീക്ഷിച്ചിരുന്നവണ്ണം, അവൾ ഏററവും നന്നായി പാടി. തനിക്കുവേണ്ടി മാത്രം.

"വാസന്തരാവിലെ പൂക്കളെ
വാടുവതെന്തിനു ഈരാവിൽ..."

ഇന്നോ, അതിന്റെ മാറെറാലി മാത്രം, പിന്നെ ഈ താനും, അർത്ഥമില്ലാതെ ശബ്ദിക്കുന്ന കടലലകളും.

കാററത്ത് ഉലയുന്ന ചിലന്തിവലകൾപോലെ അയാളുടെ ചിന്തകൾ, അങ്ങുമിങ്ങും ഉലയുവാൻ തുടങ്ങി.

സാമാന്യം ധനസ്ഥിതിയുള്ള കുടുംബത്തിലെ ഏക പെൺസന്താനമാണ് ഓമന. വേനൽ ഒഴിവു അമ്മാവന്റെകൂടെ കഴിക്കുവാൻ വന്നു. പക്ഷേ ആഫീസ് ആവശ്യങ്ങൾക്കായി മേനോൻ സഞ്ചാരത്തിലായിരുന്നു അധികവും. താനും അവളും അടുക്കുവാൻവേണ്ടി, ദൈവം വിധിച്ചപോലെ. അവളെ ആദ്യമായി കണ്ടദിവസം അയാൾ ഓർത്തു...

അന്നും പതിവുപോലെ വൈകുന്നേരം, വീട്ടിൽ വന്നപ്പോൾ തന്റെ മുറിയിൽ മണിനാദംപോലെ വർത്തമാനം കേട്ടു. ശ്രദ്ധിക്കാതെ ഇരിക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. വെളുത്തനിറവും, വിടർന്ന കണ്ണുകളും, ആരെയും കൂസാത്ത നോട്ടവും—അതെ ഓമനയെ—താൻ ഇഷ്ടപ്പെട്ടിരിക്കണം. നീണ്ടതല്ലെങ്കിലും സമൃദ്ധമായി വളരുന്ന തലമുടി രണ്ടായി പിന്നിയിട്ടിരുന്നു. അതിൽ ചുവന്ന ഒരു റോസാപ്പൂവും. വളരെ പ്രത്യേകത തോന്നാത്ത വസ്ത്രങ്ങളും, ഉത്തരങ്ങൾ തനിക്കു തന്നെ ആവശ്യമില്ലാത്ത അവളുടെ ചോദ്യങ്ങളും. പക്ഷേ അവൾ തന്നെയും കുടുക്കി. അവൾ മുറിയിൽ ഒററയ്ക്കായപ്പോൾ, താൻ പെട്ടെന്ന് മുറിയിൽ കയറി. പെട്ടെന്ന് അവളുടെ ചോദ്യമാണ് എതിരേററത്.

"ഗോപി എന്നല്ലെ പേര്." അതേയെന്ന് പറയേണ്ടിവന്നു.

"അമ്മായിയെല്ലാം പറഞ്ഞു. എന്റെ പേര് ഓമനയെന്നാ." ഒന്നും പറയാതെ സ്തംഭിച്ചുനിന്നു. പക്ഷേ അവൾ തുടർന്നു.

"ബി. എസ്സ്സി. സെക്കണ്ടിയറിന് പഠിക്കുന്നു. ഒഴിവു കഴിച്ച് ഇവിടെ താമസിക്കുവാനായി വന്നു." ശ്രദ്ധിക്കാണ്ട് ഒഴുക്കൻ മട്ടിൽനിന്ന് മൂളിയപ്പോൾ പെട്ടെന്ന് ഒരു ചോദ്യം.

"എന്താ പിടിച്ചില്ലെ." തലയ്ക്കിട്ടു ഒന്നു കൊടുക്കുവാനാണ് തോന്നിയത്. പക്ഷേ പറഞ്ഞത് പിടിച്ചെന്നു മാത്രം. എന്നാലും അവളുടെ സംശയങ്ങൾ നിറഞ്ഞ ചോദ്യങ്ങൾ തുടർന്നു.

അതായിരുന്നു ആദ്യത്തെ പരിചയപ്പെടൽ. അവിടെനിന്ന് ഇങ്ങോട്ട്, പിണക്കത്തിന്റെയും ഇണക്കത്തിന്റെയും ദിവസങ്ങളായിരുന്നു. അതിൽ സ്നേഹത്തിന്റെ തെളിനീരുറവകൾ ഉണ്ടായിരുന്നു. പക്ഷെ പ്രതീക്ഷകൾ ഇല്ലായിരുന്നു. ഒരുദിവസം അവൾ ആശ്ചര്യത്തോടെ ചോദിച്ചു.

"ചേട്ടൻ കഥകൾ എഴുതാറുണ്ടോ?" ഒരിക്കലും പൂർണ്ണതയിൽ എത്താത്ത കഥകളുടെ കടലാസുകൾ. തന്റെ മുറിയിൽ വന്ന് അവൾ നോക്കിയിരിക്കണം. ഒന്നും പറയുവാൻ പോയില്ല. ഒഴിഞ്ഞുമാറുവാൻ നോക്കി. പക്ഷേ അവൾ വിട്ടില്ല.

"എന്താ കേട്ടില്ലെ. ...?" ദേഷ്യമാണ് തോന്നിയത്. പക്ഷേ നിഷ്കളങ്കത നിറഞ്ഞ മുഖത്തുനോക്കി ഒന്നും പറഞ്ഞില്ല. എഴുതാറില്ലെന്നുതന്നെ പറഞ്ഞു. എന്നാൽ സത്യം അറിയുന്ന അവൾ മുറിവിട്ടിറങ്ങി. പരിചയിച്ചിട്ട് രണ്ടാഴ്ചയോളമാകാത്ത എന്നോട് പിന്നെ രണ്ടു ദിവസത്തോളം വേണ്ടിവന്നു പിണക്കം മാറുവാൻ.

കടലലകളുടെ മൂളലുകൾക്ക് അയാളുടെ ചിന്തകളെ തെററിക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞില്ല.

താൻ എന്തിനാണ് അവളുമായി ഇത്രകണ്ട് അടുത്തത്. അവളോട് ഇത്രകണ്ട് അടുക്കേണ്ടിയില്ലായിരുന്നു. എല്ലാം തന്റെ തെററുതന്നെ. അതോ ആ തെററ് സ്വാഭാ-

വികമോ? ആയിരിക്കാം. എന്നാൽ എന്തിനാണ് ഇത്രകണ്ട് നൊമ്പരം കൊള്ളുന്നത്. വേദനയാണോ? അല്ല. പിന്നെ താൻതന്നെ അറിയാത്ത എന്തോ ഒന്ന്! തന്നിൽ അസാധാരണമായി വല്ലതും ഉണ്ടായിരുന്നോ അവൾ തന്നിലേക്ക് അടുക്കുവാൻ? ഇല്ല, തീർച്ച. എന്നാൽ തനിക്ക് വല്ലതും ഉറപ്പിച്ച് പറയാമായിരുന്നു. പക്ഷേ ജീവിതത്തിലെ കടപ്പാടുകൾതന്നെ നിസ്സഹായനാക്കി. എന്നാൽ അവൾക്കോ? വികൃതിപ്പെൺകുട്ടി!

ഒരിക്കൽ, താൻ എഴുതിയതെന്തോ ഒന്ന് വായിച്ചുകഴിഞ്ഞ് ഒരു വിമർശകയെപ്പോലെ പറഞ്ഞു—"ചേട്ടന്റെ കഥകളിലെല്ലാം ഒരുതരം വല്ലായ്മയും, നിരാശയും കുറെയധികമുണ്ട്." കഥകളെല്ലാം കുറെ ഭാവനകളാണെന്നും, യഥാർത്ഥത്തിൽ തനിക്ക് അവയുമായി ബന്ധമൊന്നുമില്ലെന്നും പറഞ്ഞ് ഒഴിഞ്ഞുമാറി. അതിന്റേതായ ഫലം താൻ ഇപ്പോൾ അനുഭവിക്കുകയായിരിക്കാം. ഭാവനകൾ മാത്രമായിരുന്നുവെങ്കിൽ എന്ന് അയാൾ ആശിച്ചു. അങ്ങനെ താൻ ആദ്യം ധരിച്ചിരുന്നുവെങ്കിൽ, ഇത്രകണ്ട്, നൊമ്പരപ്പെടുകയില്ലായിരുന്നു. പക്ഷേ അവളോ തന്നോട് ഉറപ്പിച്ചൊന്നും പറഞ്ഞില്ലല്ലോ. എന്നാലോ, ഹൃദയത്തിന്റെ ഭാഷയെക്കാൾ വേറെ ഒരു ഉറപ്പുവേണോ? വെറും അവളുടെ ഒഴിവുകാലത്തിന്റെ മണിക്കൂറുകളിലും, ദിവസങ്ങളിലും താൻ ഒരു പങ്കാളിയായി. അത് അവൾക്ക് ഇഷ്ടമായിരുന്നു. തനിക്കും അതുപോലെ. പക്ഷേ ആ മണിക്കൂറുകൾ, മാസങ്ങളായി മാറിയത് രണ്ടുപേരും അറിഞ്ഞില്ല. കോളേജ് തുറന്നു. അവളെ യാത്രയാക്കാൻ താൻ സ്റ്റേഷൻ വരെ പോയി. വിധിയുടെ വിഷപ്പല്ലുപോലെ വണ്ടി അവളെ—ആ വികൃതിപ്പെണ്ണിനെ—ഏററിക്കൊണ്ട് ഓടിമറഞ്ഞു. നീലിമനിറഞ്ഞ അവളുടെ നീണ്ട കണ്ണുകളിൽ കണ്ണുനീർ പൊടിഞ്ഞോ? സൂക്ഷിച്ചില്ല. അവൾ ചോദിച്ചു.

"ഇനിയെന്ന് കാണും ചേട്ടാ......"

"ഇനിയും കാണാം ഓമനെ......" വരണ്ടപുഞ്ചിരിയോടെ പറഞ്ഞു. അത് അവൾക്ക് മനസ്സിലായോ? ആവോ.

"എന്നെ മറക്കുമോ." ഓർക്കുകയില്ലെന്ന് പറയുവാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. എന്തോ പറഞ്ഞു. വിതുമ്പുന്നഭാഷയിൽ!

"എനിക്കുവേണ്ടിയെങ്കിലും എഴുതു ചേട്ടാ..." അത് അവളുടെ യാചിക്കലായിരുന്നു. തീർച്ചയായും, ഓമനയ്ക്കുവേണ്ടിയെഴുതുമെന്ന് പറഞ്ഞപ്പോൾ, വേർപാടിന്റെ നൊമ്പരത്തേക്കാൾ നന്ദിയുടെ പളുങ്കുമണികളാണ് അവളുടെ കണ്ണുകളിൽ പൊടിഞ്ഞത്. അപ്പോൾ താന്തോന്നിത്തം പറയുന്ന ഒരു പെണ്ണിനെയല്ല, പ്രതീക്ഷയോടെ വേർപെടുന്ന ഒരു പെൺകുട്ടിയെയാണ് അവളിൽ കണ്ടത്. പക്ഷേ ഇതൊന്നും കാണാണ്ട്, അന്തരീക്ഷത്തിൽ മലിനമായ പുക തുപ്പിക്കൊണ്ട് വണ്ടി ഓടിമറഞ്ഞു. എന്തൊരു രംഗമായിരുന്നു! ആയിരമായിരം കാര്യങ്ങൾ സംസാരിക്കണമെന്നുണ്ടായിരുന്നു; രണ്ടു ഹൃദയങ്ങളിലും...വാക്കുകൾ കിട്ടാതെ രണ്ടുമൂന്നു വാക്കുകളിൽ ഒതുക്കേണ്ടിവന്നു. അതുതന്നെ വേദനിക്കുന്ന രണ്ടുഹൃദയങ്ങളുടെ ചിത്രീകരണമായിരുന്നു.

ജീവിതത്തിന്റെ രണ്ടു ധ്രുവങ്ങളിൽ നിന്നു വന്നു, പെട്ടെന്ന് അടുത്തു. പെട്ടെന്ന് പിരിഞ്ഞു. മിന്നിമറയുന്ന മിന്നൽപോലെ, അതിന് ഭംഗിയുണ്ടായിരുന്നു. പക്ഷെ പുറകെ വന്ന ഇടിമുഴക്കത്തെപ്പററി ഓർത്തില്ല. വേദന!

* * * *

ചിന്നിച്ചിതറിവരുന്ന മഴത്തുള്ളികൾ, അയാളെ യഥാർത്ഥ ലോകത്തിൽ എത്തിച്ചു. ആർത്തിരമ്പുന്ന കടലലകൾ, മുററിനിൽക്കുന്ന പാറക്കൂട്ടത്തിന്മേൽ അടിച്ച് ചിന്നിച്ചിതറി. അയാൾ തന്റെ വാച്ചിൽ നോക്കി. മണി പത്ത്. പിടഞ്ഞെണീററ് തിരക്കേറിയ റോഡിൽനിന്ന് വന്ന അയാൾ, തിരക്കൊഴിഞ്ഞ റോഡിൽകൂടി വീട്ടിലേക്ക് നടന്നു. വേഗം നടന്നാൽ നനയാതെ കഴിയാം. എന്ന വിശ്വാസത്തോടെ. പാവം ആ സ്ത്രീ—അമ്മയെന്നുതന്നെ വിളിക്കട്ടെ—തന്നെയും കാത്തിരിക്കുകയായിരിക്കും. എന്നാലും ഓമന അയാളുടെ മനസ്സിന്റെ കണ്ണാടിയിൽ തെളിഞ്ഞു നിന്നിരുന്നു. മനോഹരമായ സ്വപ്നം പോലെ.

പോകുന്നുഞാൻ.........

ശിവോള്ളി നാരായണൻ, Class iii Economics

പോറുകയാണിക്കലാലയം വിട്ടുഞാൻ
ഭാവിയിലേയ്ക്കിതാ നീറും മനസ്സുമായ്
ഇന്നലെയോളവും ഞാനോമനിച്ചതാം
സുന്ദരചിത്രങ്ങളിന്നിതാ മാട്ടുയായ്
ഇന്നലെയോളവും വാത്സല്യഭാവമോ-
ടെന്നെ ലാളിച്ചതാം നിന്നെ പിരികയായ്
സന്താപ സിന്ധുവിലന്ധമായ്‌വീഴ്കയോ
ചിന്താ പരിക്ലാന്തമന്തരംഗം സദാ
നിന്നെപിരിയുന്ന നേരമെൻ ജീവിത-
ത്തിനു നീ തന്നസംഭാവനയോജിപ്പുഞാൻ.
സംസ്കാരമാകും ചെടികളുഴതെൻെറ
ഹൃത്തടശ്ശുദ്ധിയ്ക്കു നട്ടവളർത്തി നീ
ഭാവുക ജീവിതമാനയിച്ചിട്ടവാൻ
ഭാവിയിലേക്കൊരു പാതനിർമ്മിച്ചുനീ
ജീവിതപ്പോരിലപജയം പററാതെ
ജീവിപ്പതിനൊരു മാർഗ്ഗം തെളിച്ചുനീ
നിന്നെപ്പിരിയുന്ന നേരമോർക്കുന്നുഞാൻ
എന്നുടെ ഹൃത്തിലാസുന്ദരഭാവന,
നിന്നെപ്പിരിയുന്ന നേരമോർക്കുന്നുഞാൻ
എന്നും ഭവതിയമായ സംഭാവന.

*   *   *   *

ഓമൽപ്രതീക്ഷാശതങ്ങളാലെന്നുടെ
കോമളഹൃത്തിൽഞാൻ നിർമ്മിച്ച പൂവനം
നാളെക്കിനാക്കളായ് വാടിക്കൊഴി-
ഞ്ഞിടാൻ
നിളെ വിരിഞ്ഞ മലരുകൾ കണ്ടുഞാൻ
ഉല്ലാസചിത്തനായാനന്ദമഗ്നനായ്
തെല്ലാശ്വസിച്ചൊന്നു വിശ്രമിച്ചീടവേ.
മാറിയെഴുതുകയായി വിധിയതിൽ
ക്രൂററു നില്ലും പ്രകൃതിപിണങ്ങയായ്
അംബരവീഥിയിലെങ്ങും നിറഞ്ഞൊരു

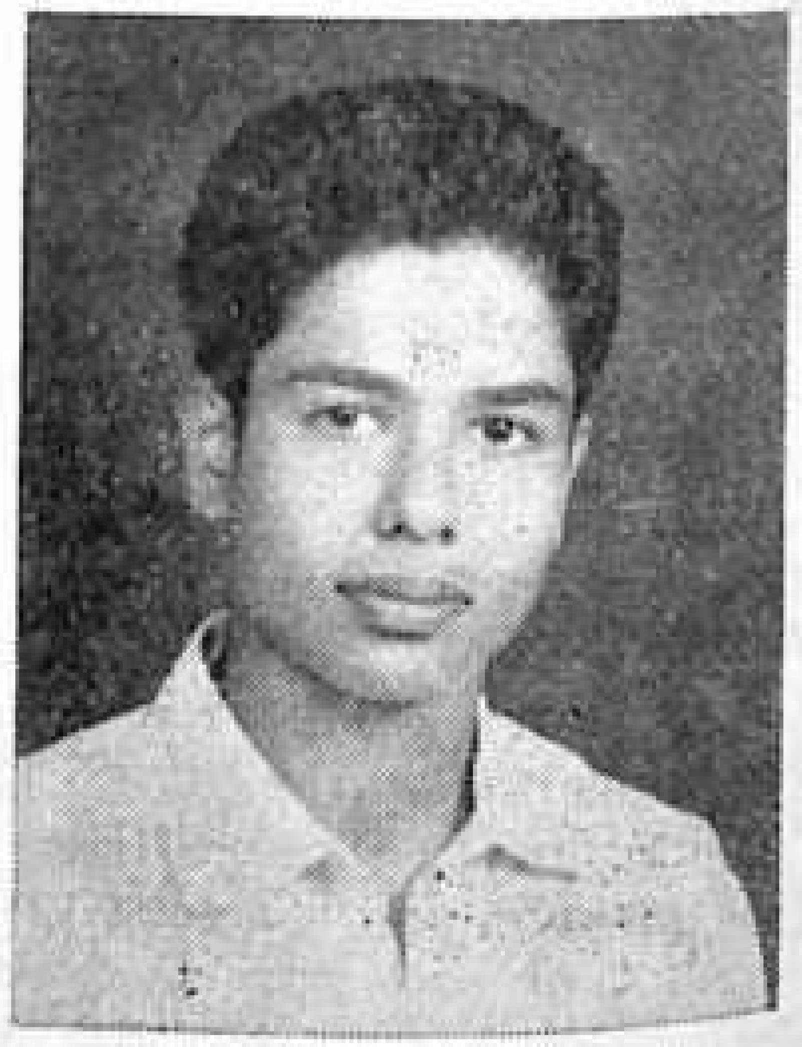

സുന്ദരതാരങ്ങളെങ്ങോ മറഞ്ഞുപോയ്
ഭീതിദമാമന്ധകാരം പരന്നുപോയ്
കോരിച്ചൊരിഞ്ഞു മഹാമാരി നിർഭരം.
ലോകത്തിലാനന്ദമൊട്ടു ലഭിക്കവാ-
നേകനായ് നിന്നെത്ര യാതനയേല്ക്കണം
ഒന്നു ചിരിച്ചാൽ മതി, തൻെറ കാലത്തി-
ലെന്നും കരയുവാൻ, കണ്ണീർപൊഴിയ്ക്കുവാൻ.
നല്ലിളംതെന്നലിലാടിക്കളിയ്ക്കുമുൽ-
ഫുല്ലമാമോമനപ്പൂക്കളിറുക്കവാൻ
തെല്ലുകഴിഞ്ഞില്ലെനിയ്ക്കിതാ തീരാപോ-
യല്ലലറിയാത്ത ധന്യമാം ജീവിതം.
ഓർക്കാതിരിപ്പാനസാദ്ധ്യമജ്ജീവിതം
കോരിത്തരിയ്ക്കുകയാണെൻ കരളിനെ.

പരീക്ഷണശാലയിൽ

എൻ. കെ. ദേശം (പൂർവ്വവിദ്യാർത്ഥി)

കാലത്തിന്നൊരു മഞ്ഞക്കിളിയെ-
ക്കാണാൻതരമാ, യെന്നാലും
ഇങ്ങനെ നീറയും മധുരിമ ജീവനി-
ലെന്നാനിനച്ചിലണപോലും.

പുലിവാലാണ്, കെമിസ്ട്രിയെനിയ്ക്കൊരു
തലവേദനയായ് തോന്നകിലും.
മുത്തച്ഛന്മാർ നെട്ടനാൾനേടിയ
മുജ്ജന്മാന്തര സുകൃതത്താൽ
വങ്കനെനിയ്ക്കു തരപ്പെട്ടു, നിൻ
പങ്കാളിത്തം, സഹകരണം.
കുപ്പിയിലല്ലവു, മൊരുതിപ്പെട്ടിയു-
മല്ലം ലവണവുമെന്നരികിൽ
നീയുമിണങ്ങുകി, ലിയുള്ളവനൊരു
വെയ്യാം; ഇവിടം മമസ്വർഗ്ഗം!

ഇന്നൊരു പുതിയ പരീക്ഷണമത്രെ
വന്നതു നമ്മുടെയുഴത്തിൽ:
'പരത്നിർമ്മാണ '–മെനിക്കറിവില്ലാ-
ഷ്പണി; മുൻപരിചയമില്ലല്ലോ.
എൻകരമശ്രീകര,മതുതൊട്ടാ-
ലെന്തും മലിന, മലങ്കോലം.
(നേടിയതില്ല കനത്ത കരുത്ത-
ക്കേടല്ലാതെ.) നിനക്കെന്നാൽ
എന്തൊരുസുലളിത നൈപുണ്യം, കൈ-
ഷ്പണ്യം, മുദാത്തകലാബോധം!

തവ ശുശ്രൂഷയിലങ്ങനെ, നാനാ-
ലവണാമ്ലങ്ങൾ തിളച്ചുരുകി.
പലവർണ്ണങ്ങളിൽ നരിയിട്ടയതം
പതയും നുരയും കുമിളുകളും
ഉത്തംവെച്ചു പതുക്കെച്ചെറുനറ-
മുത്തുകൾ തെളിയും ക്രൂസിബിളിൽ
അന്നുത വികസിത ലോചന മഗ്നി-
ച്ഛദ്ധസമാധിയിൽ നീ നിൽക്കെ,
താവക മാദക താരുണ്യത്തിൻ
ധാരാളിത്തമളന്നേൻ ഞാൻ:
തളിരധരങ്ങളി, ലളകച്ചുരുളുകൾ
കളിയാടും പൂങ്കവിളുകളിൽ,
ശ്വാസവികാസ വികമ്പിത ശ്വാസോ-
ച്ഛ്വാസോച്ചളമൃദുവക്ഷസ്സിൽ,
സ്നിഗ്ദ്ധമനോഹര നഗ്നകൃശോദര-
വിദ്യുദ്രേഖാ വലയത്തിൽ.
(ശീലയിലുള്ള മികച്ച മിതവ്യയ-
ശീലമിതിനിയും വളരാവു!)
–എന്തിനു ക്രൂരത? ലടിമുടി പാഞ്ഞു
നിൻ തനുലതികയിലെന്മിഴികൾ
ചതുരം, വാനരചപലം, കൗതുക-
ചട്ടുലം നീയതറിഞ്ഞപ്പോൾ
വീർത്തും കേറി നിന, ക്കഭിമാനിനി
നീയൊരു മയിലിൻ മദമോടെ.
പരിഭവലജ്ജാവ്യഞ്ജകൾ, വളയും
പുരികക്കൊടികളിൽ വെളിവാക്കി,
തല വെട്ടിച്ചതിരില്ലെ, പ്പിലി-
ത്തഴതൊഴമഴകാം കുനു കുഴലാൽ
ഉൗക്കിലൊരടിയെൻ കരണത്തേല്പി-
ച്ചോക്കാ, തറിയാ, തരത്തൊടിയിൽ
തട്ടിയെറിഞ്ഞു ക്രൂസിബി, ളുടനതു
പൊട്ടിച്ചിതറി പതിനാറായ്.

നീയപരാധിനിയെൻനേർക്കുവശം
നീളും നീരണി മിഴിയോടെ,
ഉരിയാടാനൊരു വാക്കും കിട്ടാ-
തുഴറി വിതുമ്പും ചൊടിയോടെ,
ഭയസങ്കോച വിഷാദപരിഭ്രമ-
ഭരിതം നിന്നു പരുങ്ങുമ്പോൾ,
ദൈവം വന്നു ശിപായികുമാരൻ-
തൻ വടിവാ, ർന്നൊരു ചിരിയോടെ.
എട്ടണ തപ്പിയെടുത്തുടനടി ഞാൻ
ദക്ഷിണ നൽകി: പ്പിഴ മുഴവൻ
ഏററുപറഞ്ഞു: പൊടിപ്പും തൊങ്ങലു-
മേച്ചതൊട്ടുള്ള കഴിവതുപോൽ.
(ലാഭമതത്രേ–ബ്രേക്കേജൊന്നര
രൂപാ കൊട്ടക്കണമല്ലെങ്കിൽ.)
അക്കഥ്യാന ഫലിച്ചു: നമ്മുടെ
ഡെസ്ക്ക് ഇടച്ചു വെടിപ്പാക്കി
കരുണാമയനാപ്പുതുദൈവം ത-
ന്നരുളിയ പുത്തൻക്രൂസിബിളിൽ
നമ്മൾ പരീക്ഷണമാവർത്തിപ്പൂ
നന്ദിനിറഞ്ഞ മനസ്സോടെ.

നിയുഖമാതിരനാളിലെ വെൺകളി–
രമ്പിളിപോലെ തെളിഞ്ഞല്ലോ.
ഇപ്പുരൽ നിർമ്മിതി കൈപ്പിഴ മൂലമൊ–
രിത്തിരി വൈകിപ്പോയാലും,
ഈ രസതന്ത്ര പരീക്ഷണശാലയി–
ലീ പിടിച്ചു മടുത്താലും.
ചൂടും പുകയും വിഷമയമാം കെട്ട–
ച്ചൂരും ചുറ്റുമുയർന്നാലും,
ഇല്ല പരാതിയെനി, ജ്ജീവിതപുഷ്പസു–
ദുർല്ലഭ ശുഭദിനമാണല്ലോ.
ഉത്സവമല്ലോ മമ ഹൃദയത്തിന്ന
മത്സഖി, ത്വത്സുഖസന്നിധിയിൽ.
എൻ ചുമൽ മട്ടിയുതിർത്തിയിട്ടുടെ
നിൻ ചുടു വീർപ്പുകൾ തഴുകുമ്പോൾ
വട്ടം വീശി വിടന്ന വതന്നെൻ
ചുറ്റും പരിമള വലയങ്ങൾ;
മായാമയമൊരു മധുരാസ്വാസ്ഥ്യം
പായുകയാണെൻ ധമനികളിൽ;
വെമ്പി വിളമ്പും ഹൃത്സ്പന്ദങ്ങളിൽ
മുമ്പില്ലാത്തൊരു താളലയം,

പാളിപ്പുളയും പൊന്മയമൊരു തി–
നാളം പോലെ തെളിഞ്ഞരികിൽ
നീ നില്ക്കുമ്പൊഴതെൻ കരളിൻ ചെറു–
ചിന്നക്കളിമൺ ചഷകത്തിൽ
എത്ര കിനാവുകൾ, നോവുകൾ, നിനവുക–
ളെത്രനവാശയ കല്പനകൾ
ഉരുകിമറിഞ്ഞു തിളയ്ക്കുന്നു, ഞതി–
ലയതരം ധൂസര ധൂമികയിൽ
വിരിയുന്നു മഴവില്ലുക, ളുൽബണ–
പരിമള ധാരകൾ, പുലരൊളികൾ.
ഹാ, സഖി, നീയറിവീലെൻ മാനസ–
രാസപ്രക്രിയ, യെന്നാലും
മന്ദാക്ഷാർദ്രകലിത മനോഹര–
മന്ദസ്മിത മചിരാനന നീ
അഞ്ജന ലേപന മഞ്ജു ദൃഗഞ്ചല
ചഞ്ചല നീല ശലാകകളാൽ
മൽക്കരളിന്റെ യഗാധതലങ്ങളി–
ലിക്കിളിയാക്കിയിളക്കുമ്പോൾ
ഏതോ പരലുകൾ–പേരറിവില്ലാ–
വേർതിരിയുന്നുണ്ടതിനടിയിൽ !

यह भारत देश हमारा है!

(K. Alexander, Class II Phy.)

आज गाँव के एक खेत में–
खडा होकर मैं देख रहा हूँ
सारी दुनिया में दीप फैलाकर
आते हुए इस सूर्य देव को।

सागर से अब शीतल समिरन
खोले फूल को चूम चूम कर,
होंठों में एक गीत के साथ
आकर देते शीतल तन को।

घास के ऊपर होते जलकण,
देख पडा है मोती जैसे।
नीचे बहते यह नाला सागर,
होते है इस गाँव का अनुग्रह।

आ गयी है खेत में अब,
किसानों का एक समूह,
अन्न पूर्ण के इस दफ्तर में
करने काम अनथक होकर।

पेड पर बैंठ एक कोयल अब,
गाने लगा एक सुन्दर गीत
मेरे मन में भी अब आता,
सुन्दर मधुरिम संगीत एक।

धीर जवान की और वीर पुत्र की
वीरता का इतिहास होते,
यह भारत देश हमारा है।
यह हिन्दुस्थान हमारा है॥

राजी हो

(B. Parameswaran, III Physics)

पूर्ण है प्रकृति सुन्दरता से यह भारत।
सुलभ है स्वर्गतुल्य सौख्य यहाँ
तीन ओर इसके है सागर,
उत्तर में किरीट तुल्य शोभित है हिमालय।
बहती हैं गंगा यमुना आदि नदियाँ,
और बनाती है उपजाऊ इस पुण्य देश को॥

B. Parameswaran

पैदा हुए बडे बडे ज्ञानी यहाँ
कपिल, गोतम पांतजली जैसे,
व्यास ने अपनी रचनावों से,
जगाया है अखिल विश्व को॥

जन्मी है सीता जैसी आदर्श नारी,
और हनुमान जैसे आदर्श नर,
पैदा हुए यहीं पर
श्रीकृष्ण जैसे विद्वान, वीर, योगी, गुरु
और यहीं हुआ भगवतगीता का उपदेश।

जन्म लिया इसी पुण्य भू पर
हरिश्चन्द्र दधीची, कर्ण जैसे दानी बडे
वाल्मीकी, व्यास, कालिसे से कवि भी
औ' अशोक जैसे राजनीतिज्ञ॥

फैला इस पुण्य भूमि पर
गान्धीजी का सत्य औ' अहिंसा सिद्धान्त
यहीं पर नेहरु की जवाहर ज्योति चमकी है
जो कभी बुझेगा नहीं इस देश में॥

भारत माता का दुलारा लाल
बहादुर मातृभूमि का
लोहे सा कठोर कोमल नवनीत सा
शान्ति दूत धरती का
जो शान्ति केलिये जिया मरा
मरते मरते दे गया ताशकंद का करार
देश वासी जिसके रहेंगे सदा कृतज्ञ॥

स्वतन्त्र हैं हम भारतीय आज
दो सौ साल के गुलामी से
अहिंसा और पंचशील पावन सिद्धान्तों से
कोशिश करते हैं हम उन्नत बनने को॥

लगी है इस देश पर
दृष्टि दुष्ट दुश्मनों की
आक्रमण करके हम पर
डराना चाहते हैं धमकियों घुडकियों से॥

उनको एक कण धूल भी न देना इस देश की
यही रहे हर एक भारतीय का रट॥

जवान हैं हमारी सीमा के रक्षक।
किसान हमारे अन्नदाता,
मजदूर हैं इस सबल जाति का धन,
और एकता ही है हमारी शक्ति॥

जवानों को धैर्य और साहस देने को,
राष्ट्र को करने को प्रदान शक्ति,
भारत की स्वतंत्रता रखने को अक्षुण्ण
उदात हो बलिदान करने को सब कुछ॥

राष्ट्र है जीवन से महत्तर!
अतः राजी हो, भारतीयो राजी हो

जय जवान!
जय किसान!!
जय हिन्द!!!

उनके जीवन से

(अशोक एम मेनोन)

(Pre-Degree 1st year IInd Group)

इस युग के दो महान पुरुष थे, महात्मा गान्धीजी और पं० जवाहरलाल नेहरु। उन दोनों ने भारतीय जनता की भलाई और कल्याण केलिये कठिन परिश्रम किया था। महात्माजी ने भारत में स्वतन्त्रता का दीपक जला दिया और दूसरेने अपनी मृत्यु तक भारत को उन्नति से उन्नति की ओर अग्रसर किया। दोनों जन्म से महान थे। दोनों हम जैसे साधारण लडके थे। ये दोनों अपने कठिन सतत प्रयत्न से महान बन गये।

गान्धीजी अपने लडकपन में एक खराब लडका था। अपने एक संबन्धी के सहवास में उसको सिगरेट पीने का शौक हुआ। पैसे तो उनके पास नहीं थे। उनमें से किसी को सिगरेट पीने का कोई फायदा मालूम नहीं था। गान्धीजी के चाचाजी को सिगरेट पीने की आदत थी। पैसे न होने के कारण वे चाचाजी के पीकर फेंके सिगरेटके टुकडों को चोरीमें लेकर पीते थे। पर उनसे ज्यादा धुआँ न निकलता था। इसलिये वे नौकरों के पैसे चुराने लगे। एक तरहके पौधेका डंडल सिगरेट की तरह जलता है, किसी मित्रने गान्धीजीसे यह बात बतायी। तब गान्धीजीने वह पौधा लाकर धुआँ उडाना शुरु किया। अपनी आत्मकथामें वे लिखते हैं "पर हमें संताप न हुवा। अपनी पराधीनता हमें खलने लगी। यह बडा कष्टदायक जान पडा कि बडोंकी आज्ञाके बिना कुछ भी न हो सके। हम बहुत परेशान हो गये। अंत को आत्महत्या करनेका निश्चय किया"। उन्होंने सुना था कि किसी वृक्षके बीज खानेसे मनुष्यकी मृत्यु होती है। इसलिये कहींसे बीज लाकर शामको वे एकान्तमें चले गये, पर ज़हर खाने की हिम्मत न हुई। तब उन्होंने समझ लिया कि आत्महत्या का विचार करना सरल है, पर आत्महत्या करना नहीं।

नेहरुजीके बचपन की एक घटना बहुत दिलचस्प है। अपनी आत्मकथा में वे लिखते हैं.... कोई पाँच छः वर्ष की मेरी आयु रही होगी। एक रोज़ मैंने पिताजी के मेज़ पर दो 'फाउन्टेन पेन' पडे देखे। मेरा जी ललचाया। मैंने दिलमें कहा... पिताजी एक साथ दो पेनों का क्या करेंगे। एक मैंने अपनी जेब में डाल दिया। बाद में बडी जोर की तलाश हुई कि पेन कहाँ चला गया? तब तो मैं घबराया। मगर मैंने बताया नहीं। पेन मिल गया और मैं गुनहगार करार दिया गया। पिताजी बहुत नाराज हुए और मेरी खूब मरम्मत हुई......"